COLECȚIA

Iubiri de poveste

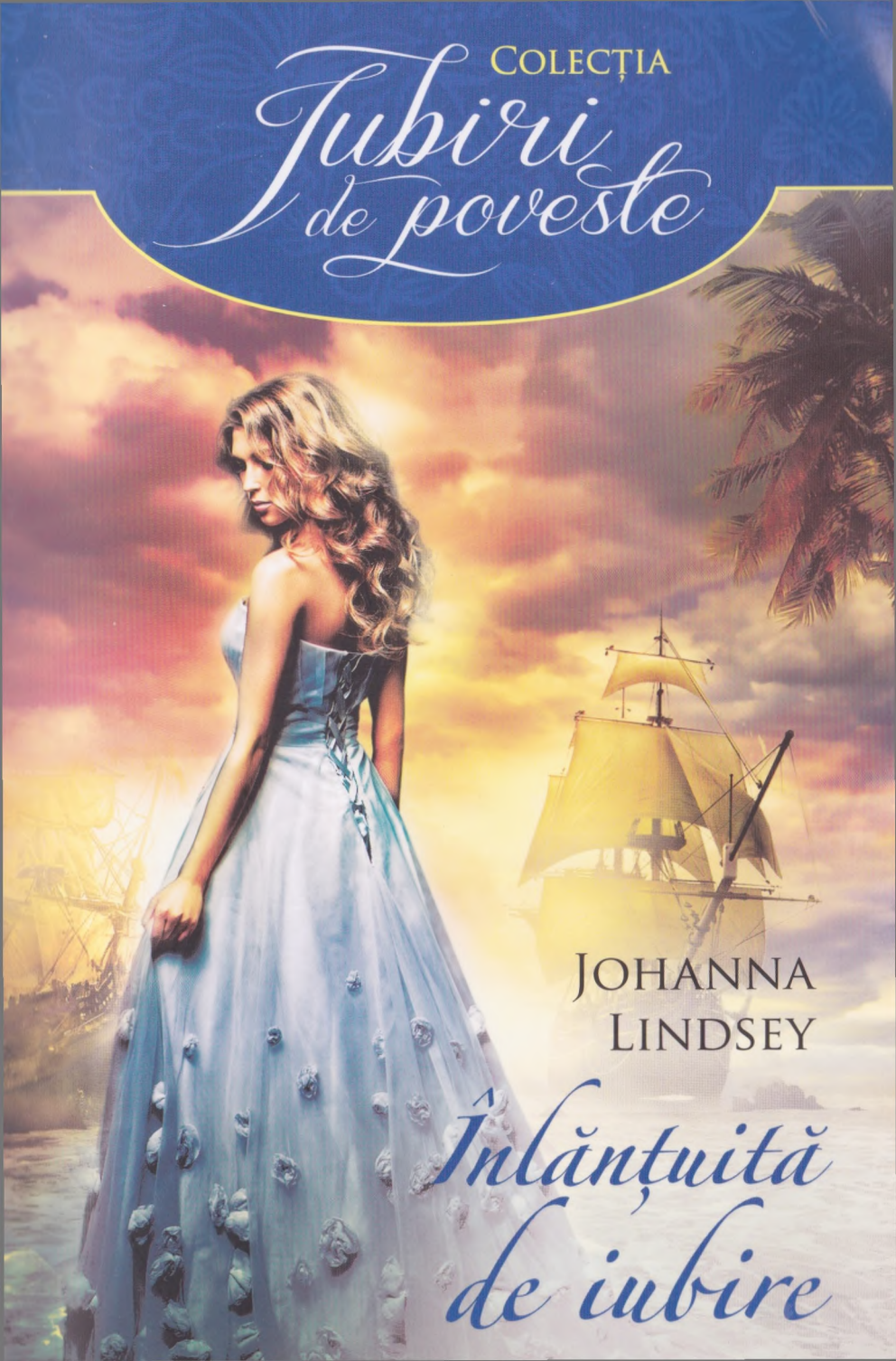

JOHANNA LINDSEY

Înlănțuită de iubire

SERIA „FAMILIA MALORY“

În lumea pasională a clanului Malory, o familie aristocratică renumită pentru craii aventurieri și pentru doamnele curajoase și impetuoase, spiritele se încing și mai tare când James Malory o introduce în lumea bună londoneză pe fiica unui pirat.

Gabrielle Brooks se hotărăşte să părăsească Anglia cu destinaţia Caraibe pentru a-şi căuta tatăl înstrăinat. Odată ajunsă însă, are parte de o surpriză care îi va schimba cu totul viaţa: află că tatăl ei este pirat. După ce petrece trei ani minunaţi alături de el, căutând împreună comori, Gabrielle este luată prin surprindere de decizia tatălui ei de a o trimite înapoi la Londra pentru a-şi găsi un soţ cum se cuvine. În acest scop, acesta apelează la vechiul lui prieten, James Malory, ca să o ajute pe tânără să-şi facă debutul în societate. Gabrielle este însoţită la baluri şi la petreceri de soţia lui James, Georgina, şi de fratele acesteia, Drew Anderson, un căpitan de vas american răvăşitor şi un crai amator de distracţii. Când Drew o atrage pe Gabrielle într-un scandal care îi zădărniceşte şansele de a-şi mai găsi un soţ respectabil, chiar în seara anterioară plecării lui din Londra, fiica de pirat jură să se răzbune şi pune mâna pe *Triton*, corabia lui Drew, iar pe el îl ia prizonier. Dar, cum în timpul călătoriei pe mare pasiunea se dezlănţuie atotcuprinzătoare, devine dificil de spus cine este cu adevărat piratul şi cine captivul.

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de romane romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărţile ei au fost traduse în mai mult de 12 limbi.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0199-5
9 786063 301995
Alma®

Capitolul 1

I se spusese să se ascundă şi să rămână ascunsă. Acesta fusese şi primul gând al lui Gabrielle Brooks după ce zgomotul o atrăsese pe punte şi văzuse care era pricina larmei. Însă nu căpitanul fusese cel care îi dăduse acel ordin. Fusese pe deplin încrezător că avea să poată înfrânge corabia care se apropia de ei. Ba chiar râsese şi îşi scuturase pumnul înspre steagul piraţilor, ce flutura pe catargul principal al corabiei duşmane, care se vedea acum cu ochiul liber. Entuziasmul lui – şi să îndrăznească să spună încântarea? – reuşise să o liniştească. Până când secundul o trăsese deoparte, spunându-i să se ascundă.

Spre deosebire de căpitan, Avery Dobs nu părea dornic să se arunce în lupta ce avea să urmeze. Alb ca pânzele suplimentare care fuseseră ridicate în grabă de echipaj, nu fusese câtuşi de puţin blând când o împinsese către scări.

– Foloseşte unul dintre butoaiele goale din cală. Sunt multe acum. Cu ceva noroc, piraţii nu vor deschide mai mult de unul sau două şi, după ce se vor convinge că sunt goale, îşi vor vedea de drum. O s-o avertizez şi pe servitoarea ta să se ascundă. Acum fugi! Şi, indiferent ce vei auzi, nu părăsi cala până nu auzi vocea cuiva cunoscut.

Nu spusese când avea să vină după ea. Panica lui era contagioasă, brutalitatea lui – surprinzătoare. Probabil i se învineţise braţul de unde o apucase. Era o schimbare prea bruscă de la felul prevenitor în care o tratase de când începuse călătoria. Aproape că îi făcuse curte – sau aşa păruse, deşi era puţin probabil. Avea treizeci şi ceva de ani, iar ea de-abia ajunsese la vârsta majoratului. Doar că purtarea lui respectuoasă, tonul blând şi atenţia exagerată pe care i-o acordase în cele trei săptămâni de când plecaseră din Londra îi lăsaseră impresia că o plăcea mai mult decât ar fi trebuit.

Însă reușise să-i transmită teama lui, așa că acum o luă la fugă spre străfundurile corabiei. Fu ușor să găsească butoaiele cu mâncare despre care vorbise Avery, aproape toate goale, acum, că se apropiau de destinația lor din Caraibe. Peste doar câteva zile, aveau să ajungă în portul St. George din Grenada, ultimul loc unde fusese văzut tatăl ei, și avea să încerce să-l găsească.

Nu îl cunoștea prea bine pe Nathan Brooks, deși toate amintirile ei despre el erau plăcute, dar era tot ce mai avea, acum, că mama ei murise. Deși nu se îndoise vreodată că o iubea, nu locuise cu ea decât prea puțin. O lună, poate câteva luni o dată și într-un an toată vara – dar treceau câțiva ani până să vină în vizită. Nathan era căpitanul propriei nave comerciale, care avea rute foarte profitabile în Indiile de Vest. Trimitea bani acasă și cadouri de valori exorbitante, dar rareori venea și el acasă.

Încercase să-și mute familia mai aproape de locul în care muncea, dar Carla, mama lui Gabrielle, nu voise să audă de așa ceva. Anglia fusese casa ei întreaga sa viață. Nu mai avea familie, dar toți prietenii ei erau acolo, la fel ca tot ce prețuia, și oricum nu fusese niciodată de acord cu profesiunea de marinar a lui Nathan. *Comerț*. Întotdeauna rostise cuvântul cu dezgust. Avea suficienți strămoși aristocrați, chiar dacă ea nu purta nici un titlu, pentru a-i privi disprețuitor pe toți cei care se ocupau de *comerț* – până și pe soțul său.

Era de mirare că se căsătoriseră. Când erau împreună, nu păreau a se plăcea prea mult. Iar Gabrielle nu avea să-i pomenească niciodată că lungile lui absențe o făcuseră pe Carla să-și ia un... O bine, nici măcar nu putea gândi cuvântul, iar să-l rostească – nici atât. Era terbul de stânjenită de propriile concluzii. Dar Alberta Scott vizitase regulat căsuța lor cu două etaje de la periferia orașului Bridgetown în ultimii câțiva ani, iar Carla se comporta [illegible] ca și cum ea era cel în oraș.

[illegible] și auziseră zvonurile că o curta pe [illegible] mama lui Gabrielle trecuse printr-o [illegible] Peste noapte, se transformase într-o fe[illegible] [illegible] pe pământ, plângând [illegible]

[illegible] Carla în caz că aceas[illegible] [illegible] dar părea de a dreptul

îndurerată când Albert începuse să-și îndrepte atenția înspre o altă femeie. Avea toate simptomele unei femei trădate, iar când se îmbolnăvise la începutul primăverii, iar starea ei se înrăutățise, nu făcuse nici un efort să-și revină, ignorând sfatul doctorului și abia punând ceva în gură.

Gabrielle era îndurerată și ea să-și vadă mama decăzând. Chiar dacă nu aproba obsesia mamei sale pentru Albert sau faptul că nu era deloc dispusă să încerce să-și salveze căsnicia, își iubea mama din suflet și făcuse tot ce-i trecuse prin minte pentru a o înveseli. Umpluse camera mamei ei cu flori după care umblase în tot cartierul, îi citea cu voce tare, ba chiar insistase ca menajera lor, Margery, să petreacă o bună parte din zi alături de mama ei, dat fiind că era o femeie vorbăreață și care venea de obicei cu replici amuzante. Margery lucra pentru ele de câțiva ani în momentul acela. De vârstă mijlocie, cu părul de un roșcat aprins, ochi albaștri vii și chipul plin de pistrui, era o femeie hotărâtă, dintr-o bucată, care nu se lăsa câtuși de puțin intimidată de aristocrați. Era totodată afectuoasă și se atașase de familia Brooks, ca și când ar fi fost rude.

Gabrielle crezuse că eforturile ei dădeau roade, că mama sa își recăpăta dorința de a trăi. Ba chiar reîncepuse să mănânce și nu mai pomenea despre Albert. Astfel că Gabrielle fusese devastată când mama ei se stinsese în toiul nopții. „S-a stins de dor", conchisese ea, căci începuse să se întremeze după boală, deși nu avea să-i pomenească niciodată acest lucru tatălui ei. Însă, după moartea mamei, Gabrielle începuse să se simtă complet singură.

Deși îi rămăseseră destul de mulți bani, dat fiind că mama sa moștenise o avere frumușică, Gabrielle nu avea să vadă nici un ban până la douăzeci și unu de ani, când devenea majoră, ceea ce însemna că mai avea de așteptat. Tatăl ei îi trimitea bani regulat, și mai erau banii pentru gospodărie care aveau să ajungă o vreme, dar de-abia făcuse optsprezece ani.

De asemenea, avea să fie încredințată în grija unui tutore. Avocatul Carlei, William Bates, menționase acest aspect la citirea testamentului. Îndurerată, nu acordase prea multă atenție, dar, când auzise numele, o cuprinsese groaza. Bărbatul acela era un fustangiu, și toată lumea o știa. Se zvonea că își alerga

servitoarele prin toată casa şi chiar o ciupise de fund pe Gabrielle o dată, la o petrecere, pe când nu avea decât cincisprezece ani!

Un tutore, şi mai ales el – nu avea deloc nevoie de aşa ceva. Mai avea totuşi un părinte în viaţă. Nu trebuia decât să-l găsească, aşa că pornise în căutarea lui. Trebuise să îşi învingă câteva temeri: de a naviga aproape jumătate de lume, de a lăsa în urmă tot ce îi era familiar. Aproape că se răzgândise de două ori. Dar, în cele din urmă, simţise că nu avea de ales. Şi cel puţin Margery fusese de acord să o însoţească.

Călătoria decursese foarte bine, mult mai bine decât anticipase. Nu o luase nimeni la întrebări de ce călătorea doar cu servitoarea sa. Era sub protecţia căpitanului, la urma urmelor, cel puţin pentru perioada cât erau pe mare, şi lăsase să se înţeleagă că tatăl ei avea să o aştepte în port, o mică minciună pentru a îndepărta orice fel de griji.

Dar gândul la tatăl ei şi la găsirea acestuia îi domolise temerile doar pentru scurtă vreme. Îi amorţiseră picioarele, încovrigată în butoi cum stătea. Intrase cu uşurinţă în el. Nu era o femeie prea înaltă la cei 1,65 metri ai ei şi era subţirică. Dar îi intrase o aşchie în spate când se strecurase în butoi, exact înainte de a pune capacul la loc, şi nu avea cum să ajungă la ea, chiar dacă avea suficient loc să încerce.

În plus, era parţial şocată că era posibil ca o navă să arboreze un steag al piraţilor în zilele şi în epoca aceea. Nu ar fi trebuit să mai existe piraţi. Crezuse că dispăruseră cu un secol în urmă, după ce fuseseră iertaţi sau atârnaţi în ştreang. Să navighezi pe apele calde din Caraibe ar fi trebuit să fie la fel de sigur ca o plimbare pe o alee din Anglia rurală. Dacă nu ar fi fost sigură de acest lucru, nu ar fi pornit în călătorie înspre această parte a lumii. Cu toate astea, văzuse steagul piraţilor cu propriii ochi.

I se strânsese stomacul de frică şi pe deasupra mai era şi flămândă, ceea ce o făcea să se simtă şi mai rău. Sărise peste micul dejun şi intenţionase să îndrepte lucrurile la prânz, dar nava piraţilor sosise înainte de servirea prânzului, şi trecuseră câteva ore de atunci. Cel puţin aşa părea, avea senzaţia că stătea înghesuită în butoi de mult timp şi nu avea nici cea mai vagă idee ce se întâmpla afară.

Se vedea nevoită să presupună că aveau avans față de corabia piraților, dar, dacă ar fi reușit să lase în urmă celălalt vas, nu ar fi venit Avery să-i spună? Deodată, întreaga navă fu zguduită de o detunătură, apoi de încă una, urmată de altele, toate extrem de puternice. Se auziră și alte semne că începuse lupta, plus miros de fum de la tunuri care se strecura în cală, strigăte răgușite, chiar și câteva țipete, iar apoi, mult după aceea, o liniște îngrozitoare.

Era imposibil de spus cine câștigase. Iar asta o înnebunea. Pe măsură ce timpul trecea, frica ei creștea. Avea să țipe în curând, era sigură. De fapt, nu știa cum de reușise să nu cedeze deja acelui impuls. Dacă ar fi câștigat, nu ar fi venit Avery până acum? Dacă nu cumva era rănit și nu spusese nimănui unde se vârâse ea. Dacă nu cumva murise. Îndrăznea să-și părăsească ascunzătoarea pentru a afla?

Dar dacă învinseseră pirații? Ce făceau aceștia cu navele capturate? Le scufundau? Le păstrau pentru a le vinde sau aduceau propriile echipaje pe ele? Iar echipajul și pasagerii lor? Îi ucideau pe toți? Țipătul stătea să-i izbucnească din piept, când capacul butoiului fu smuls.

Capitolul 2

Pirați! Gabrielle avu dovada de netăgăduit a faptului că piraților nu dispăruseră când unul dintre ei o trase de păr, scoțând-o din butoiul în care se ascundea, apoi o târî peste marginea acestuia în râsete și huiduieli și o trânti pe punte, la picioarele celui mai urât dintre pirați, căpitanul lor.

Era atât de îngrozită, încât nu putea să-și închipuie ce urma să i se întâmple. Dar era sigură că avea să fie îngrozitor. Singurul gând care îi trecea prin cap era să se arunce degrabă peste bord.

Bărbatul care privea în jos spre ea avea un păr castaniu răvășit, care îi ajungea până la umeri, iar pe cap purta un tricorn cu o pană vopsită roz, care atârna pleoștită, ca și când ar fi fost ruptă în cel puțin două locuri. Ca și când asta nu ar fi fost îndeajuns de bizar, purta, de asemenea, un veston de satin de un portocaliu intens

şi o lavalieră bogată de dantelă, desprinsă parcă dintr-un alt secol. Veşmintele erau într-o stare atât de deplorabilă, că probabil chiar erau atât de vechi pe cât păreau.

Înainte ca ea să apuce să se ridice şi să se arunce peste bord, bărbatul spuse:

– Mă numesc căpitanul Brillaird, la dispoziţia dumitale, domnişoară. Se opri, începând să râdă. Cel puţin ăsta-i numele pe care îl folosesc luna asta.

Dacă scotea nume dintr-o pălărie, ea se gândi că ar trebui să încerce Moles[1]. Nu mai văzuse nicicând atâtea alunițe pe chipul cuiva.

Tremurând incontrolabil, nu răspunse, dar privirea îi fugi către bordul corabiei.

– Poţi să te linişteşti, adăugă el. Eşti prea valoroasă ca să-ţi facem vreun rău.

– Valoroasă în ce sens? îngăimă Gabrielle, ridicându-se încet.

– Ca ostatică, desigur. E mult mai profitabil să păstrăm pasagerii decât marfa, care s-ar putea strica până să găsim o piaţă de desfacere.

Începu să simtă un dram de uşurare, atât cât să nu îi mai vină să se tot uite la bordul navei.

– Ce se întâmplă cu echipajul?

El ridică din umeri.

– Căpitanul şi ofiţerii unei nave capturate aduc şi ei de obicei răscumpărări bunicele.

Nu îşi dădea seama dacă bărbatul încerca în mod voit să o liniştească sau dacă doar îi plăcea să vorbească, deoarece continuă să dezvolte subiectul răscumpărării prizonierilor.

Gabrielle află că ea şi Margery aveau să fie răscumpărate de familia ei. Căpitanul nu o întrebă dacă avea familie, presupunând pur şi simplu că da. Nu rămânea decât să-i spună pe cine să contacteze pentru banii de răscumpărare, şi nu părea a se grăbi să obţină această informaţie. El şi tovarăşii săi aveau alte treburi de care să se ocupe înainte – cum ar fi, restul echipajului.

Gabrielle privi în jur pe punte. Dacă vreun membru al echipajului murise în bătălie, urmele fuseseră îndepărtate înainte

[1] În engleză, în original, *mole* înseamnă „aluniță (în relief)". (n.red.)

ca ea să fie scoasă din butoi. Avery zăcea pe punte, aparent inconștient din pricina unei tăieturi la cap, legat ca restul echipajului și-al pasagerilor, așteptând să fie transferat pe cealaltă navă. A lor fusese grav avariată și începea deja să ia apă.

Margery era și ea acolo, legată, dar era singurul prizonier care avea și căluș. Probabil fusese prea sonoră cu pirații, mustrându-i pentru îndrăzneala lor. Când îi venea să-și exprime nemulțumirile, nu o mai interesa pe cine jignea.

Cât despre mateloții de rând, li se dădea de ales, să li se alăture piraților, depunând jurământul pe loc, sau să viziteze cufărul lui Davy Jones, ceea ce însemna că aveau să fie aruncați în mare și lăsați să se înece.

Deloc surprinzător, cei mai mulți aleseră fără a sta prea mult pe gânduri să devină pirați. Unul dintre ei, un american voinic, refuză, făcând mare larmă din pricina aceasta.

Gabrielle fu nevoită să privească îngrozită cum doi pirați se apropiară de el, apucându-l fiecare de câte un braț și târându-l către bordul corabiei. Nu se îndoia că avea să fie aruncat în mare. Dar bărbatul nu se răzgândi, ci continuă să îi blesteme, până când îl izbiră cu capul de balustradă, lăsându-l fără cunoștință. Pirații izbucniră în hohote de râs turbulente. Ea nu găsea nimic amuzant în faptul că îl făceau să creadă că avea să moară, dar era limpede că nu așa stăteau lucrurile în cazul piraților.

Americanul fu aruncat totuși în mare, dar abia a doua zi, când zăriră pământ. Era o insulă nelocuită, dar măcar era o fâșie de pământ. Probabil avea să moară în cele din urmă, dar cel puțin i se dăduse o șansă. S-ar putea chiar să reușească să facă semn vreunei corăbii în trecere și să fie salvat. Era o soartă mai bună decât cea la care se așteptase Gabrielle când îl văzuse sfidându-i pe pirați.

Mai târziu în ziua aceea, ajunseră la o altă insulă, care părea pustie. Pătrunseseră în apele limpezi precum cristalul ale unui golf larg. Aproape de centrul acestuia se afla o altă insulă. Dar, când se apropiară, Gabrielle văzu că nu era câtuși de puțin o insulă, ci o junglă plutitoare de copaci, mulți dintre ei morți, și de plante dese, dintre care cele mai multe creșteau în noroi și în molozul care se ridica în movile pe scânduri, nu pe pământ. Era aproape ca un ponton în devălmășie, dar, cu toate acestea, arăta ca o junglă

deasă, construită, a cărei menire era să ascundă corăbiile ancorate de cealaltă parte de navele care treceau prin zonă.

Steagul morții era arborat pe două dintre navele care se aflau acolo acum, sugerând că erau atinse de molimă, ceea ce ar fi putut explica impresia că erau abandonate.

În scurt timp, pirații făcură ca nava lor să capete același aer, apoi lăsară în apă niște bărci mici, iar prizonierii fură conduși la țărm – și fu ridicat un steag al morții și pe corabia lor. Gabrielle își dădu seama că navele erau doar o momeală, menită să țină la distanță corăbiile care ar fi putut traversa golful, împiedicându-le să cerceteze navele abandonate.

– Unde mergem? îl întrebă Gabrielle pe piratul care le ajuta pe ea și pe Margery să coboare din barcă.

Dar se pare că acesta nu considera că era necesar să-i răspundă. Nu făcu decât să o împingă înainte. O porniră pe o potecă către insulă. Nu așteptară să coboare toată lumea de pe corabie, dar, din fericire, Avery se afla în primul grup care coborî la țărm. Era prima ocazie pe care o avea de a vorbi cu el de când fuseseră capturați.

– Ești bine? o întrebă el, mergând alături de ea.

– Da, sunt bine, îl liniști ea.

– Nu te-a... atins nimeni?

– Nu, Avery, nu mi-au făcut absolut nici un rău.

– Slavă cerului! Eram atât de îngrijorat. Nu poți să-ți închipui.

Îi zâmbi cu căldură.

– Va cere o răscumpărare pentru mine. Căpitanul Brillaird mi-a spus clar că sunt prea valoroasă ca să îmi facă rău careva. Arătă spre tăietura lungă și deschisă de pe fruntea lui. Cum e fruntea? Am văzut că ți-ai pierdut cunoștința ieri.

El își atinse rana cu grijă.

– O, e doar o zgârietură.

Dar Gabrielle își dădu seama după tresărirea lui că îl durea.

– Din ce am înțeles de la căpitan, plănuiește să ceară o răscumpărare și pentru tine.

– Nu știu ce să zic, răspunse Avery oftând. Nu mă trag dintr-o familie bogată.

– Ei bine, voi vorbi cu tatăl meu când va veni să mă ia, spuse ea. Sunt sigură că va reuși să aranjeze cumva să te elibereze și pe tine.

Dar nu era câtuși de puțin sigură că avea măcar să dea de Nathan. Ce urma să se întâmple cu ea și Avery dacă pirații nu dădeau de tatăl ei?

– E foarte amabil din partea ta, spuse el, apoi adăugă grăbit: Dar ascultă-mă, Gabrielle. Chiar dacă ți-au oferit asigurări că vom fi bine, din ce am auzit de la un pirat din echipaj, înțeleg că mai sunt și alții cu același statut acolo unde mergem. Cea mai bună cale de a ieși nevătămată din situația aceasta este să nu atragi deloc atenția asupra ta. Știu că va fi dificil, la cât ești de frumoasă, dar...

– Te rog, nu e nevoie să mai spui nici un cuvânt, îl întrerupse ea roșind. Înțeleg că nu vom fi în siguranță cu adevărat cât timp suntem în preajma acestor ucigași. Mă voi face cât mai puțin vizibilă.

În clipa aceea fură despărțiți, când unul dintre pirați îl împinse pe Avery, îndemnându-l să se grăbească.

Primul semn că insula era locuită fu un turn pe lângă care trecură în timp ce înaintau pe poteca bătătorită. Era construit din bușteni și îndeajuns de înalt pentru a putea cuprinde marea cu vederea, cel puțin în trei direcții. Începură să urce colinele din spatele turnului. Turnul era ocupat, dar, când trecură, văzură că omul din micuța colibă de deasupra dormea. Nu era un paznic tocmai vigilent, se gândi Gabrielle chiar când unul dintre pirați lovi cu piciorul în turn să-l trezească, în vreme ce altul îl înjură într-o franceză fluentă.

Margery își spuse și ea părerea, alăturându-i-se lui Gabrielle:

– O tagmă de nevolnici. Să sperăm că paznicul va dormi și atunci când vor veni ajutoare.

Lui Gabrielle i-ar fi plăcut să-i împărtășească optimismul, dar erau slabe șanse să fie salvați înainte de a fi răscumpărați.

– După ce îl vor găsi pe tata...

– *Dacă* îl vor găsi, o întrerupse Margery. Dat fiind că nici măcar nu eram convinse că îi putem da de urmă, ce șanse sunt, hmm? Nu ar fi trebuit să pornim în călătoria aceasta. Nu te-am prevenit că va fi primejdioasă?

– Ai fi putut rămâne acasă, îi reaminti Gabrielle. Dar nu ar fi trebuit să fie primejdioasă. Ai fi crezut că mai există piraţi în vremurile noastre dacă ţi-ar fi spus cineva? Nu, ai fi luat-o peste picior pe biata fiinţă şi i-ai fi râs în nas.

– Nu are legătură, răspunse Margery. Dar ascultă-mă înainte să fim din nou despărţite. Caută o armă, de orice fel, chiar şi o furculiţă, dacă îţi cade în mână, şi ţine-o la tine tot timpul. Dacă vreunul dintre ticăloşii aceştia încearcă să se apropie de tine, i-o înfigi direct în burtă, auzi? Să nu eziţi.

– Voi ţine mine.

– Aşa ar fi bine, fetiţo. Dacă ţi se întâmplă ceva, nu ştiu ce aş face.

Margery părea gata să plângă. Era mai abătută decât lăsa să se vadă. Iar suferinţa ei era contagioasă. Lui Gabrielle nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să plângă pe umărul prietenei sale în clipa aceea, dar reuşi să se abţină şi să prindă nitel curaj pentru amândouă.

– Îţi faci prea multe griji. O să fie bine. Căpitanul Brillaird m-a asigurat că va fi aşa.

Nu era tocmai adevărat, dar era ceea ce Margery avea nevoie să audă, şi asta îi smulse un zâmbet firav.

Cam după o jumătate de oră, ajunseră la un fel de aşezare întinsă, sus pe coline, înconjurată de copaci. În centru se afla o clădire mare, construită din cherestea, care fusese obţinută, după cum avea să afle, de pe una dintre corăbiile pe care piraţii o prădaseră pe mare. Celelalte clădiri risipite în jurul ei erau în cea mai mare parte doar nişte colibe acoperite cu stuf. Gabrielle văzu pe uşile deschise că multe dintre ele erau pline cu cufere şi lăzi, slujind drept locuri de depozitare ale bunurilor obţinute de piraţi în mod ilicit.

Avery şi ceilalţi bărbaţi prizonieri fură împinşi într-o colibă, iar Margery fu condusă înspre o alta, însă nu înainte de a striga spre Gabrielle:

– Ţine minte! În burtă!

– Unde o duceţi? protestă Gabrielle.

Piratul care o împingea către clădirea cea mare spuse batjocoritor:

– Servitorii nu aduc răscumpărări, dar va fi eliberată odată cu tine, după ce cerințele căpitanului sunt îndeplinite. Tu ești valoroasă, așa că mergi acolo, unde va fi mai ușor să fii păzită. Nu vrem ca vreunul dintre mateloți să pună labele pe tine și să strice răscumpărarea pe care sigur ne-o vei aduce.

Îi făcu cu ochiul într-un mod lasciv, iar Gabrielle nu se putu abține să nu tresară.

După ce intrară, piratul o conduse spre o masă lungă din camera spațioasă, o împinse să se așeze pe scaun, apoi plecă. O bucătăreasă îi puse dinainte o farfurie cu mâncare, spunând pe un ton prietenos:

– Sper că ai pe cineva care să plătească pentru tine, drăguțo. Eu am amânat cât am putut înainte să fiu nevoită să le spun că nu mai am pe nimeni din familie, și de-asta sunt încă aici.

Femeia de vârstă mijlocie, care se prezentă drept Dora, se așeză și stătu câteva minute de vorbă cu Gabrielle. I se îngăduise să rămână pe insulă, plătindu-și răscumpărarea prin muncă. Gătea pentru pirați și îi slujea și în alte moduri dacă aveau chef, lucruri pe care le menționă fără stânjeneală.

Era acolo de doi ani și chiar se considera a fi una de-a lor.

– Nu sunt porniți să-și facă un nume, nu ca piraților din secolul trecut, de care poate ai auzit, zise ea. De fapt, își schimbă numele des, își schimbă corăbiile și denumirile acestora, folosesc deghizări. Scopul lor e să facă bani, nu să atârne în știreang. Acționează în secret acum și chiar își schimbă baza la câțiva ani.

– Asta este locul acesta, baza lor? întrebă Gabrielle curioasă.

Dora încuviință.

– Suntem pe o insulă atât de îndepărtată, că nici măcar nu a primit vreun nume. E o insulă frumoasă, prea frumoasă chiar. O dată sau de două ori au fost nevoiți să pună pe fugă niște colonișți care credeau și ei același lucru.

– Cine îi conduce?

– Nimeni. Căpitanii au aceleași drepturi și au în stăpânire doar propriul echipaj. Dacă trebuie decis ceva care îi afectează pe toți, votează.

– Câți căpitani sunt în această bază? întrebă Gabrielle.

– Cinci acum. Mai era unul, dar a murit anul trecut din cauze naturale, iar echipajul său s-a alăturat celorlalte.

Gabrielle fu surprinsă că erau atât de puțini în ceea ce părea a fi o așezare atât de mare.

– Nu vor să aibă prea multe echipaje aici. Se gândesc că șansele să fie o poamă putredă printre ei care să trădeze locația bazei sunt cu atât mai mari cu cât sunt mai mulți oameni.

Femeia se îndepărtă de îndată ce căpitanul Brillaird intră în clădire. Gabrielle nu aflase numele lui adevărat și nici nu avea să-l afle vreodată. Își schimba numele atât de des, încât oamenii săi îi spuneau doar „Căpitane" și la fel făcea și ea când era nevoie să i se adreseze. Dar abia dacă o băgă în seamă, ignorând-o tot restul zilei – și zilele ce urmară.

Trecuseră cinci zile, și căpitanul tot nu o întrebase pe cine să contacteze pentru răscumpărare. Nu-i rămânea decât să se frământe întrebându-se cum să explice că, deși știa că tatăl ei le-ar da prețul cerut, habar n-avea unde putea fi găsit. Chiar nu credea că avea să fie crezută de către căpitan și nu-și putea închipui ce urma să se întâmple dacă nu o credea. Dora îi spusese că nu fusese încă luată la întrebări deoarece căpitanul nu avea nevoie de informații până când nu avea să fie pregătit să ridice ancora, ceea ce nu putea ști nimeni când avea să se întâmple. Soția căpitanului locuia pe insulă și nu îl mai văzuse de două luni.

Pirații mâncau, dormeau, beau, jucau jocuri de noroc, se luptau, glumeau și spuneau povești. Gabrielle dormea într-o cămăruță în dosul clădirii celei mari, și i se permitea să intre în sala mare în fiecare zi, așa că nu se putea plânge că se plictisea acolo. Margery era adusă să o viziteze cam două ore pe zi, iar Gabrielle fu ușurată să vadă că fosta menajeră suporta captivitatea bine, deși se plângea necontenit de salteaua subțire de paie și de calitatea proastă a mâncării.

În cea de-a șasea zi de captivitate, sosiră alte două corăbii, iar sala principală se umplu cu oamenii din noile echipaje – mult mai neliniștitoare. Nou-veniții nu erau deloc prietenoși. Câțiva dintre ei o făceau să înghețe dintr-o privire. Și unul dintre cei doi noi căpitani se holbă la ea atât de îndelung și de stăruitor, că nu se îndoia că voia să-i facă rău.

Înalt și musculos, părea a avea în jur de patruzeci de ani, deși era greu de spus cu barba aceea neagră și deasă, atât de încâlcită, încât ea se îndoia că și-o pieptănase vreodată. Auzise oamenii

numindu-l Pierre Lacross, deși probabil nu era francez cu adevărat. Mulți dintre pirați pretindeau a fi altcineva și nici unul nu își folosea adevăratul nume. Dar apoi află că el făcea excepție de la această regulă. Era cu adevărat francez. Avea un accent puternic, pe care nu îl putea ascunde, așa cum o făceau ceilalți. Nu era urât, dar licărul de cruzime din ochii săi albaștri întina ceea ce ar fi putut fi o figură chipeșă. Bărbatul acesta emana ceva rău, și nu era singura care își dădea seama de lucrul acesta. Ceilalți oameni i se fereau din cale și evitau să-l privească în ochi. Dar ochii lui albaștri glaciali se întorceau întruna spre Gabrielle, până când ea aproape începu să tremure de frică.

Gabrielle părăsise Anglia complet inocentă cu privire la dorințele bărbaților. Mama sa nu îi explicase niciodată la ce trebuia să se aștepte când avea să se căsătorească. Probabil ar fi făcut-o înainte ca Gabrielle să iasă pentru prima oară în societatea londoneză, dar Carla fusese prinsă în idila ei cu Albert, apoi măcinată de propria nefericire după ce acesta o părăsise. Dar Gabrielle aflase o mulțime de lucruri despre bărbați de la pirați.

Nu își schimbau limbajul când o aveau în preajma lor și le plăcea teribil să se împăuneze cu cuceririle lor sexuale. Astfel că nu îi fu greu să înțeleagă motivele hainului căpitan Pierre Lacross când se aplecă spre ea a doua zi după ce sosise, spunând:

– Te voi cumpăra de la prietenul meu. Apoi va rămâne la latitudinea mea ce voi face cu tine.

Gabrielle își dorea să nu înțeleagă ce voia să spună, dar înțelegea. I-ar păsa căpitanului Brillaird de unde veneau banii pentru ea, atâta timp cât era plătit? Îndrăznea să-i promită mai mult decât ar fi putut plăti vreodată Pierre? Aceasta era singura modalitate la care se putea gândi pentru a evita să devină „proprietatea" lui.

Nu avea unde să fugă. Chiar dacă ar fi reușit să se furișeze din clădire, nu avea cum să plece de pe insulă decât cu piratii. Căpitanul Brillaird rămânea singurul ei ajutor, și totuși știa că nu avea să o ajute doar pentru că avea o inimă bună. Ce Dumnezeu? Era pirat! Banii erau singurul lui scop.

Dar știu instinctiv că avea să fie la mare ananghie dacă încăpea pe mâinile lui Pierre, și acesta era motivul pentru care bărbatul o îngrozea atât de mult. Și fu îndeajuns de nefericită să asiste la cruzimea lui când își pedepsi unul dintre oameni. Îl biciui exact

acolo în sală, şi nu cu un bici oarecare. I se spunea Pisica cu nouă cozi şi spinteca pielea la fel de uşor precum cuţitul. Privirea de pe chipul lui Pierre în timp ce îl mânuia îi arătă că nu încăpea îndoială că îi făcea plăcere.

Pierre deveni nerăbdător, aşteptând venirea căpitanului pentru a putea încheia tranzacţia. Se aşeză la masă lângă ea, spunându-i zeflemitor ce plănuia să-i facă.

– De ce nu te uiţi la mine, *chérie*? Voi, doamnele, sunteţi prea pline de mândrie. N-o să-ţi mai rămână pic după ce voi termina cu tine. Uită-te la mine!

Ea n-o făcu. Îi evitase privirea din prima zi.

– Pleacă, te rog.

El râse.

– Eşti atât de rafinată. Atât de politicoasă. Mă întreb cât va dura după ce te voi face animalul meu de companie. Vei fi supusă, *chérie*, sau te voi pedepsi des? O auzi răsuflând întretăiat, căci nu se putu abţine şi adăugă: Ai văzut de ce sunt capabil, dar nu-ţi face griji pentru pielea ta fină de aristocrată. Nu ţi-aş întina niciodată frumuseţea. Sunt alte căi de a dresa un animal de casă...

Îi vorbea zeflemitor, dar nu o atinse niciodată. Avea grijă să nu facă asta cu atâţia martori în încăpere. Dar era limpede că îşi dorea să o facă. Dora îi spuse că înfrânarea forţată la care îl supunea îi provoca atâta frustrare, că se îmbăta criţă în fiecare seară şi ieşea împleticindu-se, căzând în nesimţire pe undeva şi întorcându-se abia a doua zi după-amiaza.

Gabrielle fu extrem de norocoasă că soţia căpitanului Brillaird îşi ţinuse soţul ocupat până când ultimul dintre cei cinci căpitani se întoarse în port. Intră în clădire cu căpitanul Brillaird într-o dimineaţă, râzând amândoi cu poftă de ceva ce spusese unul din ei. O remarcă pe Gabrielle imediat. Se opri şi se uită ţintă la ea, apoi îşi puse braţul pe după umărul lui Brillaird, oferindu-se să o cumpere. Pierre nu era acolo să strige din toţi rărunchii că el se gândise primul la asta. Era sigură că ar fi făcut-o şi că s-ar fi putut isca o luptă. Dar dormea încă, risipind aburii excesului de cu o seară în urmă. Iar căpitanului Brillaird nu părea să-i pese că era unul sau altul, exact aşa cum presupusese ea. Îl văzu ridicând din umeri, apoi cei doi bărbaţi bătură palma, şi cel de-al cincilea căpitan îi aruncă o pungă de monede.

Gabrielle era șocată. Totul se întâmplase atât de repede. Află mai târziu că noul căpitan era un intermediar. Nu era prima dată când cumpăra ostatici de pe insulă și îi returna familiilor lor pentru un profit frumușel. Funcționa foarte bine pentru toate părțile implicate, permițându-le celorlalți căpitani să se întoarcă la treabă, capturând alte corăbii, în loc să se ocupe de partea comercială a meseriei lor. Se pricepea la aceste aspecte, la fel cum se pricepea să se deghizeze. Aproape că nu-l recunoscu...

– Ce dracu' faci aici, Gabby, și unde este mama ta?

O scosese din așezare imediat și o trăgea pe poteca bătută, către golf. Cea mai mare parte a echipajului său ancora încă nava, și le ordonă celor doi matrozi cu care se întâlniră pe potecă să se întoarcă pe corabie fără nici o explicație. Când Gabrielle își înfipse călcâiele în pământ, explicându-i că trebuia să o salveze și pe menajeră, unul dintre ei fu trimis să o aducă pe Margery.

Avea o mie de întrebări pentru el, dar uită de toate când își aminti de pierderea suferită.

– A murit, tată. De aceea am plecat din Anglia. Veneam să te caut, să locuiesc cu tine, strigă ea. Dar nu pe insula asta, dacă nu te deranjează, adăugă ea strâmbând din nas.

Capitolul 3

Tatăl lui Gabrielle se simți extrem de stânjenit în ziua în care o salvă. În toți acești ani, ea și mama sa nu știuseră niciodată, nu bănuiseră nici o clipă că ducea o viață atât de aventuroasă. Nathan Brooks piratul. Îi trebuia ceva timp să se obișnuiască cu gândul.

Arăta atât de diferit acum. Îi venise tare greu să-l recunoască. Ori de câte ori venea în Anglia să o viziteze, se aranja, își rădea barba și își tundea părul lung pe care îl purta acum. Acela era singurul bărbat pe care îl cunoscuse – și crezuse că semăna cu el, cel puțin la culoare. Avea părul la fel de negru ca al lui și aceiași ochi de un albastru pal. Totuși, nu îi moștenise înălțimea, ceea ce fusese un noroc, căci era un bărbat înalt, în jur de 1,85 metri,

în vreme ce ea avea înălțimea mamei ei, la cei 1,65 ai săi. Dar bărbatul acesta nu semăna deloc cu tatăl pe care îl cunoștea și pe care îl iubea. Era la fel de extravagant ca ținută și înfățișare ca toți ceilalți pirați pe care îi întâlnise. Ba chiar purta un mic cercel de aur într-o ureche!

Își scoase iute cercelul. Atât de stânjenit era că fiica lui aflase de viața lui secretă.

La vreo două ore după ce părăsiseră golful, Gabrielle își dădu seama că nava tatălui său încetinise. Urcă pe punte să vadă ce se întâmpla și dădu nas în nas cu Pierre Lacross! Corabia lui trăsese lângă cea a tatălui său. Pierre îi urmase, părăsind baza piraților!

Nu îi pomenise despre el lui Nathan. Nu avuseseră prea mult timp să stea de vorbă și, în plus, încerca încă să-și revină după șocul veștii că tatăl ei era membru al acelei frății a piraților. Dar măcar se simțea în siguranță după ce tatăl său o salvase și fusese sigură că nu avea să-l mai vadă pe Pierre din nou.

Dar acum, iată-l pe puntea corabiei *Crusty Jewel*, stând alături de Nathan și vorbind de parcă ar fi fost vechi prieteni. Își dădu seama că trebuia să fi fost cel puțin vechi cunoștințe, dat fiind că amândoi se numărau printre cei cinci căpitani care împărțeau acea bază.

Privirea rece și avidă a lui Pierre se îndreptă imediat către ea, țintuind-o de scândurile calde ale punții. O cuprinse din nou teama. Probabil se îngălbenise la față, căci tatăl ei veni lângă ea și o înconjură protector cu brațul.

– Ai plecat în larg cu ea prea repede, *mon ami,* spuse Pierre, fără să ascundă motivul pentru care era acolo. Aveam de gând să o cumpăr pentru mine.

– Nu este de vânzare, spuse Nathan.

– Bineînțeles că este. Ai plătit pentru ea, eu îți voi oferi mai mult. Vei face profit, vom fi amândoi fericiți.

– Înțelegi greșit. E fiica mea, spuse Nathan rece.

Pierre păru surprins. Urmă un moment de tăcere tensionat, în care păru a evalua situația, uitându-se când la ea, când la tatăl ei. Probabil își dădu seama că nu o putea avea fără luptă și se hotărî să renunțe; râse, plângându-se de ghinionul său, cu ceea ce era probabil cel mai afabil ton de care era capabil. Tonul lui Pierre părea să îl asigure pe tatăl ei că Gabrielle nu îi era accesibilă,

dar ea nu se lăsă păcălită. Avea sentimentul că Pierre vedea conversația cu tatăl ei doar ca pe o amânare temporară. Piratul plecă, dar avea groaznica presimțire că nu avea să fie ultima oară când îl vedea.

Margery nu se sfii câtuși de puțin să-și exprime dezaprobarea totală față de ocupația tatălui ei. Cu toate acele priviri crunte pe care i le arunca în primele zile, Gabrielle se trezi în curând că îi ia apărarea. Faptul că era pirat nu însemna că putea înceta să-l mai iubească.

Nu apucă să stea de vorbă cu tatăl ei până nu ajunseră în portul în care se stabilise, în St. Kitts, o insulă aflată în centrul rutelor sale maritime. Avea o căsuță pe plajă, îndeajuns de departe de oraș ca să-și poată ancora corabia lângă țărm, vâslind până la ea dacă era nevoie. Dar nu era niciodată nevoie. St. Kitts era un port englezesc, iar el era englez și nu trăsese niciodată înspre corăbiile conaționalilor săi. Navele franceze, olandeze și spaniole erau o țintă cinstită.

Casa sa avea un aer aparte, ca o locuință englezească rafinată care fusese adaptată la clima caldă, cu camere mari și aerisite și ferestre deschise pe care să intre briza, din orice direcție ar fi venit. Podelele de lemn lucioase, palmierii în amfore mari, draperiile fine, toate acestea adăugau un strop de culoare locală, dar mobilierul era elegant, pe model tipic englezesc, și totul era menținut într-o curățenie perfectă de cei câțiva servitori care aveau grijă de casă când el nu era în port. Tablourile de pe pereți erau de bun-gust și îi aminteau atât de mult de cele pe care le colecționase mama sa, că se simțea exact ca acasă.

Dormitorul pe care îl primi era mult mai mare decât cel pe care îl avea în Anglia. Vechiul șifonier din el era antic, din lemn de cireș și incrustații de fildeș pe uși; stâlpii patului cu baldachin erau sculptați, iar patul era acoperit de o pânză albă ca laptele, pentru a ține țânțarii la distanță. Iar priveliștea asupra oceanului și asupra portului din depărtare, pe care le vedea din bacon, era magnifică.

Sufrageria dădea și ea spre ocean, iar la cina din seara aceea fură serviți cu o mâncare locală gustoasă, din crab umplut cu banane și roșii picante și un vin franțuzesc bun. Pe ferestrele deschise pătrundeau o briză răcoroasă și înmiresmată și sunetul alinător al valurilor oceanului. Simțea că avea să îi placă la nebunie

să locuiască aici. Dar nu prea părea că la fel vor sta lucrurile și în cazul lui Margery. Pe durata cinei, nu făcu decât să le arunce căutături crunte servitorilor, insistând că avea să ia prima corabie spre casă.

De îndată ce Margery cea acră se duse la culcare, Nathan o conduse pe Gabrielle pe plajă la o plimbare, ca să-i poată pune toate întrebările care îi trecuseră prin minte. Nu invocă scuze pentru cariera pe care o alesese, dar îi spuse cum de ajunsese să o aleagă.

– Eram tânăr marinar pe o navă comercială când am fost prinși de furtună, îi spuse el. Doar câțiva au supraviețuit. Pluteam în derivă de zile întregi, când ne-au găsit pirații.

Credea că înțelege.

– Așa că te-ai simțit obligat față de ei pentru că te-au salvat?

– Nu aș spune că a fost întocmai o salvare, Gabby. Pur și simplu aveau nevoie de oameni.

– Altfel și-ar fi continuat drumul fără să oprească? ghici ea.

– Exact. Și ni s-a făcut oferta standard, să ne alăturăm sau să sărim în apă. Așa că m-am înrolat.

– Dar nu a trebuit să stai cu ei, nu-i așa? Când ați ajuns într-un port, ai fi putut s-o apuci pe drumul tău?

– Nu am ajuns într-un port, cel puțin nu în unul care să nu le aparțină piraților, vreme îndelungată. Și, până să ajungem, ei bine, începuse să-mi placă viața aia. Mi se părea incitant. Așa că m-am întrebat de câteva ori dacă să rămân sau nu și am înaintat în rang până am avut propria corabie.

– Asta s-a întâmplat înainte sau după ce ai întâlnit-o pe mama?

– Înainte.

– Și nu a bănuit niciodată?

– Câtuși de puțin.

– Ce făceai în Anglia când ai întâlnit-o?

El zâmbi larg auzind-o.

– Umblam după o comoară. Căpitanul primei corăbii mi-a băgat-o în cap.

– Umblați după o comoară în Anglia? întrebă ea surprinsă.

– Nu, am ajuns acolo căutând o piesă care lipsea dintr-una dintre hărțile mele. Mi-a luat ani în șir să aflu că se considera

că familia ei era în posesia acestei piese. M-am căsătorit cu ea pentru a găsi ce doream.

– Nu ai iubit-o deloc?

El roşi uşor.

– Era o femeie frumoasă, dar nu, singura mea iubire e marea, fetițo. Şi ea a fost fericită să aibă un soț. Începuse să devină neliniştită, căci trecuseră câțiva ani de când ieşise în societate şi nu-şi găsise unul. Nu mă ridicam la înălțimea standardelor ei, desigur, şi nu puteam pretinde că am o descendență atât de aleasă ca a ei, dar eram foarte chipeş pe vremea aceea, trebuie să recunosc. Însă cred că amândoi am fost surprinşi când mi-a acceptat propunerea. Interesul a dispărut destul de repede. A fost bucuroasă să mă vadă plecând pe mare.

Ceea ce explica o mulțime de lucruri. Gabrielle se întrebase mereu ce îi adusese pe părinții ei laolaltă, dat fiind că păreau a fi aproape străini ori de câte ori venea el în vizită. Ceea ce nu era departe de adevăr. Avea senzația că, dacă Nathan folosise căsătoria pentru a-şi îndeplini propriul scop, la fel făcuse şi Carla. Voise un copil, şi pentru asta avusese nevoie de un soț. Cu toate acestea, de-a lungul anilor, nu se îndoise niciodată de dragostea mamei sale. Chiar şi la sfârşit, când Carla devenise atât de abătută pentru că îşi pierduse amantul, nu-şi revărsase niciodată amărăciunea asupra fiicei sale.

– Ai găsit până la urmă partea care lipsea din hartă? întrebă ea curioasă.

– Nu, mormăi el. Dar am stat prea mult s-o caut. Ai fost concepută înainte de plecarea mea şi ai fost singurul motiv pentru care m-am întors de-a lungul anilor. Însă nu am regretat asta niciodată. Eşti raza de lumină a vieții mele, Gabby, unica mea mândrie adevărată. Îmi pare foarte rău pentru mama ta şi că a trebuit să treci singură prin toate. Iar apoi să rişti să vii aici pentru a mă căuta – ai fost foarte curajoasă.

– Nu am simțit că aş avea de ales.

Se opriră să privească spre oceanul luminat de lună, cu valurile clipocindu-le la picioare. Briza caldă adia, vălurindu-i tivul rochiei. Bărbatul îşi strecură brațul pe după umerii ei, trăgând-o aproape.

–Şi îmi pare rău că ai fost luată prizonieră, dar nu-mi pare rău deloc că eşti aici cu mine acum, fiica mea. Aici am vrut să fii mereu.

I se umplură ochii de lacrimi şi îl îmbrăţişă şi ea. Era acasă, în sfârşit, cu adevărat acasă.

Gabrielle era absolut încântată de viaţa în St. Kitts. În fiecare dimineaţă, se trezea având dinainte o zi plină de soare şi aventură. La insistenţele tatălui ei, învăţă să înoate, şi începu să facă asta aproape în fiecare zi în apele calde şi albastre ale Caraibelor. De asemenea, călărea pe plajă calul pe care el i-l adusese, neîntorcându-se acasă uneori decât după amurg, pentru a se putea bucura de apusurile magnifice.

Îi plăcea la nebunie acolo, chiar dacă uneori căldura i se părea apăsătoare. Dar totul era nou pentru ea, şi, la vârsta ei fragedă, totul i se părea fascinant. Mâncarea era diferită, localnicii erau pitoreşti şi prietenoşi, iar sursele de amuzament, chiar şi dansul pe stradă nu se comparau cu nimic din ce şi-ar fi putut imagina pe când era în Anglia.

Descoperi chiar că îi plăcea să navigheze şi ajunse să se priceapă, însoţindu-l pe tatăl său deseori când pleca în căutarea unor indicii legate de vreuna dintre numeroasele sale hărţi ale comorilor. Ajunsese să înţeleagă de ce alesese o astfel de viaţă. Putea să se distreze şi să treacă prin mai multe aventuri decât ar fi trăit alţi oameni într-o viaţă întreagă! Poate că nu era de acord cu activităţile lui de piraterie, dar începu să le vadă într-o lumină diferită, mai ales după ce află că era posibil ca unii dintre ostaticii de care se ocupa să nu se mai întoarcă niciodată la familiile lor dacă nu intervenea el, făcând pe intermediarul, cum ar veni. Şi nu se mai ocupa personal de capturarea corăbiilor. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în căutarea comorilor.

Ba chiar se afla cu el când localizase reperele de pe una dintre hărţile sale, reuşind în cele din urmă să identifice punctul roşu aprins de pe aceasta, care arăta unde era ascunsă comoara. I se păruse incredibil de incitant să îi privească pe tatăl său şi pe oamenii acestuia săpând în punctul acela pe mica insulă şi găsind cufărul mare îngropat acolo. Dar a fost o mare dezamăgire să îi vadă deschizându-l pentru a constata că era gol.

Însă era de așteptat. Hărțile pe care le strânsese de-a lungul anilor trecuseră prin multe mâini până să ajungă în posesia lui. Majoritatea hărților lui Nathan erau foarte greu de descifrat, căci fiecare deținător al comorii, care desenase hărțile, folosise foarte puține repere, doar cât să se poată întoarce la prada sa, dar nu îndeajuns pentru ca o altă persoană care intra în posesia hărților să le poată descifra. Iar unele hărți erau făcute ferfeniță și era aproape imposibil să mai fie descifrate, sau bucăți din ele erau ascunse în locuri diferite, date mai multor membri ai unei familii, iar semnificația lor se pierduse de-a lungul anilor, astfel că unii oameni nici măcar nu știau ce aveau în posesie. Tatăl său avea două hărți, care erau bucăți dintr-un întreg.

Margery nu a mai luat corabia înapoi spre Anglia, cum jurase că avea să facă imediat ce sosiseră în St. Kitts. Deși nu suporta bine căldura de pe insule, a rămas, căci nu voia să o lase pe Gabrielle singură printre „pirați". Cu toate acestea, ajunsese să-i cunoască pe unii dintre aceşti pirați destul de bine, cel puțin pe membrii echipajului lui Nathan. Amândouă ajunseseră. Ba chiar Gabrielle îi considera buni prieteni pe câțiva dintre ei. De fapt, majoritatea membrilor echipajului lui Nathan erau surprinzător de decenți și de onorabili, deşi poate că aveau un spirit prea liber și iubeau prea mult libertatea ca să se integreze în societate.

Nathan se descurca bine protejând-o de bărbați dezgustători, ca Pierre Lacross, deşi ea se temea în continuare de omul acela, chiar și după ce auzi că acesta trăia cu femeia pe nume Red. Și îl revăzu la un moment dat, pe mare, când îl însoțea pe tatăl ei în căutarea comorilor. Pierre tocmai capturase o corabie. Atunci înțelese că, dacă Nathan nu lua ostaticii din mâinile lui Pierre, acesta i-ar ucide. Și, înainte de a pleca, piratul reuși să se apropie de ea o clipă și să-i șoptească, fără ca tatăl ei să audă: „Să nu crezi că te-am uitat, pisicuța mea. O să vină și vremea noastră".

Aceasta era probabil singura pată care umbrea tapiseria impecabilă de experiențe minunate de care se bucurase de când trăia cu tatăl ei în insule. Știa că nu avea să dureze o veșnicie. Avea să se căsătorească în cele din urmă, ba chiar aștepta cu nerăbdare. Își dorea cu ardoare ceea ce îi lipsise în copilărie – să aibă o familie stabilă, iubitoare și unită. Flirtase chiar cu câțiva marinari chipeși, dar aceştia plecau mereu înapoi pe mare, ceea ce era spre binele ei,

căci în primii doi ani pe St. Kitts nu dorea decât să petreacă timp cu tatăl ei și să recupereze toți acei ani în care stătuseră departe unul de altul.

Cam așa văzu ea lucrurile timp de aproape trei ani, până când Charles Millford se întoarse de la școală din străinătate. Foarte chipeșul fiu al unei familii engleze bune, care deținea o plantație pe insulă, Charles păru și el interesat de ea – până când află cine era tatăl ei și fu îndeajuns de nepoliticos încât să-i spună de ce nu se puteau cunoaște mai bine. Și nu era vorba despre faptul că Nathan era pirat! Nimeni de pe St. Kitts nu știa asta. Era din pricină că îl considerau un om de rând. Familia Millford era suficient de snoabă pentru a presupune că, din pricina aceasta, ea nu era îndeajuns de bună pentru unicul lor fiu.

Gabrielle a fost îndurerată când Charles a început s-o ignore, dar și-a ascuns bine sentimentele. Nu avea de gând să-i spună tatălui ei că singurul bărbat care o făcuse să se gândească serios la căsătorie nu o voia din cauza lui.

Dar era o insulă mică. Nathan află într-un fel sau altul. Ar fi trebuit să ghicească după dispoziția lui îngândurată, care nu-i era caracteristică, dar, dat fiind că nu spunea nimic, îi venea greu să deschidă ea subiectul. Când pomeni că avea să devină majoră în curând, iar Ohr, unul dintre oamenii loiali din echipajul lui Nathan, o auzi și spuse „Și nu e căsătorită încă?", Nathan păli și o chemă în biroul lui în seara aceea.

După reacția lui la remarca lui Ohr, își dădu seama că avea să vorbească despre perspectivele ei pe insulă privind căsătoria. Nu ar fi ghicit niciodată decizia pe care el o luase deja.

Nici nu se așeză bine de cealaltă parte a biroului lui, că îl auzi spunând:

– Te trimit înapoi în Anglia.

Reacția ei fu imediată. Nici măcar nu trebui să se gândească.

– Nu.

El îi zâmbi. Era un zâmbet trist. Și nu încercă să o contrazică. Dat fiind că îi plăcea să o facă fericită, ea câștiga de obicei toate disputele pe care le aveau.

Îi explică simplu:

– Știi că eu și mama ta nu am fost o pereche potrivită. Ea făcea parte dintr-o familie nobilă, în timp ce eu nu. Nu are de ce să-mi

fie rușine, să ne înțelegem, nu în ceea ce privește educația pe care am primit-o. Am crescut în Dover. Părinții mei au fost oameni buni și muncitori. Dar mama ta nu a văzut niciodată lucrurile astfel și a inventat povești înflorite pentru prietenii ei în legătură cu originea mea și cu motivul pentru care veneam rareori acasă. Nici măcar nu dorea ca prietenii ei să știe că mă ocup de comerț, ceea ce nu era cazul, dar așa credea ea.

– Știu toate astea, tată.

– Da, știu că știi, dar, vezi tu, ai sânge nobil datorită ascendenței mamei tale. Însă nimeni nu va crede acest lucru în această parte a lumii. Și, în plus, astăzi mi-am dat seama că, ținându-te aici cu mine, ai ratat un sezon în Londra, toate balurile și petrecerile grandioase la care o fată de familie bună se poate aștepta – tot ceea ce și-a dorit mama ta pentru tine, inclusiv un gentilom ca soț.

Ea lăsă capul în pământ.

– Știi de Charles Millford, nu-i așa?

– Da, spuse el încet. Chiar mă gândeam să stau de vorbă cu bătrânul Millford.

Ea ridică brusc privirea.

– Nu cred!

El zâmbi larg.

– Ba da, dar m-am gândit că ar trebui să te întreb dacă îl iubești într-adevăr pe băiatul acela.

Ea se gândi o clipă, apoi recunoscu:

– Nu chiar. Sunt sigură că aș fi putut, dar, să fiu sinceră, cred că eram pur și simplu pregătită să mă îndrăgostesc, iar Charles a fost primul bărbat pe care l-am întâlnit aici și care am simțit că ar fi potrivit ca soț.

– Nu contează dacă ar fi fost sau nu, Gabby. Gândește-te la ce ai spus adineauri. În tot acest timp de când ești aici, este singurul pe care l-ai luat în considerație pentru căsătorie. Opțiunile ți-au fost extrem de limitate, draga mea, când ar trebui să ai de ales dintre zeci de tineri, ceea ce în Anglia se va întâmpla. Nu, te duci înapoi să-ți primești moștenirea și să ieși în societate, așa cum și-a dorit mama ta întotdeauna, iar între timp să-ți găsești un soț pe măsură.

Știa că avea dreptate, că probabil nu avea alte opțiuni. Dar un soț englez însemna să trăiască în Anglia din nou și ura gândul de a renunța la viața ei idilică de aici. Pe de altă parte, dacă avea noroc, putea să găsească un englez suficient de aventuros încât să se mute în Caraibe de dragul iubirii. Asta ar fi perfect și lucrul care chiar o făcea să aștepte călătoria cu nerăbdare.

– Ai dreptate, spuse ea. Mi-ar plăcea să întâlnesc pe cineva de care să mă îndrăgostesc și cu care să mă mărit, dar cum aș putea face asta în Anglia fără a fi introdusă în societate?

– Nu îți face griji, draga mea. N-oi fi având eu conexiunile pe care le avea mama ta, dar cunosc un bărbat care îmi datorează o favoare; face parte din aristocrație și are toate relațiile necesare. Numele lui e Malory – James Malory.

Capitolul 4

– Crezi că l-ar deranja pe Drew? îl întrebă Georgina Malory pe soțul său, în timp ce se pregătea pentru cină.

– Intenționezi să îl întrebi? răspunse James.

– Ei bine, cu siguranță.

– Pe mine nu m-ai întrebat, îi reaminti el.

Ea pufni.

– De parcă m-ai lăsa să merg singură.

– Bineînțeles că nu, dar exista posibilitatea să-ți fi spus să rămâi acasă.

Ea clipi surprinsă.

– Serios?

El oftă în sinea lui. Pierduseră ultimul copil. Nu vorbeau despre asta, dar se întâmplase de curând, iar James ar fi fost de acord cu tot ce își dorea ea, deși nu-i prea tolera pe frații ei, iar gândul de a naviga cu unul din ei, fără a conduce nava el însuși, era ultimul lucru cu care ar fi fost de acord în mod normal.

De fapt, se gândea să cumpere o altă corabie ca să nu mai fie nevoit să facă asta, deși nu era sigur că ar putea reuși să o facă în intervalul de timp pe care îl plănuia Georgina. Dar dacă ar duce-o

chiar el în America, nu ar putea petrece timp în plus cu fratele ei, lucru pe care și-l dorea atât de mult. Fir-ar să fie!

– Mi-am dat deja acordul, George, așa că nu știu de ce mai discutăm. Dar e fratele tău. Ce crezi?

Georgina își mușcă buza, deși nu părea îngrijorată.

– E momentul perfect, nu-i așa? întrebă ea, dorindu-și ca el să-i risipească temerile. Plecarea lui Drew e stabilită pentru peste două săptămâni, și nu pe una dintre rutele lui din Caraibe, ci acasă spre Bridgeport, așa că va avea loc pentru pasageri în această călătorie și nu va trebui să se dea peste cap pentru a-mi face o favoare. Și sunt sigură că nu l-ar deranja să pornească pe mare cu o săptămână mai devreme. Nu intenționa să stea aici mai mult decât pentru a mă vizita pe mine.

James își arcui una din sprâncenele aurii spre ea. Era un gest care o irita pe soția lui înainte de a se căsători, dar care între timp îi devenise tare drag.

– Iar altfel nu l-ai fi rugat? întrebă el.

– Ei bine, cu siguranță aș fi făcut-o. Nu există un moment mai bun pentru a pleca, la urma urmelor. Vara se apropie de sfârșit, așa că vom ajunge acasă înainte de venirea iernii. Iar data nunții lui Jeremy, care e peste câteva zile, este cât se poate de potrivită. Ne vom întoarce în Londra de la nuntă și vom avea destul timp pentru bagaje până să plecăm pe mare, săptămâna viitoare. Nu m-aș fi simțit în largul meu să-l rog să facă un ocol pentru a mă duce la Bridgeport, dar, dat fiind că merge oricum acolo...

– Uiți că o adoră pe Jack. Ar face orice pentru ea, dacă nu pentru tine. Și, la fel ca tine, va fi încântat de ideea de a se duce în Connecticut pentru a vedea cu ochii lui de unde vine latura barbară a familiei ei. Frații tăi spun de ani de zile că ea ar trebui să facă această călătorie. Dacă ar fi fost după ei, ar fi fost crescută acolo, nu aici.

Ignoră cuvântul „barbară", atrăgându-i atenția:

– Nu cred totuși că au vrut ca ea să meargă de la o vârstă așa fragedă. Dacă vrei să știi, ei speră că se va căsători cu un american, așa că au vrut ca ea să meargă în vizită la vârsta potrivită pentru a-și găsi un soț.

– Mușcă-ți limba, George. Se va căsători cu un englez – dacă îi voi permite vreunuia să se apropie îndeajuns de ea încât să o cunoască.

Rostise ultimele cuvinte mormăind, ceea ce o făcu pe Georgina să zâmbească larg.

– Ei bine, ideea era că, dacă s-ar îndrăgosti de vreun american, nu ai împiedica mariajul. Ai obiecta, desigur, dar, având în vedere că ai o slăbiciune pentru draga de ea, ai ceda până la urmă.

– Ia seama la ce am spus.

Cum el nu mai adăugă nimic, ea se încruntă.

– Cu alte cuvinte, nu îi vei permite să se apropie de Connecticut când va ajunge la vârsta potrivită pentru căsătorie?

– Întocmai.

Își descreți fruntea. Ba chiar chicoti.

– Îmi pare rău să te informez, dar tot mai mulți americani vizitează Anglia în perioada aceasta. Și poți fi sigur că, atunci când va veni vremea, frații mei îi vor aduce pe toți tinerii eligibili aici pentru a o cunoaște pe iubita lor nepoată.

– Nu aș pune prinsoare că va fi așa, draga mea.

Oftă, imaginându-și cât de neplăcut ar fi dacă soțul și frații ei ar renunța la armistițiul lor. Nu era decât un armistițiu izvorât din ranchiună, la urma urmelor. Nu era ca și când s-ar fi plăcut unii pe alții sau ca și când nu ar fi încercat să se ucidă între ei în trecut. De fapt, frații ei îl bătuseră măr pe James, toți cinci deodată. Desigur, nu ar fi reușit dacă ar fi jucat cinstit, dar fuseseră furioși când îi anunțase că o compromisese pe singura lor soră și fuseseră cât se poate de dornici să-l atârne în știreang pentru piraterie, dacă nu ar fi fost de acord să o ia în căsătorie. Nu fusese un început prea fericit pentru căsătoria minunată pe care o aveau acum, dar cu siguranță nu putea spune că să-l cunoască pe James Malory, fost crai, fost gentilom-pirat, nu fusese incredibil de incitant.

În cele din urmă, pufni, plângându-se:

– Nu știu cum am ajuns să vorbim despre căsătoria lui Jacqueline, care e la ani buni distanță. Ar trebui să vorbim mai curând despre a lui Jeremy, care va avea loc în câteva zile. Știi că vine la cină, nu? Și are nevoie să fie înveselit? I-am invitat și pe Percy, și pe Tony cu familia sa.

James veni în spatele ei și o îmbrățișă.

– Ai menționat toate acestea la micul dejun. Nu știam e că ești atât de agitată – și să nu o negi. Nu te-ai repeta dacă nu ai fi. Recunoaște, George.

– Nu sunt agitată deloc. Mă aștept ca Drew să fie cât se poate de încântat să ne aibă pasageri, după ce îi voi pomeni – și o voi face astă-seară.

– Atunci ce e?

Ea oftă din nou.

– Mi-am dat seama că îmbătrânim, James.

– Ei, pe dracu'!

Ea se întoarse, luându-l în brațe, ceea ce nu era o sarcină ușoară, având în vedere cât de lat în umeri și de musculos era James Malory.

– Ba da, insistă ea. Acum, că Jeremy se însoară, nu mă îndoiesc că ne va face bunici în curând, și mă voi simți absolut bătrână când se va întâmpla asta!

El izbucni în râs.

– Ce fetiță prostuță ești – și eu care credeam că nu devii așa decât atunci când... ești... însărcinată. Dumnezeule mare, George, nu ești însărcinată *din nou*, nu-i așa?

Ea pufni.

– Nu, din câte știu. Chiar nu cred.

– Atunci încetează cu prostiile! Sau trebuie să-ți reamintesc că Jeremy e, de fapt, fiul tău vitreg și că nu e decât cu câțiva ani mai tânăr decât tine? Nu vei fi decât bunică vitregă. Și să nu îți mai treacă prin cap vreodată să spui că sunt bătrân decât dacă nu cumva ai de gând să mănânci pantofi la cină.

Ea se trase din brațele lui râzând, căci își amintise cum o alerga pe corabia lui, *Maiden Anne*, după ce îi spusese „dacă se potrivește pantoful", legat de faptul că era bătrân. Îi spusese că avea să o facă să mănânce pantoful cu pricina și probabil chiar ar fi făcut-o. Îi rănise orgoliul, la urma urmelor, cu bună știință, desigur. De atunci, mâncatul pantofilor devenise o glumă obișnuită între ei.

– Și bineînțeles că mânzul are nevoie să fie înveselit, fu de acord James. Viitoarea lui soacră aproape că l-a dat afară din casă și refuză să-l lase să vadă mireasa înainte de nuntă. Să fiu al naibii dacă aș fi permis familiei tale să mă țină departe de tine după stabilirea datei nunții.

– Foarte amuzant, James. Nu am apucat să stabilim o dată a nunții, și o știi. Am fost amândoi împinși în fața altarului în aceeași zi în care te-a cunoscut familia mea.

– Ceea ce a fost un lucru bun, dar barbarii sunt foarte previzibili.

Ea izbucni în râs.

– Hai să-i informăm că tu ai fost cel care a forțat nota în ziua aceea, când ei credeau că a fost ideea lor.

– Oricum nu ar crede-o, și, din fericire, nu ai decât un frate aici momentan – ceea ce e prea mult oricum, dar măcar e unul pe care îl pot tolera.

– Nu vei recunoaște niciodată că frații mei nu sunt atât de răi pe cât ai crezut, nu-i așa? Ba, mai mult, Drew l-a scăpat pe Jeremy din încurcătura aceea, și asta fără să fie rugat.

– Am luat la cunoștință ajutorul oferit. Urăsc s-o spun, dar îi rămân dator pentru asta. Amintește-i acest fapt. Al naibii să fiu dacă nu sper să uite.

– O, prostii! Nu așteaptă să fie răsplătit. Cei din familia Anderson nu sunt așa, și o știi.

– Îmi pare rău, dar nu sunt de acord, George. *Toată lumea* este astfel când nevoia e îndeajuns de mare. Din fericire, mai are patru frați la care poate apela, înainte să se gândească să ceară ajutorul cumnatului. Și se pare că a venit Tony, adăugă el tresărind, când auziră amândoi zgomotul de jos. Ar fi cazul să-i atragi atenția fiicei tale că guițatul e pentru porci, nu pentru fete tinere.

Amuzată de reacția soțului său la hărmălaia pe care o făceau fiica lor și fata lui Tony, îi zâmbi larg.

– N-ar ajuta la nimic. Știi foarte bine că Jack și Judy sunt inseparabile. Dacă nu s-au văzut de câteva zile, pur și simplu nu își pot ascunde entuziasmul când se revăd.

– Și fac larma asta drăcească.

– Că veni vorba... Jacqueline așteaptă cu mare nerăbdare această călătorie, dar nu cred că i-a trecut prin cap că nu o va vedea pe Judith în următoarele două luni, cât vom lipsi.

James mormăi în sinea lui, știind exact încotro se îndreptau gândurile ei.

– Lași gemenii cu Regan, dar acum vrei să lungești lista de pasageri. Fratele meu nu va fi nicicum de acord. Poți fi sigură de asta.

– Bineînțeles că va fi. Vizita fetelor în America o să fie o excursie instructivă, la urma urmelor. Nu a părăsit nici una din ele Anglia până acum.

– Ce legătură are asta cu faptul că lui Tony îi va fi dor de unica lui fiică?

– Nu trebuie decât să-i amintești că astfel va putea să petreacă puțin timp liber cu Rosalyn.

O trase iar în brațe.

– Iar eu când o să am parte de puțin timp doar cu tine?

– Vrei asta? spuse ea aproape torcând când îl îmbrățișă și se sprijini de el.

– Întotdeauna.

– Atunci mă voi gândi la o soluție – *și* poți conta pe asta.

Capitolul 5

– Două săptămâni nu sunt câtuși de puțin deprimante, și nu mai ai decât trei zile până la nuntă. Ai timp să te răzgândești, nu-i așa? Mama ei e genială, dacă mă întrebi pe mine. S-ar putea să-i mulțumești până la urmă.

Cei patru bărbați îl priveau țintă pe Percival Alden, de parcă ar fi fost bătut în cap. Ceea ce nu era ceva neobișnuit. Se întâmpla mereu, de fapt. Puteai conta pe faptul că Percy, cum îi spuneau prietenii, avea să spună cele mai ridicole lucruri sau, mai rău, lucruri pe care nu ar fi trebuit să le spună persoanelor cărora nu se cuvenea să le spună, ceea ce de obicei însemna că unul dintre prietenii săi dădea de bucluc. Și, destul de ciudat, nu o făcea niciodată intenționat – era doar comportamentul tipic al lui Percy.

În clipa aceea, doar Jeremy Malory îl privea crunt pe Percy pentru remarcile pe care tocmai le făcuse. Ceilalți bărbați din încăpere erau extrem de amuzați, deși cei mai mulți dintre ei se străduiau din răsputeri să nu o arate. Dar Jeremy era abătut pentru că i se interzisese să o vadă pe Danny, femeia care îi cucerise inima, în perioada în care mama acesteia făcea pregătirile pentru nuntă.

Când îi spusese lui Jeremy, cu aproape două săptămâni în urmă, să meargă acasă și să aștepte nunta, adevăratul motiv al lui Evelyn Hillary fusese să petreacă puțin timp singură cu fiica

sa. Nu ar trebui să-i poarte pică pentru asta, spusese ea, şi nu îi purta, de fapt. La urma urmelor, mama şi fiica fuseseră departe una de cealaltă ani de zile, căci Danny crescuse în mahalalele Londrei, neştiind cine era sau că mai avea un părinte în viaţă, căci ea îi crezuse morţi pe amândoi. Şi de-abia se reuniseră.

Faptul că ştia acest lucru nu făcea ca despărţirea să fie mai uşoară pentru Jeremy. De-abia îşi dăduse seama că simţămintele lui pentru Danny erau autentice, iar cei din familia Malory nu cădeau pradă iubirii cu una, cu două. Din familia lor proveneau unii dintre cei mai renumiţi crai ai Londrei, printre care şi Jeremy, şi nici unul dintre ei nu luase această emoţie în joacă în clipa în care le încolţise în suflet.

Drew Anderson era singurul din încăperea în care bărbaţii se adunaseră după cină care nu încerca să-şi ascundă amuzamentul provocat de replicile lui Percy. Din toată familia Malory, probabil că pe Jeremy îl plăcea cel mai mult, dat fiind că aveau atâtea în comun – sau cel puţin avuseseră până în clipa în care Jeremy hotărâse să renunţe la burlăcie. Jeremy era totodată nepotul său prin alianţă sau nepotul vitreg, dar oricum făcea parte din familie.

Ce era şi mai amuzant era faptul că Jeremy, cunoscut pentru toleranţa sa atât de ridicată la alcool încât nu fusese vreodată cu adevărat beat, nici măcar atunci când îi băga pe toţi ceilalţi sub masă, părea a fi pe cale să schimbe acel record uimitor. Sosise cu o sticlă de coniac în mână, golise încă una în timpul cinei şi avea să ajungă în curând la fundul celei de-a treia. Era incredibil că nu căzuse lat pe podea şi că încă vorbea coerent, dar în ochi avea un licăr inconfundabil care avertiza că era matrafoxat, cum se spune, pentru întâia oară în viaţa lui.

Tatăl său, James, nu observase încă. Unchiul său, Anthony, era prea ocupat chinuindu-se să nu râdă pentru a remarca. Percy nu observa decât lucrurile pe care nu ar fi trebuit să le observe, aşa că nu avea să facă nici un comentariu. Dar Drew, fiind un Anderson în tabăra inamică, sesiză imediat amarul lui Jeremy şi cum încerca să şi-l înece.

Suferinţa înecată în băutură. Era prea amuzant. Dar Drew aproape că îl compătimea. Mireasa era incredibil de frumoasă, şi se gândise să o curteze chiar el pe vremea când crezuse că nu era

decât servitoarea lui Jeremy. Dar acesta începuse deja să îi acorde atenție și îi spusese limpede acest lucru. Și nu merita să te bați pentru o femeie, în opinia lui Drew. Dacă nu putea să o aibă pe una, avea să găsească alta. Nu era pretențios și nu avea de gând să se lase ademenit de o emoție care îi era străină.

În toate porturile în care intra, îl așteptau cu brațele deschise câte o femeie. Nu era ca și când ar fi făcut vreun efort deliberat să aibă în fiecare port o „drăguță", după cum îi plăcea surorii sale să spună. Era doar un bărbat care iubea femeile, toate femeile, iar cele pe care le prefera erau înclinate să spere că portul în care se aflau avea să devină locul în care el avea să rămână. Nu că le-ar fi dat vreodată vreun motiv să creadă că avea să se așeze la casa lui. Nu le spunea minciuni, nu le făcea promisiuni, iar când era pe mare, nu le cerea să fie mai credincioase decât avea să fie el vreodată.

Georgina și soția lui Anthony intrară în salon înainte ca Jeremy să apuce să-și apostrofeze prietenul. Da, Rosalyn Malory era o altă femeie frumoasă, se gândi Drew. Auzise cum o câștigase Anthony. Avea nevoie de un soț care să o protejeze de un văr lipsit de scrupule, care încerca să-i fure averea. Anthony se oferise voluntar, spre uimirea familiei sale. Era un alt crai, pe care nu-l vedeau însurându-se vreodată.

Drew putea spune un lucru cert despre bărbații Malory: aveau, fără îndoială, gusturi bune când venea vorba despre femei. Iar James Malory făcuse cea mai bună partidă, căci reușise să o facă pe singura soră a fraților Anderson să se îndrăgostească de el. Nu o merita, desigur. Nici unul dintre frații ei nu considera că ar fi meritat-o. Dar nu putea nega nimeni că o făcea fericită.

Drew nu ardea de nerăbdare să stea închis pe o corabie cu grozavul său cumnat, dar era cu siguranță încântat că avea să petreacă mai mult timp cu sora și cu nepoata sa, dat fiind că nu ajungea în Londra prea des. Păcat că nu puteau să-l lase pe James la țărm. Ar trebui să sugereze asta. Ar fi putut foarte bine avea grijă de familia acestuia, având în vedere că era și familia lui. Și era sigur că James nu-și dorea cu adevărat să meargă, ținând cont de amintirile urâte pe care le avea de la ultima sa vizită în Bridgeport.

N-ar fi rău să facă o asemenea sugestie, se gândi Drew. Mai era o săptămână până aveau să pornească în călătorie, timp suficient

ca James să se gândească măcar să rămână acasă. Era timp suficient ca Drew să-l vadă pe Jeremy însurându-se și să deplângă faptul că încă un burlac convins dezerta. Dacă avea să devină vreodată atât de prost, spera să îl împuște careva înainte.

Capitolul 6

Drew se grăbea. Tocmai i se spusese că nava fratelui său, Boyd, *Oceanus*, era ancorată în port, așteptând să andocheze. Aveau să treacă zile întregi până să fie trasă în dană, căci șirul de nave în așteptare era lung. Dar asta nu însemna că Boyd nu vâslise deja până la țărm, dar, dacă nu o făcuse, Drew avea să găsească o șalupă mică să îi facă o vizită.

Nu știuse că Boyd urma să se oprească în Anglia, dar sosise exact la momentul potrivit. Familia tocmai se întorsese în Londra cu o zi în urmă, de la nunta lui Jeremy, și avea să pornească pe mare spre Connecticut în mai puțin de o săptămână. Drew venise în ziua aceea la docuri pentru a-și anunța secundul că aveau să ridice ancora mai repede decât era planificat.

Se așteptase să găsească nava *Oceanus* în Bridgeport, dat fiind că de obicei transporta zahăr și tutun din Indiile de Vest în statele din nord-vest. Aștepta cu nerăbdare să-și revadă fratele. Acesta era motivul pentru care naviga spre portul lor de bază.

Dacă Boyd venise în Anglia doar să o viziteze pe Georgina, atunci era posibil să-l încânte ideea de-a se întoarce acasă cu Drew de data aceasta. Era un gând plăcut, mai ales având în vedere că James, cumnatul lor, nu pricepuse aluzia și era hotărât să călătorească împreună cu soția și cu fiica sa. I-ar fi prins bine ajutorul acestui membru al familiei Malory la bord.

Georgina și Boyd erau singurii din familia Anderson care nu își conduceau propria navă. Nimeni nu se așteptase ca ea să o facă vreodată, și probabil că ar fi iscat o ceartă de toată frumusețea cu toți cei cinci frați ai ei dacă ar fi sugerat așa ceva. Boyd pur și simplu nu voia. Îi plăcea la nebunie să navigheze, doar că nu avea nici cea mai mică dorință de a prelua comanda.

Mereu crezuseră că era din pricina fricii, că avea nevoie de timp pentru a o depăși și că în cele din urmă avea să devină căpitanul navei sale *Oceanus* când avea să fie pregătit. Dar în cele din urmă recunoscu că nu era nevoie să facă acel pas vreodată, că prefera pur și simplu să se bucure de călătorii fără responsabilitatea de a fi la cârmă, și, dat fiind că își plătea căpitanii din propriul buzunar, frații săi nu aveau nici un motiv să se plângă. Având în vedere că nu era nevoie de Boyd când *Oceanus* avea să ridice ancora din nou, era posibil să accepte să călătorească cu el, Georgina și familia acesteia pe Triton.

În timp ce înainta grăbit pe cheiul aglomerat către biroul Skylark, unde se aștepta să îl găsească pe Boyd, Drew nu băgă prea mult în seamă aglomerația, încercând doar să-l evite. Dar ar fi fost greu să nu o vadă pe femeia care era cât pe ce să cadă exact în fața lui.

Din reflex, o prinse de braț, împiedicând-o să cadă. Nu o văzu prea bine, căci era cu ochii pe cei doi bărbați care mergeau în urma ei, care dădură fuga exact în momentul în care Drew o reașeză pe picioarele ei.

– Dă-mi drumul, mormăi ea, iar el se supuse.

Drew nu era sigur dacă cei doi bărbați o însoțeau sau nu, căci acum, că stătea pe propriile picioare, rămăseseră în urma ei, încercând să pară că nu erau, de fapt, cu ochii pe ea. Ciudat. Drew își întoarse privirea spre femeie pentru a vedea de ce nu apreciase faptul că îi sărise în ajutor și uită complet de însoțitorul acesteia.

Ochii ei de un albastru pal cum nu mai văzuse vreodată, cu gene negre, îi aruncau priviri crunte. Frumusețea ochilor îl năuci într-atât încât îi trebui un moment ca să vadă și restul. Drew nu se lăsa impresionat cu ușurință. Ațâțat, cu siguranță. Dar să rămână cu gura căscată, pur și simplu nu i se întâmpla, lui care le curtase pe cele mai frumoase dintre frumoasele din întreaga lume. Cea pe care o avea în față era drăguță, dar multe o întreceau. Avea un nas obraznic, sprâncene negre ușor arcuite, probabil din pricină că se încrunta. Dar niște buze pline, cărnoase, de un roșu intens, însă nu de la carmin, ci pentru că și le mușcase, ar fi zis el.

Părul ei negru era strâns într-o coafură măiestrită. Rochia albastră și pălăria de aceeași culoare erau aproape la fel de deschise ca ochii ei. Era îmbrăcată ca o doamnă după ultima modă, însă avea o piele aurie bronzată, pe care doamnele din Anglia pur

și simplu nu aveau cum să o aibă. Ar fi putut pune prinsoare că venise de curând dintr-un loc cu o climă mai caldă.

Oare asta să-l fi surprins, pielea bronzată care era mai închisă decât ochii ei? Sau buzele acelea cărnoase ispititoare? Sau poate era din pricină că îl privea încruntată când el nu făcuse decât să o ajute, pentru Dumnezeu.

– Ar fi trebuit să te las să-mi cazi la picioare, scumpo?

– Poftim?

– Era cât pe ce să cazi, îi reaminti el. Sau ai uitat? Știu că am acest efect asupra femeilor, le fac să-și piardă șirul gândurilor, adăugă el cu un zâmbet strengăresc.

În loc să-i spulbere mânia cu replica lui fermecătoare, după cum se aștepta, cuvintele lui nu o făcură decât să inspire indignată, spunând:

– Mi-ai învinețit brațul, bădăranule.

– Da? Ia să vedem!

Ea își trase brațul, ca el să nu ajungă.

– Nu cred că e cazul. Dacă într-adevăr încercai să mă ajuți, îți mulțumesc. Dar data viitoare nu mai fi așa brutal.

Lui Drew îi pieri zâmbetul de pe buze și răspunse:

– Nu va mai fi o dată viitoare, căci, dacă te mai împiedici, sigur mă voi gândi bine înainte de a încerca să te prind. Ba chiar sunt sigur că te voi lăsa să cazi. Zi bună, domnișoară.

O auzi icnind revoltată în timp ce se îndepărta. Era un sunet atractiv, dar nu-i readuse zâmbetul pe buze. „Femeie nerecunoscătoare", se gândi el. Era atât de nervos, că nu simți nevoia să se uite în urmă după ea, ceea ce era neobișnuit pentru el când întâlnea o femeie frumoasă. Nu făcu decât să treacă pe lângă însoțitorii ei, dacă într-adevăr cei doi bărbați îndeplineau acest rol. Păcat că nici unul din ei nu avu nimic de obiectat.

Capitolul 7

Pe cheiul Londrei era mare forfotă, dar nu era cu nimic diferit față de ultima dată când Gabrielle fusese aici, cu trei ani în urmă,

când pornise spre Caraibe, încrezătoare că avea să-și găsească tatăl. Navele care soseau explicau numărul mare de căruțe de la ora aceea, care transportau mărfurile de pe corăbii spre depozite sau direct la piață. Sunetele, mirosurile erau aproape familiare și o distrăseseră într-atât încât nu văzuse cotiga care fu cât pe ce să o doboare și nici pe bărbatul care o prinsese să nu cadă. Poate că, dacă l-ar fi văzut de la început, nu ar fi fost atât de surprinsă de atracția imediată pe care o simțise și nu s-ar fi făcut de râs în asemenea hal. Dumnezeule, nu se mai purtase atât de revoltător niciodată în viața ei – și el nu făcuse decât să încerce să o ajute!

Corabia ei ajunsese pe Tamisa dimineața devreme, dar fusese nevoie de aproape toată ziua pentru a duce pasagerii cu bărcile la mal. Era bucuroasă de ora târzie. Îi îngăduia să-și găsească o cameră peste noapte și să amâne livrarea scrisorii pe care o avea în buzunar.

Doi dintre membrii echipajului tatălui său veneau în urma ei la o distanță discretă, doi dintre cei mai de încredere oameni, Richard și Ohr. Fuseseră trimiși în Anglia cu ea să o protejeze și să se asigure că lordul căruia îi era destinată scrisoarea îndeplinea serviciul solicitat de tatăl ei. Cei doi erau o prezență bizară în rol de damă de companie, dar, dacă nu ar fi însoțit-o, se îndoia că ar fi putut duce totul la capăt.

Urma să meargă la vânătoare de soți, în stilul grandios preferat de englezi. Fusese trimisă cu însoțitorii ei să-și creeze o nouă garderobă magnifică întocmai în acest scop și să prindă finalul sezonului estival. Tatăl său se ocupa de răscumpărarea a doi ostatici, astfel că nu putuse pleca, dar promisese să i se alăture într-o lună sau două. Încercase să-l convingă că îl putea aștepta. El susținuse că plecarea nu putea fi amânată. Și avusese câștig de cauză.

Margery venise și ea. Nu era de mirare că femeia între două vârste refuzase categoric să o lase să călătorească spre Anglia fără o adevărată damă de companie, după cum se exprimase ea, dar, spre deosebire de Gabrielle, îi lipsise teribil țara de baștină. Fusese entuziasmată pe durata întregii călătorii datorită faptului că se întorcea în cele din urmă acasă. De îndată ce ajunseseră la chei, dăduse fuga să găsească o trăsură de închiriat, ceea

ce nu era o sarcină uşoară cu toate sosirile din ziua aceea, dar susţinea că ştia exact ce să facă pentru a nu primi un refuz şi nu îi trebui decât o oră să o dovedească, motiv pentru care Richard o tachină tot drumul până la han.

Gabrielle încerca să nu se gândească de ce anume era atât de îngrijorată în clipa aceea. Se gândi în schimb la timpul petrecut în Caraibe cu tatăl ei. Nici unul dintre ei nu se gândise până de curând la dezavantajele şederii ei în acea parte a lumii, cu el, nici la faptul că avea să piardă toate lucrurile pe care o tânără englezoaică la vârsta măritişului ar fi trebuit să le facă după ce împlinea optsprezece ani. Cu toate acestea, nu putea spune că regreta. Nu ar fi renunţat pentru nimic în lume la anii aceia minunaţi cu tatăl ei.

Cei doi bărbaţi serviră cina împreună cu ea şi cu Margery şi rămaseră să-i ţină companie lui Gabrielle. Ohr şi Margery jucau cărţi, iar femeia mai în vârstă din urmă era epuizată de cât se entuziasmase fiindcă venise acasă, astfel că nu acorda prea mare atenţie nici jocului, nici conversaţiei.

Din tot echipajul lui Nathan, Ohr era cel mai vechi membru. Folosea o serie de nume false şi el, ca toţi ceilalţi, dar Ohr era chiar numele lui real. Dacă avea şi un nume de familie, nu se deranjase vreodată să-l pomenească. Cei mai mulţi oameni credeau că îşi spunea astfel după un termen nautic. Şi Gabrielle crezuse exact acelaşi lucru. Motiv pentru care el spunea de fiecare dată, fără să fie întrebat, că numele lui se scria cu *h*. Faptul că arăta a metis din Orient, purtându-şi părul foarte lung într-o singură coadă pe spate, făcea pe toată lumea să-şi ţină gura în această privinţă. Oamenii presupuneau, neştiind altceva, că era un nume oriental.

Avea peste 1,85 şi un chip care părea fără vârstă. Pomenise cândva că tatăl său fusese un american care naviga des spre Orientul Îndepărtat. Ohr se înrolase în echipajul unei nave americane care se îndrepta spre partea de vest a lumii, cu gândul de a-şi găsi tatăl, dar nu apucase să încerce, devenind în schimb pirat.

Cel de-al doilea marinar pe care îl trimisese tatăl ei să o protejeze era cunoscut după numele de Jean Paul, plus o serie de alte nume. Dar îi dezvăluise în secret, după ce se împrieteniseră,

că numele său adevărat era Richard Allen. Îi spusese acest lucru, dar nu adăugase altceva despre trecutul său, nici de unde era, iar ea nu insistase niciodată. Nu era cu mult mai mare decât Gabrielle și sărea în ochi printre ceilalți pirați, nu pentru că era înalt și chipeș, ci pentru că era extrem de îngrijit, atât el, cât și hainele sale.

Purta părul lung și negru strâns la spate și avea fața bărbierită, cu excepția unei mustăți subțiri. Hainele lui erau la fel de excentrice ca ale tuturor celorlalți, dar impecabile, iar cizmele lui străluceau mereu. Nu purta bijuterii stridente, în afară de un inel de argint cu un fel de muchie. Avea umerii lați, dar era zvelt, iar ochii lui verzi scânteiau. Dantura lui albă strălucea mereu, dezvăluită atunci când zâmbea sau râdea. Gabrielle îl găsea atrăgător, un tânăr extrem de senin.

Richard își exersa constant accentul francez, deși era la fel de atroce ca întâia oară când îl întâlnise ea. Cel puțin încetase să mai înjure tipic englezesc atunci când era stresat, ceea ce îi trăda imediat adevărata naționalitate.

Îl întrebase cândva de ce se ostenea să treacă drept francez, când numele false erau suficiente pentru majoritatea piraților. Nu făcu decât să ridice din umeri, spunând că nu voia să fie ca restul piraților și că era hotărât să ajungă să stăpânească această formă de deghizare înainte de a renunța la ea.

Richard îi spusese cândva că, deși dorise să o curteze, se temea că tatăl ei l-ar ucide dacă ar face-o, astfel că reușise să reziste tentației. Ea râsese. Era un tânăr fermecător, plin de umor și îndrăzneț, dar nu se gândise niciodată la nimic altceva în afară de prietenie în ceea ce-l privea.

Dar faptul că nu avea decât o legătură platonică cu un tânăr atât de chipeș precum Richard Allen nu însemna că nu cedase câtorva atracții romantice de-a lungul anilor în Caraibe. Fusese un lucru bun că majoritatea dintre ei erau marinari, în afară de Charles, căci să ia de soț un marinar era ultimul lucru pe care și-l dorea, având în vedere că știa din proprie experiență cât de puțin timp petreceau acasă cei care aveau o astfel de meserie.

Când avea să se căsătorească, bărbatul respectiv avea să fie nevoit să își împartă efectiv viața cu ea. Așa vedea ea căsătoria. Dacă lipsea luni de zile, cum se întâmpla cu marinarii, dacă sfârșea prin

a fi singură în cea mai mare parte a timpului, atunci ce rost avea să se căsătorească?

Mama ei văzuse cam la fel lucrurile. De-a lungul anilor, îi spusese de multe ori că era inutil să iubească un bărbat care era îndrăgostit de mare. Competiția era disproporționată.

– De ce l-ai lăsat să te supere, *chérie*? întrebă Richard, în timp ce ea păşea de colo-colo prin cameră.

Ştia exact la cine se referea – la bărbatul chipeş pe care îl întâlnise pe chei –, dat fiind că încercase să şi-l scoată din minte. Dar nu avea un răspuns pe care dorea să-l împărtăşească, astfel că spuse:

– Nu m-am supărat.

– Era cât pe ce să-i tragi una.

– Prostii! Eram doar speriată, răspunse ea. Cotiga aceea m-ar fi doborât dacă nu mă prindea el. Dar m-a strâns de braț atât de tare, încât cred că m-ar fi durut mai puțin dacă aş fi căzut la pământ, aşa că nu mi-a fost de mare ajutor.

Era o minciună sfruntată. Richard ridică dintr-o sprânceană, sugerând că bănuia acest lucru, făcând-o să roşească şi să încerce să invoce un alt motiv, care să fie şi adevărat.

– Sunt foarte agitată încă de când am pornit pe mare, continuă ea.

– Pânzele sus! ciripi Miss Carla.

Cele patru perechi de ochi se întoarseră către papagalul de un verde aprins din micuța colivie de lemn în care era ținut ocazional. Pasărea fusese a lui Nathan. Era adorabilă când stătea pe umărul lui, dar pe toți ceilalți îi considera duşmani.

În primul an, ori de câte ori Gabrielle încercase să mângâie pasărea sau să o hrănească, de obicei se trezea cu degetele însângerate. Însă fusese suficient de perseverentă încât în cele din urmă Miss Carla dezertase în tabăra inamică, cum s-ar spune, iar Nathan îi făcuse pasărea cadou în cel de-al doilea an petrecut pe insule.

Până atunci, vocabularul papagalului se limitase la termeni nautici – şi care o discreditau pe mama ei. Chiar şi numele pe care i-l dăduse Nathan fusese o insultă deliberată la adresa soției sale. I se păruse amuzant să o învețe să spună lucruri precum „Carla

e o pasăre proastă", „Sunt o hoaşcă bătrână" şi, cea mai rea dintre toate: „Un bănuț să-mi scot chiloții".

Fusese atât de stânjenit când cârâise prima dată „Carla e o pasăre proastă" în fața lui Gabrielle, că dusese pasărea imediat pe plajă, să o înece în ocean. Gabrielle fugise după el pentru a-l opri, deşi nu era sigură că ar fi omorât-o pe Miss Carla, iar mai târziu râseseră amândoi pe tema aceasta.

Ohr îşi aruncă şervetul spre colivia păsării, făcând-o să bată tare din aripi de trei ori şi să cârâie: „Fată rea, fată rea!"

Richard râse înfundat de papagal, dar apoi reveni la subiect, întrebând-o pe Gabrielle:

– Ai emoții din pricina căsătoriei?

Întrebarea o luă prin surprindere.

– A căsătoriei? Nu, ba chiar aştept cu nerăbdare să îi întâlnesc pe toți tinerii aceia chipeşi care vor fi în Londra pe durata sezonului. Sper să mă îndrăgostesc de unul dintre ei, adăugă ea zâmbind.

Ceea ce era adevărat, doar că nu era sigură că voia să locuiască în Anglia din nou, acum, că iubea insulele atât de mult. Şi cu siguranță nu-i plăcea ideea de a trăi atât de departe de tatăl ei. Dar spera totuşi că avea să-l convingă pe bărbatul cu care se va căsători să se mute în Caraibe sau măcar să petreacă o parte din an acolo.

– Dar să-i cer o favoare unui bărbat pe care nu îl cunosc şi pe care tata îl cunoaşte foarte puțin... ei bine, chiar urăsc ideea de a face acest lucru, adăugă ea. Ştiți, ar putea să ne închidă pur şi simplu uşa în nas.

Putea spera asta.

– Suntem aici să ne asigurăm că nu va face asta, spuse Ohr încet.

– Vedeți! exclamă ea. Atunci i-am forța mâna, şi pur şi simplu nu se face aşa ceva cu lorzii englezi. Îl cunoaşte vreunul din voi sau ştiți cum l-a ajutat tata, pentru a-i putea cere acest favor?

– Nu l-am întâlnit niciodată, răspunse Richard.

– Eu da, deşi nu ştiam că este aristocrat, spuse Ohr. Din experiența mea cu feluriții lorzi, atâta cât e, am învățat că sunt, cei mai mulți, doar nişte papițoi care dau înapoi la cel mai mic semn de agresiune.

Ea nu-şi dădea seama dacă Ohr glumea sau nu, însă Richard îi aruncă o căutătură urâtă, dar grăitoare. Dumnezeule, oare prietenul ei era un lord englez şi nu trădase niciodată acest secret? Îl scrută cu privirea, dar el nu făcu decât să ridice dintr-o sprânceană. Probabil că habar n-avea că îi stârnise curiozitatea cu reacţia sa la comentariul lui Ohr.

Alungă acest gând din minte. Era absurd, în orice caz. Era posibil ca englezii să devină piraţi, dar nu şi lorzii. Şi s-ar putea ca lordul pe care aveau să-l viziteze a doua zi să fie cel mai mare dandy, dar acest fapt nu-i alungă rezervele. Era pur şi simplu îngrozită că trebuia să solicite un favor care nu-i era datorat ei personal. Ea era cea care avea să rămână datoare, şi ura acest gând.

Crescuse şi se schimbase mult în ultimii trei ani. Descoperise că putea fi inventivă, că, dacă trebuia făcut ceva, putea face. Supravieţuise unui uragan ce se petrecuse cât tatăl ei era plecat, iar ea şi Margery săriseră să ajute oraşul să-şi revină după eveniment. Rămăsese singură doar cu Margery săptămâni întregi când tatăl ei pleca pe mare fără ea şi îi plăcea să-şi ia propriile decizii.

Îi plăcuse să îl însoţească în căutarea comorilor şi avea să ducă lipsa acelei aventuri după ce avea să se mărite. Dar, în primul rând, îi displăcea să depindă de alţii pentru a face un lucru sau altul. Astfel că era pur şi simplu împotriva firii ei să ceară ajutorul acestui lord englez.

– Îl putem lua ostatic până îţi găseşte un soţ, spuse Richard rânjind.

Îşi dădu seama că doar o tachina şi îi zâmbi la rândul ei. Un fapt era limpede în ceea ce îl privea pe Richard: reuşea cu uşurinţă să te facă să nu te mai gândeşti la lucrurile la care nu voiai. Şi trebuia să înceteze să se mai gândească la bărbatul acela înalt şi chipeş pe care îl întâlnise pe chei în ziua aceea.

Dumnezeule, o zăpăcise. Îl atacase din senin, cum ar fi zis tatăl ei, pentru nimic. Nu era de mirare că se făcuse de râs. Dar ar fi fost şi mai stânjenită dacă el ar fi observat că îl privea cu insistenţă, cum se surprinsese făcând înainte ca el să-şi desprindă privirea.

Era un munte de bărbat, cu cârlionţi şaten-aurii. Şi ar fi putut jura că avea ochii negri, atât de întunecaţi erau. Era foarte bine clădit – şi pe deasupra şi chipeş.

Nu intenționase să fie atât de aspră cu el, dar încă îi duduia inima în piept din pricina acelei cotigi, care o făcuse să-şi piardă echilibrul. Şi el o strânsese destul de tare de braț. Iar ea se temuse că Ohr şi Richard, care erau atât de protectori cu ea, ar putea provoca o scenă pentru că bărbatul pusese mâna pe ea.

Ceea ce nu era o temere prostească. O făcuseră deja cu zece minute înainte, când un marinar o înghiontise uşor. Mai că îl aruncaseră peste chei, în apă. Le spusese atunci să fie mai discreți şi să meargă în urma ei, aşa cum se cădea să o facă servitorii englezi.

Apoi, când bărbatul înalt şi chipeş privise în jos spre ea cu ochii aceia negri, iar privirea lui devenise senzuală, începuse să se neliniştească şi mai tare. Şi, ca şi când asta nu ar fi fost suficient de rău, când îi aruncase zâmbetul acela cuceritor, simțise că se mişcase ceva în adâncurile ei. Se fâstâcise deja atât de tare, că îi luase o clipă ca să se gândească ce să spună, iar tonul ei ieşise mai aspru decât intenționase, suficient încât să-l facă să se poarte ca un bădăran.

Oftă în sinea ei. Probabil nu avea să-l mai vadă niciodată. Întâlnise destui americani în Caraibe, aşa că-i putuse recunoaşte accentul. Americanii vizitau Anglia, dar nu rămâneau aici, şi celor mai mulți dintre ei nici măcar nu le plăceau englezii. Ei bine, nici măcar nu trecuse prea mult de când cele două țări se războiseră! Astfel că, dacă avea să-l mai vadă vreodată pe acel american, avea să-i fie mare mirarea. Avea să retrăiască toată acea stânjeneală pe care o simțise astăzi din pricina modului în care ea însăşi se purtase şi probabil că avea să se facă din nou de râs.

Capitolul 8

Nervii lui Gabrielle erau aproape ferfeniță când ajunseră să bată la uşa din Berkeley Square. Casa se afla în zona aristocratică a oraşului. Le trebuise jumătate din dimineață să afle unde locuia lordul. Tatăl său habar n-avea, căci nu-l mai văzuse de mai bine de cincisprezece ani. Nu ştia decât că acesta se mutase din nou în Anglia cu ceva ani în urmă, împreună cu fiul său.

Încercase să arate cât de bine putea pentru această întâlnire, iar Margery o ajutase, călcându-i hainele, dar emoțiile o făceau să simtă că nu putea face față situației. Și îi era frig. Dumnezeule. Era încă vară în Anglia! Dar se obișnuise mult prea mult cu clima caldă din Caraibe, și, din nefericire, actuala ei garderobă reflecta acest fapt.

Nu avea decât câteva rochii elegante, și acelea făcute din materiale subțiri. Aruncase cu multă vreme în urmă aproape toată garderoba cu care plecase din Anglia, căci era mult prea cald în Caraibe. Acum cuferele ei erau pline de fuste și bluze obișnuite, în culori vii, dar nu avea nici măcar un jupon.

Avea o pungă plină de bani pentru noua ei garderobă, dar asta nu o putea ajuta să facă o impresie bună astăzi. Spera să nu fie nimeni acasă, iar omul să fie plecat din Anglia. Dacă nu ar fi fost însoțită de Richard și de Ohr, nu ar sta aici mușcându-și buza. S-ar afla pe prima corabie care se întorcea în St. Kitts.

Ușa se deschise. În prag stătea un servitor. Sau poate nu era servitor. Cu o barbă cenușie în dezordine, pantaloni tăiați și în picioarele goale, părea că vine de pe insule mai ceva decât ei.

– Care-i treaba, ziceți repede, spuse el fără prea multă politețe.

Cu chipul inexpresiv, Ohr spuse:

– O scrisoare pentru stăpânul tău, spre a-i fi înmânată personal. Așteptăm înăuntru.

Nu-i lăsă omului nici o șansă de a-și exprima dezacordul. O luă pe Gabrielle de braț și trecu pe lângă el.

– Ia stați naibii așa, protestă bărbatul. Unde vă e cartea de vizită, hmm?

– Scrisoarea este...

– E vreo problemă, Artie?

Toate privirile se întoarseră înspre femeia care apăru într-unul dintre intrândurile lungului hol de la intrare în care se aflau acum. Nu era mai înaltă decât Gabrielle, poate cu un centimetru jumătate sau cam așa ceva mai scundă, cu păr castaniu-închis și ochi căprui. Părea a avea în jur de treizeci de ani, cu un chip care avea să fie excepțional de încântător la orice vârstă.

Cei trei vizitatori fură atât de răvășiți de frumusețea ei, încât rămaseră fără cuvinte, oferindu-i servitorului numit Artie ocazia de a spune:

– Au dat buzna, George, dar îi pun eu pe fugă acușica.

Femeia – George – țâțâi din buze, spunând:

– Nu e nevoie. Iar apoi zâmbi spre Gabrielle și adăugă cu grație: Sunt Georgina Malory. Cu ce vă pot ajuta?

Gabrielle nu reuși să răspundă din cauza stânjenelii. Se simțea ca o cerșetoare amărâtă. Nu-i păsa de ce anume făcuse tatăl ei pentru a-l ajuta pe Lord Malory, nu avea cum să fie un serviciu atât de important încât să se aștepte ca oamenii aceștia să o primească și să o introducă în înalta societate. Și era posibil să aibă nevoie de două sezoane până să-și găsească un soț!

Lansarea unei debutante în societate era un demers însemnat. Presupunea să mergi la petreceri peste petreceri, să faci planuri, să achiziționezi o nouă garderobă, să găsești însoțitori și doamne de companie potrivite. Vorbise deseori cu mama ei despre asta, înainte ca aceasta să îl cunoască pe Albert. Iar Carla cunoștea oamenii potriviți. Aștepta cu nerăbdare debutul în societatea londoneză al fiicei sale. La fel și Gabrielle, pe atunci – ba chiar și în timpul călătoriei spre Anglia. Dar acum, că venise momentul să apeleze la favoruri, nu-și dorea decât să se întoarcă în Caraibe.

Richard luă cuvântul, cu un zâmbet fermecător, ba chiar scoțându-și pălăria elegantă în fața doamnei.

– Avem o scrisoare pentru Lord Malory, doamnă. Să îndrăznesc să sper că nu este soțul dumneavoastră?

– Ba da, sunt, se auzi o voce baritonală și un ton clar neprietenos dinspre capătul scărilor. Așa că ia-ți ochii de la soția mea, altfel va trebui să te fac bucăți.

Gabrielle ridică privirea spre scări și chiar făcu un pas înapoi spre ușă. Dumnezeule, nu mai văzuse nicicând un bărbat atât de vânjos sau atât de amenințător. Nu era vorba despre tonul lui neprietenos. Nicidecum. Nici lipsa de expresie de pe chipul său. Pur și simplu avea o aură care avertiza că era primejdios, letal chiar... dând de înțeles că ar face bine să se grăbească spre cea mai apropiată ieșire.

Cum chipul îi era inexpresiv, nu arăta gelos, însă tonul lui mustea de gelozie. Era regretabil că Richard își formulase întrebarea într-un fel ce sugera că era interesat de doamnă și chiar mai regretabil că fusese auzit de soțul acesteia.

Gabrielle clătină din cap. Nu, nu putea să fie acesta bărbatul căruia trebuia să-i ceară ajutorul. Tatăl ei făcuse, probabil, o greşeală. Desigur! Probabil erau mai mulţi lorzi cu numele de Malory în Londra. Veniseră la reşedinţa nepotrivită.

Gândul acesta îi aduse o mare uşurare. Era cât pe ce să spună cu voce tare ce gândea, când îl auzi pe Ohr rostind:

– Ne întâlnim din nou, căpitane Hawke. Au trecut atâţia ani, că s-ar putea să nu-ţi mai aminteşti...

– Nu uit niciodată un chip.

Gabrielle se întoarse să-i arunce o privire surprinsă lui Ohr. La naiba, se aflau la casa potrivită, la urma urmelor. Dar Ohr i-ar fi putut spune ce fel de om era lordul, în loc să pomenească despre filfizoni, inducând-o în eroare. Şi nu se îndoia că Malory fusese exact la fel când îl întâlnise Ohr, cu mulţi ani în urmă. Aerul primejdios nu dispărea peste noapte.

– Nu mai folosim acest nume, continuă Malory rece. Aşa că ştergeţi-l din memorie sau o voi face eu.

Era clar o ameninţare, a doua în tot atâtea minute. Dacă prima nu-i făcuse să reacţioneze pe cei doi bărbaţi care o însoţeau, cea de-a doua reuşi negreşit. Tensiunea era acum palpabilă la cei trei bărbaţi.

Dintre toate felurile în care îşi imaginase Gabrielle că avea să se desfăşoare această întâlnire, acesta nu se număra printre ele. Dar viziunea ei despre aristocraţii englezi era complet diferită. Întâlnise mulţi de-a lungul anilor în care crescuse aici şi nici unul dintre ei nu fusese intimidant. Acest bărbat era mai mult decât intimidant. Masiv, blond şi atât de musculos încât nu i-ar fi fost greu să facă pe cineva bucăţele.

Malory continuă să coboare scările. Gabrielle era gata să plece înainte de a mai fi rostite alte ameninţări. Nu şi Ohr. Nu pomenise despre scrisoare, şi i-o întinse bărbatului când acesta ajunse lângă ei.

Ea gemu în sinea ei. Ştia că ar fi trebuit să păstreze chiar ea scrisoarea, în loc să-l lase pe Ohr să-i poarte de grijă. Era sigilată.

Nu o deschisese nici unul dintre ei. Nici măcar nu ştia cum îşi formulase tatăl ei rugămintea – ca pe un favor sau ca pe o poruncă? Dumnezeule, doar nu îndrăznise să îi poruncească ceva unui bărbat precum acesta, nu-i aşa?

Își ținu răsuflarea, în timp ce Lord Malory deschise scrisoarea și-o cercetă iute cu privirea.

– La dracu', mormăi el, după ce termină.

Gabrielle era îngrozită.

– Ce este, James? întrebă soția lui, încruntându-se curioasă.

El nu spuse nimic, nefăcând decât să-i dea scrisoarea ca să o citească singură. Ea nu rosti nici un blestem. De fapt, o uimi pe Gabrielle zâmbind.

– Ei, pare amuzant, declară Georgina – și părea că vorbea serios. Apoi privi către soțul său. Chiar nu ai citit-o?

– Ba da, dar văd că nu ai priceput care sunt implicațiile, răspunse el.

– Că vor fi multe petreceri la care să mergem? întrebă ea.

– Nu.

– Că va fi puțin aglomerat aici, dat fiind că sunt în vizită și doi dintre frații mei?

– Nu.

– Atunci ce te-a enervat, în afară de remarca aceea care a provocat accesul acela fermecător de gelozie?

Gabrielle ghici. Deși nu rostise încă nici un cuvânt, probabil că Malory presupuse că, fiind fiica unui pirat, nu putea fi introdusă în lumea bună.

Însă nu făcu decât să spună:

– Mușcă-ți limba, George. Nu sunt și nu voi fi niciodată fermecător.

Nu negase gelozia, ceea ce îl făcu pe Richard să se îmbujoreze și nici nu răspunsese la întrebare, ceea ce o făcu pe soția sa să își dea din nou cu presupusul.

– Atunci înseamnă că te simți vinovat că ai făcut atâtea amenințări inutile.

Era o afirmație foarte provocatoare. Cum de îndrăznea femeia să vorbească astfel? Și, că veni vorba, de ce se căsătorise o femeie minionă și plină de viață ca ea cu o brută masivă și amenințătoare? Nimic de spus, era chipeș, cu părul lui blond și lung care îi ajungea până la umeri și cu ochii aceia verzi pătrunzători. Dar era letal. Gabrielle nu avea absolut nici o îndoială.

Însă, cu toate acestea, nu făcu decât să pufnească înspre soția sa spunând:

– Mă simt pe dracu'.

– Mă bucur să aud asta, spuse Georgina mai vioaie, apoi adăugă drept explicație pentru cei prezenți: Este nesuferit când se simte vinovat.

– Al dracului să fiu dacă mă simt vinovat, George.

Nu doar cuvintele, ci și tonul te convingeau că afirmația era adevărată, însă femeia spuse:

– Da, da și pot să fiu sigură de asta, ai vrea să adaugi, deși știm amândoi mai bine.

– George.

Un singur cuvânt, însă atât de amenințător, și totuși femeia continuă să îl ignore, spunându-le cu afabilitate însoțitorilor lui Gabrielle:

– Domnilor, vă puteți relaxa acum. Soțul meu nu va face pe nimeni bucățele astăzi.

– S-ar putea s-o faci tu, draga mea, când îți vei da seama că va trebui să îți anulezi călătoria pentru a onora această solicitare.

Georgina se încruntă.

– O, Doamne, nu m-am gândit la asta.

– Nici nu-mi imaginam că ai făcut-o, răspunse Malory.

– A, deci de-asta erai nervos? Credeai că voi fi dezamăgită?

El nu negă, ci confirmă spunând:

– Nu ești?

– Câtuși de puțin. Probabil ca Jack va fi totuși. Știi cât de nerăbdători pot fi copiii. Dar putem să mergem foarte bine în această călătorie la anul.

Gabrielle se albi la față, dându-și seama că această favoare avea să interfereze cu planurile lor. În cele din urmă, deschise gura:

– Vă rog să nu vă schimbați planurile din pricina mea. Probabil că tata nu a luat în considerație faptul că s-ar putea să nu fiți disponibili pentru a mă ajuta. Decizia lui de a mă trimite aici a fost luată în pripă. Putem face alte planuri, așteptând până va ajunge și el, pentru a găsi o altă soluție.

– Când se va întâmpla asta? întrebă Georgina.

Dar Ohr spuse în același timp:

– Nu, nu putem. Este încă în Caraibe și nu va ajunge aici prea curând.

– Ei bine, atunci nu se poate, spuse Georgina oarecum categoric.

Dar Malory fu cel care tranșă discuția:

– Vei rămâne. Însă nu terminase. Cu o privire și un ton care nu lăsau loc de discuție, le spuse însoțitorilor ei: Nu și voi. V-ați îndeplinit datoria. Este în grija mea acum. Ușa e acolo.

Ohr și Richard nu intenționaseră să stea în această parte a orașului. Gabrielle îi îmbrățișă iute în semn de rămas-bun. Se simțea prost că James Malory aproape că îi dăduse pe ușă afară, dar era sigură că faptul că Richard îi stârnise gelozia lui Malory era motivul pentru care trebuiau să plece mai degrabă decât i-ar fi plăcut.

Rămasă singură cu lordul și cu doamna, simți că emoțiile i se înzecesc. Dar Georgina o liniști cât de cât când întrebă:

– Mergem în sufragerie? Dacă nu ai mâncat încă, bufetul este cald. Luăm masa la ore bizare aici, astfel că micul dejun este servit cam toată dimineața. În orice caz, haide să bem o ceașcă de ceai și să ne cunoaștem.

Gabrielle o urmă pe doamnă și, din nefericire, James Malory veni în urma lor. Era sigură că nu avea să se poată relaxa cu bărbatul acela în încăpere. Era mult prea intimidant, și, în plus, era încă atât de stânjenită că dăduse buzna în viața lor, încât de-abia își putea exprima scuzele pe care credea că li le datora.

– Îmi pare foarte rău că sosirea mea v-a încurcat planurile.

– Nu mai spune nici un cuvânt, draga mea, răspunse Malory, pe un ton mult mai afabil acum. Cu riscul de a primi o privire cruntă de la George, nu mă deranjează să recunosc că nu puteai să sosești într-un moment mai potrivit.

– Nu erați mulțumiți de planurile făcute?

Cum el nu răspunse, Georgina râse și explică:

– E în continuare îngrijorat de privirea aceea cruntă despre care pomenise. Vezi tu, deși s-ar da peste cap să-mi facă pe plac, călătoria pe care voiam să o facem a fost aranjată în grabă, pentru a profita de faptul că nava fratelui meu Drew e la Londra. Dar soțul meu nu se înțelege tocmai bine cu frații mei...

– Nu e nevoie să vorbești pe ocolite, George, o întrerupse Malory. Îi disprețuiesc pe frații ei, și ei pe mine. E o plăcere reciprocă.

Gabrielle clipi, dar Georgina își dădu ochii peste cap.

– A simplificat lucrurile, dar chiar încearcă să se înțeleagă.

– Ideea este că am încetat să încercăm să ne mai ucidem unii pe alții cu ani în urmă, adăugă James.

Părea serios, dar Gabrielle pur și simplu nu putea crede așa ceva. Iar faptul că presupunea că glumea reuși să o facă oarecum să se relaxeze.

– În orice caz, continuă Georgina, James nu era fericit să călătorească pe nava fratelui meu, astfel că e, fără îndoială, încântat că amânăm excursia.

În mod uimitor, reușiseră să înlăture în mare măsura vina pe care o resimțea Gabrielle pentru că dăduse buzna. Nu în întregime, dar cu siguranță se simțea mai bine în această privință.

– Am o servitoare care va trebui să stea aici cu mine, le spuse ea.

– Desigur, răspunse Georgina. Ți-aș fi angajat una dacă nu aveai deja.

– Mulțumesc. Nu va trebui să profit de ospitalitatea dumneavoastră decât câteva săptămâni, până la venirea tatălui meu, care va găsi o nouă locuință. Apreciez din suflet faptul că sunteți dispuși să mă găzduiți pentru restul sezonului. Că veni vorba, dacă nu vă deranjează întrebarea, cum l-ați cunoscut pe tata? îl întrebă ea pe James.

– Nu ți-a spus? se miră el.

– Nu, totul a fost atât de brusc – decizia lui de a mă trimite aici. Iar apoi am fost foarte dezamăgită că nu a putut naviga cu mine fiindcă a trebuit să rămână să rezolve niște afaceri. Am vrut să-l aștept, dar, cum sezonul începuse deja, voia să ajung aici cât mai curând. În orice caz, nu am apucat să-l întreb.

– Și eu sunt tare curioasă, recunoscu Georgina, aruncându-i o privire soțului său. Ce datorie ai față de el? Nu explica în scrisoare.

– Cum să stabilești prețul unei vieți? Brooks mi-a salvat-o pe a mea. Nu i-am cerut-o.

– Când s-a întâmplat asta? întrebă Georgina.

– Cu mult înainte să te cunosc. Mă luasem la bătaie unde nu trebuia, și vreo douăzeci de marinari beți încercau să mă facă bucăți.

– Doar douăzeci? pufni ea. Şi consideri că viața îți era în pericol? Tocmai tu?

James râse înfundat.

– Apreciez votul de încredere, draga mea. Dar deja mă înjunghiaseră, mă împuşcaseră şi mă declaraseră mort.

Pe fruntea ei apăru imediat o încruntătură de îngrijorare.

– Chiar erai aproape mort?

– Nu, dar unul dintre marinari îmi spărsese şi capul, aşa că nu mai eram conştient, iar ei erau prea beți pentru a mai observa că încă respiram.

– Erai inconştient?

– Da. Dar, dat fiind că erau convinşi că sunt mort, erau hotărâți să scape de indicii. M-au aruncat de pe chei, acolo în St. Kitts. Era un chei înalt. Iar apa nu m-a trezit. Se pare că mă duceam ca bolovanul la fund.

– Aşa că Nathan Brooks te-a pescuit?

– Dacă îl auzi pe el povestind, aproape s-a înecat încercând să o facă, replică el.

– Dar, evident, a reuşit.

– A fost noroc de la început până la sfârşit, draga mea. Nava lui era ancorată acolo. Întâmplător, am fost aruncat în apă undeva lângă ea. Dar era noaptea târziu. Nu era nimeni în preajmă şi nu ar fi fost nici el să audă larma dacă nu s-ar fi întors pe navă să ia o hartă pe care o uitase. Şi nici nu s-ar fi ostenit să pescuiască un cadavru, dacă nu l-ar fi auzit pe unul dintre marinari întrebând dacă erau siguri că eram mort. Aşa că a sărit în apă să verifice. M-am trezit ud leoarcă, întins sub chei, unde mă lăsase.

– Atunci cum ştii...

– Lasă-mă să termin. Nu putuse să mă care mai departe. E un bărbat înalt, dar sunt foarte greu când sunt imobil. Plecase după unul dintre oamenii lui, să-l cheme să-l ajute, tipul oriental pe care l-ai întâlnit astăzi. Apoi m-a dus acasă la el să mă dreagă. Asta-i tot.

– Ți-a cerut un serviciu mărunt în schimb, spuse Georgina zâmbind. I-aş fi plătit o avere dacă ar fi cerut-o pentru că ți-a salvat viața.

James își privi soția cu tandrețe, ceea ce îi păru foarte bizar lui Gabrielle, având în vedere expresia unui bărbat atât de intimidant.

– Asta pentru că mă iubești, George, așa că sunt al dracului de bucuros că nu mi-a cerut așa ceva.

Capitolul 9

După ce își încredințară neașteptatul oaspete menajerei care urma să o ajute să se instaleze, Georgina își târî imediat soțul în salon pentru a afla ce gândea cu adevărat despre această întorsătură a evenimentelor. Dar uitase că Boyd dormea încă acolo, pe canapea. Iar Judith, fiica lui Anthony, rămăsese la ei peste noapte. Ea și Jacqueline se strecuraseră în salon și se amuzau într-un colț al încăperii.

Fetele fuseseră îndeajuns de liniștite încât să nu-l trezească pe Boyd, iar el reușise să doarmă în ciuda zgomotului de pe hol. Ajunsese acolo împleticindu-se în dimineața aceea, exact după ce ea și James coborâseră la micul dejun, îi dăduse un pupic și o îmbrățișase cu chiu, cu vai, apoi adormise instantaneu pe canapeaua din salon. Nu se ostenise să-l trezească pentru a-i spune să meargă să găsească un pat. Era încă destul de beat după ce petrecuse noaptea întreagă.

Cu doi ani mai mare decât ea, Boyd era cel mai mic dintre cei cinci frați ai ei. Era totodată șugubățul familiei. Pusese la cale niște feste de pomină de-a lungul anilor, unele extrem de amuzante, altele cât se poate de stânjenitoare, plus unele pe care ea, una, le considera primejdioase, deși frații săi nu-i împărtășeau opinia. Dar numai pentru o foarte scurtă clipă se întrebase dacă Gabrielle Brooks ar putea fi vreo glumă nereușită de-a lui, căci nu se trezise să-i pună capăt înainte ca lucrurile să scape de sub control. Doar dacă nu cumva fusese atât de beat când o pusese la cale, încât nu se mai gândise la împrejurările neprevăzute, pentru a se asigura că gluma este dezvăluită înainte de a merge prea departe. Nu, nu putea să creadă că el avea vreo legătură cu sosirea tinerei.

Îi plăceau festele, dar nu era într-atât de prost încât să-l enerveze pe soțul ei cu așa ceva.

Cu toate acestea, Boyd era cel mai impetuos din familie acum. Fratele lor Warren deținuse această distincție, până când se căsătorise cu Amy Malory. Aproape nimic nu-l mai deranja pe Warren zilele acestea, căci era foarte fericit în căsnicie.

Georgina se întoarse să găsească o altă cameră în care ar fi putut sta de vorbă cu James, dar acesta nu se clintea. Rămase ca o stâncă în calea ei, spunând:

– Recunoaște, George. Ai reacționat bine, dar știm amândoi cât de mult așteptai excursia aceasta în Connecticut.

– Da, o așteptam și o voi mai aștepta. Putem foarte bine să mergem anul viitor.

– Anul acesta era convenabil, chiar dacă a fost o decizie pe care ai luat-o în pripă, din pricină că unul dintre frații tăi e aici să te ducă. S-ar putea ca la anul să nu mai fie.

– Adevărat, așa că nu va trebui decât să mă asigur că nava mea, *Amphitrite*, se va afla anul viitor în port să ne ducă. Voi avea o grămadă de timp să pun lucrurile la punct. Sunt sigură că ți-ar plăcea mai mult așa, mai ales că ai putea să fii căpitan.

– Absolut, încuviință el.

– Ar trebui să-l trezesc pe Boyd, nu crezi?

Își petrecu brațul soțului pe după talie, trădându-și intenția de a se ocupa de fratele ei.

– Lasă-l. Nu a avut suficient timp să doarmă pentru a îndepărta aburii licorii în care s-o fi înecat aseară. Și, în afară de a-mi servi ca sac de box, nu prea e bun la altceva.

Nu se gândise la asta, dar faptul că Boyd și James se aflau în aceeași casă, având în vedere că acesta din urmă era extrem de irascibil, era sinonim cu un butoi de pulbere. Și numai James putea controla lucrurile, având în vedere că Boyd era prea impulsiv, ridicând pumnul fără să gândească.

Îi aruncă o privire aspră soțului ei.

– Nu a fost câtuși de puțin amuzant. Te vei strădui să-ți stăpânești iritarea.

Era un ordin – nu că el avea să se supună, dar ea considera că trebuia ca el să-i cunoască voia.

– Îți faci prea multe griji, George, spuse el laconic.

– Afirmația aceasta ar putea funcționa oricând altcândva, dar știi prea bine...

– Vorbește mai încet până nu te aud fetele.

Ea se abținu să pufnească și nu făcu decât să-și dea ochii peste cap.

– Când se pun pe șușotit, restul lumii încetează să mai existe.

Privi spre cele două fete care stăteau cu picioarele încrucișate de cealaltă parte a încăperii, cu umerii atingându-li-se și cu capetele, unul blond, celălalt arămiu, cu șuvițe aurii, aplecate unul spre celălalt. Jack zâmbea larg în timp ce îi șoptea ceva verișoarei ei. Judy încuviință din cap, apoi râse ușor, ducându-și repede mâna la gură pentru a-și înăbuși hohotele. Amândouă ridicară imediat ochii spre el și roșiră ușor, ca și când și-ar fi făcut griji că au fost auzite. Ceea ce era imposibil. Nimeni nu auzea vreodată ce-și spuneau ele. Perfecționaseră șoptitul, ridicând asta la nivel de artă.

– N-are legătură, conchise James, ceea ce aproape că o făcu să zâmbească larg. Dar apoi o strânse ușor, înainte de a-i da drumul, adăugând: Și s-ar putea să vrei să-l convingi pe vreunul dintre frații tăi să-și prelungească vizita pentru o vreme. Sau o voi face eu.

Ea clipi.

– Tu? De ce? De obicei, îi împingi să iasă pe ușă afară!

– Pentru că știu că vei dori să ai un însoțitor la toate acele petreceri de care te vei ocupa în curând, și al dracului să fiu dacă voi fi eu acela.

Ea râse.

– Înțeleg. Tu ai rămas dator, dar voi plăti eu datoria, de una singură?

– Trebuie să recunoști, e terenul tău, nu al meu. Crezi că nu am văzut cum îți licăreau ochii când ai spus că pare distractiv?

– Nu caut nod în papură, spuse ea zâmbindu-i larg. Sunt întru totul de acord. Și, dat fiind că nu ai mai pomenit niciodată despre asta, înțeleg că te-ai ales cu datoria aceasta în timpul perioadei tale dezlănțuite și nechibzuite petrecute pe mare?

– Nu am fost niciodată nechibzuit, George.

– Având în vedere ocupația pe care ți-ai luat-o, ai fost, negreșit, îl contrazise ea. Și tocmai aceasta este partea pe care n-o înțeleg.

De unde naiba a știut acest bărbat cum să te găsească aici, dacă v-ați întâlnit în Caraibe? Nu aveai obiceiul să îți folosești adevăratul nume pe atunci, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu. Hawke era singurul nume pe care îl foloseam pe vremea aia. Dar se pare că am vorbit în somn din pricina medicamentelor care mi-au fost date pentru a mă ajuta cu rănile – și unele lucruri au fost despre familia mea. A aflat cine sunt și a sfârșit prin a-mi spune povestea vieții lui. După asta am devenit prieteni.

– Așadar, cine este? E englez? De-asta și-a trimis fiica aici pentru a-și face debutul în societate?

– Chiar trebuie să știi?

Ea se încruntă auzind răspunsul.

– Pentru a o introduce în lumea bună și pentru a-i găsi un soț, da, chiar trebuie neapărat să știu din ce familie vine. Știi cât de mult țineți voi, aristocrații, la descendență, adăugă ea oarecum dezgustată.

– Nu mă băga și pe mine în aceeași găleată doar pentru că vouă, americanilor, nu vă plac aristocrații. Tu te-ai măritat cu unul, nu eu. Pledoaria mea se încheie aici.

Ea râse, lovindu-l ușor în piept.

– Răspunde-mi la întrebare.

– N-o să-ți placă. De fapt, s-ar putea să îmi trânteșți ușile în nas, din nou.

– O, haide, nu poate fi atât de rău.

– Mi-e teamă că nu pot fi de acord, draga mea. Este fiica unui pirat adevărat, nu a unuia care doar a cochetat cu ideea, ca mine, ci unul care a transformat asta în cariera vieții sale.

– Cine este fiica unui pirat? întrebă Drew, intrând în cameră în urma lor.

Capitolul 10

O petrecere deja? Gabrielle nu avusese ocazia să se relaxeze de când sosise la reședința londoneză a familiei Malory. Poate

că emoțiile ei se mai temperaseră în timpul conversației cu James și cu Georgina Malory, dar nu dispăruseră complet. Și se așteptau să participe la o petrecere în seara aceasta?

După ce fusese condusă într-o cameră de sus, nu făcuse decât să se plimbe de colo-colo până când sosise Margery, câteva ore mai târziu. Menajera alesese să rămână la han în dimineața aceea fiindcă nu putuseră găsi o trăsură suficient de mare, în care să încapă cu toții, și să vină mai târziu cu bagajele și cu Miss Carla.

Deja îi era dor de Ohr și de Richard. Nu intenționaseră să locuiască în aceeași casă cu ea, ci doar să se asigure că era bine primită. Dar Malory le spusese limpede că nu erau bine-veniți. Cu toate acestea, prietenii ei nu aveau să o părăsească de tot, ci doar aveau să stea în altă parte. Planul inițial era ca ei să rămână în Anglia până la sosirea lui Nathan, dat fiind că era foarte posibil ca el să fie în drum spre ei înainte ca aceștia să ajungă în Caraibe, așa că aveau să închirieze un apartament lângă chei, de unde puteau urmări sosirea navei *Crusty Jewel*. Presupunea că tatăl ei le poruncise pur și simplu să rămână acolo pentru a fi cu ochii pe ea.

Tatăl său se ocupa de detalii de genul acesta fără a-i spune, deși de obicei afla. Firea lui excesiv de protectoare fusese o surpriză pentru ea, căci făcuse în așa fel încât să i se trimită veşti regulat de-a lungul anilor cu privire la progresele și la activitățile ei în timp ce creștea. Grădinarul mamei sale fusese plătit de Nathan. Nu e de mirare că bătrânul o întreba mereu ce punea la cale!

Când Nathan îi mărturisise despre grădinar, ea înțelesese că era foarte probabil ca el să fi fost la curent cu legătura mamei ei cu Albert. Nu spusese nimic despre asta, iar ea nu pomenise nici atât, dar se simțise prost luni întregi gândindu-se la acest lucru și avea sentimentul că papagalul nu fusese învățat să spună replici disprețuitoare la adresa Carlei decât după ce tatăl ei aflase că îi era necredincioasă.

Georgina Malory o adusese pe Margery când aceasta sosise, spunându-i că aveau să ia în seara aceea parte la o serată, pe care o organiza nepoata ei prin alianță.

– Nu intenționam să merg, recunoscu doamna. Regina dă atâtea petreceri când e în Londra, că nu simt nevoia să merg decât la câteva. Dar, întâmplător, frații mei Drew și Boyd sunt amândoi în oraș în vizită și vor fi niște însoțitori potriviți. Astfel că m-am gândit că ar fi ocazia perfectă pentru tine pentru a testa terenul, cum ar veni. Așa că vom merge.

Gabrielle ar fi preferat să nu-și facă încă apariția în public, dar nu era într-atât de nepoliticoasă încât să mărturisească asta. Avea câteva scuze perfecte pentru a refuza, cum ar fi garderoba lipsă și oboseala pricinuită de călătorie, dar nu recurse la ele. Deja o încurcase pe doamna aceasta drăguță cu prezența ei, făcând-o să-și anuleze propriile planuri. Era hotărâtă să nu-i mai dea bătăi de cap în nici un fel.

– Frații dumneavoastră nu locuiesc în Londra? întrebă ea.

– În Londra? Doamne, nici măcar în Anglia. De fapt, deși casa familiei noastre se află în Connecticut, ai putea spune că toți cei cinci frați ai mei locuiesc pe mare. Vezi tu, familia mea deține Skylark Shipping, și fiecare dintre frații mei își comandă propriul vas.

„Marinari", se gândi Gabrielle oarecum amuzată. Nu putea scăpa de ei nici măcar în Anglia. Dar măcar aceștia doi din familia Georginei erau doar în vizită. Și s-ar putea chiar să-i placă. Nu s-ar căsători niciodată cu unul, dar avea o mulțime de lucruri în comun cu marinarii, la urma urmelor.

– Legat de petrecerea din seara aceasta, spuse Gabrielle. Am o rochie care ar putea fi potrivită, dar voi avea nevoie să fac o vizită la o cusătoreasă mâine. Am fondurile necesare pentru garderoba din acest sezon, așa că ar trebui să încep să mă ocup de ea imediat.

– Sunt de acord, și nu trebuie să aștepți până mâine. Voi trimite după a mea chiar astăzi. Se pricepe foarte bine să facă adevărate miracole într-un timp scurt.

– Ar fi minunat, recunoscu Gabrielle. Trebuie doar să știu câte rochii de bal ar fi necesar să comand. Ați putea face o estimare?

– Cel puțin șase.

Gabrielle clipi și spuse cu răsuflarea întretăiată:

– Atât de multe acum, spre finalul sezonului?

– O, da, răspunse Georgina, dându-și ochii peste cap. E din pricina competiției dintre doamnele care găzduiesc de obicei astfel de reuniuni. Dacă vreuna dintre ele o depășește pe alta al cărei bal

a avut loc deja, atunci trebuie pur și simplu să organizeze un nou bal, pentru a reveni în frunte, cu cel mai reușit bal al sezonului. Este o mare prostie, după părerea mea, dar acesta este motivul pentru care suntem asaltați cu atât de multe invitații spre finalul verii. Apropo, de ce ai așteptat atâta să vii la Londra? Nu mai sunt decât câteva săptămâni în care vor avea loc reuniuni semnificative. Ești conștientă că mulți dintre cei mai eligibili burlaci au ales și au făcut deja promisiuni?

Gabrielle încuviință din cap, adăugând:

– M-ar mira să se fi făcut multe alegeri. Sosirea nu a depins de mine, doar că tatăl meu și-a dat subit seama că ar fi trebuit să rezolv de multă vreme acest aspect și m-a trimis în mare grabă.

Georgina râse înfundat.

– Să rezolvi? E o perspectivă unică asupra lucrurilor.

Gabrielle zâmbi larg.

– Ei bine, ca să fiu sinceră, nu a fost ideea mea să vin aici. Aș fi preferat să găsesc un soț acasă, în insule. Dar sunt foarte entuziasmată, acum, că mă aflu aici. Sper doar să-l pot convinge pe cel cu care mă voi căsători să mă ducă în Caraibe din când în când. Știu că îmi va fi teribil de dor de tatăl meu dacă nu-l voi vedea decât rar, la fel ca înainte.

– Ca înainte?

– I-am dus lipsa în copilărie. Am locuit aici cu mama; el muncește în Indiile de Vest. Venea foarte rar să ne viziteze.

– A, asta explică de ce ai un accent atât de cultivat. Așadar, ai crescut aici, în Anglia?

– Da, în apropiere de Brighton. Mama s-ar fi ocupat de lansarea mea în societate. Cunoștea oamenii potriviți. Dar a murit când aveam 17 ani, așa că am plecat să locuiesc cu tata. Nu v-a explicat asta în scrisoare?

– Nu, nu a pomenit nimic despre familia ta.

– Dumnezeule, m-ați primit fără să știți absolut nimic despre mine? Sunteți prea bună, Lady Malory.

Georgina râse.

– Nu, sunt americană. Nu punem mare preț pe titluri acolo de unde vin, așa că te rog să nu-l folosești pe cel cu care m-a cadorisit soțul meu. Dacă aș putea scăpa de titlu, fără a scăpa și de soț, poți fi sigură că aș face-o.

Gabrielle nu era surprinsă. Cunoscuse suficient de mulți americani în Caraibe pentru a ști că preferau să fie recunoscuți pentru propriile merite, nu pentru cele ale strămoșilor lor. Dar în Anglia oamenii luau descendența mult mai în serios, cel puțin nobilii – mai ales când venea vorba despre căsătorie.

Înainte să apuce să o liniștească pe doamnă, Margery ridică privirea de la bagaje, completând fără a fi întrebată:

– Are vreo doi conți pe care îi poate pune la bătaie.

Gabrielle roși auzind exprimarea, dar simți că era prudent să adauge:

– Cu câteva generații în urmă, așa că nu am nici un titlu. Dar nici nu caut unul.

– Dar nu l-ai refuza dacă ar fi cazul?

– Nu, bineînțeles că nu.

Georgina zâmbi larg.

– Am întrebat doar pentru că eu aș face-o.

– Dar nu ai făcut-o.

– Doar pentru că eram deja căsătorită înainte de a afla că James are un titlu!

Gabrielle nu știa dacă să o compătimească sau să o felicite pe Georgina, dar Miss Carla o scuti de la a face o remarcă, fiindcă, atunci când Margery mută colivia de pe următorul cufăr pe care se pregătea să-l deschidă, pasărea cârâi:

– Dă-mi drumul, dă-mi drumul!

Georgina spuse cu răsuflarea întretăiată:

– E ceea ce cred eu că e?

Gabrielle decise să înlăture acoperământul de pe colivie, astfel ca doamna să poată vedea singură. Era mai bine să fie avertizată în felul acesta, căci papagalul putea fi extrem de guraliv și nu dorea să se trezească din senin cu ușa spartă pentru a afla care era pricina larmei. Dar ciudat era cu papagalii că femeilor le venea greu să reziste să nu le vorbească, iar Georgina Malory nu făcea o excepție. Se apropie de cușcă să o cerceteze pe Miss Carla și o salută imediat.

– Pasăre proastă, răspunse papagalul.

Gabrielle se îmbujoră până în vârful urechilor, dar Georgina izbucni în râs, spunând:

– Uimitor! Mai spune ceva?

– Prea multe, mormăi Gabrielle. A fost a tatălui meu. Mi-a dat-o după ce m-am ataşat de ea, dar deja o învăţase câteva expresii bizare, care sunt prea stânjenitoare pentru a fi menţionate.

Georgina ridică dintr-o sprânceană.

– Prea vulgare pentru urechile fragede? Doamna oftă. Ei bine, păcat. Aş fi sugerat să o aduci jos să ne amuzăm în familie din când în când, dar fiica mea cea mare nu are decât şapte ani şi e uşor impresionabilă. Aude deja mai mult decât ar trebui de la bărbaţii din familie.

– Voi încerca să o fac să-şi ţină gura.

Georgina chicoti.

– Iar eu voi încerca să o împiedic pe Jack să investigheze.

– Jack?

– Fiica mea, Jacqueline.

– A, înţeleg.

– Nu, nu înţelegi, dar nimeni nu pricepe înclinaţia soţului meu de a da femeilor la care ţine cel mai mult porecle neobişnuite.

– Nu sunt neobişnuite, George, spuse James din cadrul uşii, care era deschisă. Sunt pur şi simplu nume la care nu s-ar gândi nimeni altcineva. Acum, haide şi lasă fata să se instaleze. O să vrea să se odihnească înainte să o târăşti la Regan în seara aceasta.

– La Regan?

– Încă un nume din acelea, de data aceasta pentru nepoata lui preferată, Regina, îi explică Georgina, apoi adăugă încruntându-se: Ai nevoie de odihnă?

– Nu, sunt bine.

– Bun, atunci aşteaptă cusătoreasa cam într-o oră. O să trimit după ea acum.

Capitolul 11

Gabrielle coborî la ora potrivită. Rochia ei de tul, bleu pal, care aproape că se potrivea cu ochii, era prea subţire pentru o seară în Anglia. Din nefericire, singura haină pe care o avea era cea

de călătorie, din lână groasă, care nu era deloc potrivită pentru o petrecere.

Însă noile ei haine aveau să sosească a doua zi, o asigurase cusătoreasa, și aveau să continue să fie livrate și săptămâna următoare, așa că nu intenționa să-și facă griji că urma să rabde nițel de frig în seara aceea. Și își făcuse o coafură interesantă. Se pricepea să-și aranjeze părul singură, ceea ce era un noroc, având în vedere că Margery nu era cu adevărat o cameristă personală. Îndeplinea acest rol doar temporar.

Se părea că era prima care ajunsese, așa că intră în salon pentru a-i aștepta pe membrii familiei Malory. Crezu că era singură, până când văzu două căpșoare ițindu-se de după canapea. Unul era auriu, celălalt asemenea, dar cu șuvițe arămii strălucitoare. Putea spune cu sinceritate că nu mai văzuse niciodată copii așa frumoși.

– Eu sunt Jack, îi spuse fata cu părul auriu. Aceasta este verișoara mea Judy. Tu trebuie să fii fiica piratului.

Gabrielle nu știa dacă să fie stânjenită sau amuzată de candoarea copilei. Dumnezeule, toată lumea din casă știa cu ce se ocupa tatăl ei?

– Presupun că eu sunt, da, spuse ea.

– Și tu ești pirat? întrebă cealaltă fetiță.

Reuși să nu râdă.

– Nu, dar mi-am încercat mâna la căutarea comorilor.

– O, pare distractiv! spuseră fetele aproape deodată.

Gabrielle zâmbi larg.

– Este, într-adevăr.

– Și sunt sigur că vă va povesti pe îndelete despre asta, dar nu în seara aceasta, spuse James Malory din ușă. Fuguța, mânzelor, vă așteaptă cina.

Fetele ieșiră una după alta din încăpere, bâiguind neconvingător în semn de protest. Gabrielle fusese relaxată înainte să apară Malory, dar acum se încordă, ceea ce o făcu să se întrebe dacă avea să se simtă vreodată în largul ei în prezența lui.

– George coboară imediat, o informă James cu nonșalanță. Încearcă să-și convingă frații să vă însoțească în seara aceasta.

„Vă" în loc de „ne" însemna că el nu mergea. Simți o ușurare instantanee.

– Înseamnă că nu veniți?

– Dumnezeule mare, nu. O ador pe nepoata mea și nu aș lipsi de la vreuna dintre cinele ei în familie, dar petrecerea aceasta e altceva. Nu mă feresc să recunosc că urăsc reuniunile sociale de genul acesta, astfel că voi face tot posibilul să evit toate evenimentele la care plănuiește soția mea să te ducă.

– Ceea ce înseamnă că voi fi prins... ca...

Vocea masculină baritonală se întrerupse. Bărbatul care rămăsese fără glas stătea lângă Malory, holbându-se la ea, nevenindu-i să creadă. Dumnezeule mare, el? Uriașul blond de pe chei cu care fusese atât de nepoliticoasă? Roși instantaneu, reamintindu-și cum se purtase în ziua aceea. La naiba, știuse că avea să-i vină să intre în pământ de rușine dacă avea să mai dea ochii cu el – și iată-l, în casa în care urma să locuiască în următoarele câteva săptămâni. Negreșit, îi venea să se facă una cu pământul.

– Să înțeleg că vă cunoașteți deja? spuse James sec, privind când la unul, când la altul. Sau să îndrăznesc să spun că e vorba despre dragoste la prima vedere?

Drew își reveni primul și pufni.

– Dragoste? Nici o șansă! Am salvat-o ieri, pe chei, când era să cadă, căci a fost atât de stângace încât mai că mi s-a rostogolit la picioare.

Din fericire, replica lui reuși să înlăture toate urmele de stânjeneală din obrajii lui Gabrielle. Sau poate că furia care începea să clocotească în ea era de vină.

– Stângace? ripostă ea. Nu a fost vina mea că o cotigă mai că m-a doborât. Dar ai fost un bădăran în așa-zisa ta salvare.

– Bădăran? spuse James cu interes. Nu mă surprinde. E american, la urma urmelor.

– Nu te lua de mine, Malory, aproape că mărâi Drew. Nu este momentul potrivit acum.

– Îmi pare rău să te contrazic, băiete dragă. Oricând e un moment potrivit pentru a pomeni cât de barbar...

– James Malory, să nu îndrăznești. Soția lui sosise și îl întrerupse, făcându-și loc între cei doi bărbați. Doamne, nu vă pot lăsa singuri în aceeași încăpere cinci minute!

– Bineînțeles că poți, draga mea, răspunse James. E încă în picioare, nu-i așa?

Tânărul blond masiv și Georgina scoaseră amândoi un sunet nepoliticos drept răspuns. Gabrielle nu știa ce să înțeleagă din ripostele lor și din amenințarea implicită a lui James Malory. Părea ceva serios, însă nici unul din ei nu arăta astfel.

De fapt, Georgina se aplecă să-l sărute pe James, spunându-i:

– Probabil vom ajunge târziu, așa că nu sta treaz să ne aștepți.

– Voi aștepta.

Expresia lui deveni senzuală, și își strecură brațul pe după talia ei, trăgând-o aproape. Uriașul blond își dădu ochii peste cap. Georgina nu făcu decât să chicotească și se îndepărtă de soțul ei.

– Vino, Gabby, spuse ea luând-o de braț. De-abia aștept să te prezint Reginei. Știi, e o pețitoare incorigibilă. Nu mă îndoiesc că îți va găsi un soț cât ai zice pește. Dar apoi se întoarse către soțul ei, avertizându-l: Era cât pe-aci să uit. Boyd m-a implorat să-l scutesc de participare, așa că încearcă, rogu-te, să-l eviți. A spus că a avut o călătorie mai lungă decât se aștepta și că nu e pregătit de socializare fără cel puțin trei nopți de bețivăneală.

– Ce prostie! spuseră James și uriașul aproape la unison.

– Da, așa am zis și eu, dar încă îl durea capul după prima noapte de excese, așa că nu am insistat.

– Doar pentru că m-ai păcălit pe mine să îndeplinesc rolul acesta, se plânse uriașul, dar pe un ton afabil.

Gabrielle își dădu seama că trebuia să fie fratele Georginei, Drew, de care pomenise mai devreme. Și nu prea părea nici el încântat să le însoțească în seara aceea. Doar că nu reușise să găsească o scuză pentru a se eschiva, ca fratele său Boyd. S-ar fi simțit prost din această pricină dacă nu ar fi fost în continuare înciudată de remarca lui legată de stângăcia ei.

Georgina îi urni în scurt timp. Nu era mult de mers până la Park Lane, astfel că nu făcură cine știe ce conversație în trăsură. Din fericire. Gabrielle se chinuia și așa destul cu gândul că bărbatul de care fusese atât de atrasă pe chei, care o făcuse de râs, nu numai că stătea alături de ea în clipa aceea, ci și locuia în aceeași casă cu ea – și probabil avea să dea ochii cu el mult prea des în următoarele câteva săptămâni.

Se întreba dacă n-ar trebui să-și schimbe atitudinea, încercând să corecteze lipsa de politețe din ziua aceea. Dar era exclus

să-şi explice purtarea neobişnuită, căci ar fi fost nevoie să admită cât de atrăgător îl considera. Poate că avea să găsească o scuză plauzibilă.

Îşi reaminti de zâmbetul lui fermecător şi de cât de mult o afectase. Devenise nepoliticos doar după ce ea se arătase ţâfnoasă. Acela să fi fost singurul motiv pentru care era morocănos? Sau chiar nu-i făcea plăcere să le însoţească pe ea şi pe sora lui?

De îndată ce intrară în casa aceea mare care le aparţinea lui Nicholas şi Reginei Eden, Georgina plecă să o caute pe aceasta din urmă, lăsând-o singură cu uriaşul. El o conduse spre salon şi îi făcu semn unui cunoscut, dar nu se îndepărtă de ea.

Nu părea a-i acorda prea mare atenţie, aşa că ea aproape că se relaxă. Apoi, fără veste, o întrebă:

– Chiar ai venit aici să-ţi găseşti un soţ, doamnă pirat?

Ea trase aer în piept. Deci auzise şi el despre tatăl ei. O insulta pur şi simplu, numind-o pirat, sau chiar credea că este unul dintre ei?

De fapt, dat fiind că era marinar, ştia negreşit că existau femei pirat şi probabil auzise de astfel de femei din vremurile de glorie ale pirateriei în Caraibe. Pierre chiar avea o astfel de femeie cu el acum. I se spunea Roşcata şi lupta la fel de bine ca un bărbat, ba chiar mai abitir, se zvonea. Probabil îi plăcea acest lucru la ea, la cât de rău era el însuşi.

Gabrielle se cutremură amintindu-şi de acel căpitan. Nu-i dispăruse niciodată teama de el cât trăise în Caraibe, nici măcar după ce auzise că se însoţise cu Roşcata. Dar acum, că se întorsese în Anglia, era sigură că nu avea să-l mai revadă niciodată. Între Anglia şi locurile în care hălăduia el de obicei se interpunea oceanul, la urma urmelor.

– Ţi-e frig? îşi dădu Drew cu presupusul. Sau poată că, de fapt, nu vrei un soţ?

Ah, deci el observase că se înfiorase. De ce asocia acest lucru cu ideea găsirii unui soţ? Şi de ce se simţea o undă de speranţă în vocea lui? Întrebarea lui era prea personală pentru a-i răspunde, mai ales după ce i se adresase cu apelativul batjocoritor de „doamna pirat".

– Uite, căpitane...

– Drew, o întrerupse el. Drew Anderson.

– Da, știu, spuse ea. Am stat de vorbă pe îndelete cu sora ta astăzi.

– Da? Sunt uluit că a fost dispusă să te ajute. De fapt, sunt surprins că a binevoit să stea îndeajuns în preajma unui pirat încât să aibă o conversație. Dar, la naiba, trebuie să-mi retrag cuvintele, a mai făcut asta.

Începuse prin a o insulta, ceea ce o făcu să se enerveze din nou, dar sfârșise cu un comentariu neobișnuit, care îi stârni curiozitatea. Se îndoia că avea să intre în amănunte dacă îi cerea ea.

Curiozitatea o îmboldi să încerce totuși.

– Cum așa?

– A fost absolut accidental. Nu știa că avea de-a face cu un pirat. De fapt, ca să fiu cinstit, ar trebi să spun fost pirat.

– Soțul ei, presupun? Cum de a ajuns să se mărite cu o asemenea brută?

Încă dinainte ca el să se încrunte spre ea, avertizând-o că întrecuse măsura, ea își regretă întrebarea. Era firesc să fie curioasă cu privire la oamenii la care locuia, dar, dat fiind că el se număra printre aceștia, era mai bine ca el să nu știe acest lucru. Și chiar nu ar trebui să rostească vorbe insultătoare despre cumnatul lui, tocmai omul care fusese forțat să o primească. Fusese o dovadă de nepoliteță din partea ei.

Înainte să apuce să-și ceară scuze, el o surprinse întrebând-o:

– Chiar ți se pare o brută? Eu și frații mei am considerat mereu acest lucru, dar eu chiar mă întreb cum e perceput James Malory de o femeie.

– O brută, negreșit. Dar presupun că sora ta nu e de această părere.

– Nu, îl adoră, răspunse el. Greu de înțeles, nu-i așa?

Ea sesiză umorul din tonul lui și se întrebă o clipă dacă impresia aceasta se datora faptului că împărtășeau aceeași opinie. Decise că prefera să nu afle și își ținu ochii departe de el. Era prea atrăgător ca să-l poată privi cu indiferență.

– De fapt, spuse ea după o clipă, dacă poți trece peste senzația că nu vrea decât să te bată măr, atunci trebuie să recunosc că este un bărbat chipeș.

– Nu aș merge atât de departe încât să spun așa ceva.

– Ce să spui? întrebă Georgina, întorcându-se la ei, urmată de nepoata sa.

Gabrielle se îmbujoră. Având în vedere cât de dezagreabil fusese bărbatul acesta cu ea, nu se îndoia că avea să dea totul în vileag. Era împrejurarea perfectă pentru a o face de ruşine – şi părea hotărât să o facă. Poate că cedase îndeajuns încât să poarte o conversaţie cu el, dar nu uitase cum începuse aceasta.

O surprinse din nou, luând lucrurile în glumă şi mulţumindu-se să spună:

– Crede că bruta cu care te-ai măritat e un bărbat chipeş.

– Bineînţeles că da, răspunse Georgina. Nu am întâlnit niciodată vreo femeie care să nu creadă asta. Dar aş vrea să-ţi scoţi cuvântul „brută" din vocabular.

– Nu până nu renunţă el la „barbar", spuse Drew zâmbind.

Femeia care o însoţea pe Georgina chicoti.

– Mă bucur că Nick al meu nu e aici să vă audă.

Regina Eden era răpitoare. Avea părul negru şi cei mai uimitori ochi albaştri cobalt, îndeajuns de migdalaţi încât să pară exotici. Iar râsetul ei fu urmat de un zâmbet cald şi primitor.

Georgina îi explică lui Gabrielle:

– Vei afla că soţul lui Reggie nu-l prea are la inimă pe al meu. Obişnuiau să încerce să se omoare unul pe altul.

Georgina vorbise pe un ton glumeţ, care o făcu pe Gabrielle să nu-i ia comentariul în serios. Dar apoi Regina adăugă:

– Şi mai că au reuşit de câteva ori, dar acum se înţeleg de minune, cel puţin prin comparaţie cu ce a fost.

– Nu aş spune „de minune", comentă Georgina zâmbind. Dar recunosc că probabil nu sunt decât nişte obiceiuri vechi greu de lepădat. Încă se împung verbal. Şi cu fraţii mei la fel, adăugă ea, privind dezaprobator spre Drew.

El nu păru a fi câtuşi de puţin deranjat, ba chiar zâmbi cu neobrăzare.

– Ştiu când sunt depăşit numeric, prilej numai bun pentru a merge să găsesc ceva răcoritor până vă cunoaşteţi, doamnelor.

Se îndepărtă agale, dar numai una dintre ele întoarse privirea după el. Gabrielle se surprinse holbându-se la el şi mormăi în sinea ei. Avea să fie o problemă să-şi ţină ochii departe de bărbatul acesta când era în preajmă. O insultase îndeajuns încât

să dorească să-l ignore cu orice preț, dar pur și simplu nu putea. Era atât de puternic atrasă de el, că, până și atunci când îi stârnea furia, o afecta în feluri pe care nu le putea controla.

Dar va trebui să găsească o cale de a se descurca atunci când îl avea în preajmă. Nu era un simplu marinar pe care să-l poți convinge să renunțe la mare dacă insistai îndeajuns. Era căpitanul propriului său vas – ba, mai mult, familia sa deținea o companie de transport maritim! Nu putea găsi un bărbat mai nepotrivit pe care să vrea să-l cunoască mai bine.

Capitolul 12

– Ne-a fost dor de ea!

– Nu a coborât încă?

Drew lăsă furculița jos și zâmbi spre cele două fetițe care tocmai dăduseră fuga în camera unde se servea micul dejun. Entuziasmul lor era vădit. Și nu trebuia să întrebe despre cine vorbeau. Tocmai se gândea la aceeași femeie și își punea aceleași întrebări!

Îi spuse nepoatei sale:

– Dacă te referi la pirat, e probabil încă în pat. Ne-am întors destul de târziu aseară de la petrecerea verișoarei tale Regina.

– S-a distrat acolo? întrebă Judith.

– Probabil, răspunse el, reușind să păstreze un ton neutru, deși gândul îl irita. A fost înconjurată de toți burlacii care au participat.

– A spus că nu e pirat, îl corectă Jacqueline, venind și șterpelindu-i un cârnat din farfurie.

– Dar a fost la vânătoare de comori! adăugă Judith.

– Iar tata a zis că ne va povesti despre toate astea, completă Jacqueline.

Își privi nepoata fix, dar ea nu făcu decât să-i zâmbească obraznic, apoi dădu gata cârnatul. El scuturâ din cap, râzând înfundat. Jack era adorabilă și neastâmpărată, grațioasă, deloc greoaie și prea drăgălașă pentru vârsta ei. Avea să fie greu de stăpânit când avea să se facă mai mare, era sigur.

– Aproape că a trecut dimineața, și voi două încă nu ați mâncat? întrebă el.

– O, am mâncat, cu mult în urmă, spuse Jacqueline.

– Doar că am venit să verificăm, explică Judith. Nu voiam să o ratăm pe doamna. Iar eu merg acasă astăzi. Voi fi foarte dezamăgită dacă n-o să aud povestea despre căutarea comorilor de la ea.

– Dacă o văd, drăgălașelor, o trimit să vă găsească pe amândouă.

Îl crezură pe cuvânt și ieșiră în fugă din cameră, la fel de exuberante pe cât intraseră. Acum, că se lăsase liniștea din nou, gândurile lui se întoarseră exact unde le lăsase, învârtindu-se în jurul vizitatoarei surorii sale.

Sosirea ei schimbase planurile Georginei – și, prin urmare, și pe ale lui. Dat fiind că sora lui și familia ei nu aveau să-l mai însoțească în călătoria spre Connecticut, putea să revină la programul inițial, care i-ar fi permis să petreacă încă o săptămână sau două cu sora sa aici, dar nu era sigur dacă era cazul să mai rămână acum. Putea să o viziteze pe Georgie cu altă ocazie. Nu se simțea în largul lui să locuiască la ea în timp ce găzduia pe cineva de care el se simțea atras, mai ales că nu avea acces la oaspetele neașteptat al surorii sale.

Pirați. Nu dăduse peste vreunul niciodată, dar fratele său Boyd, da. Piraților îi furaseră marfa pe mare. Același lucru i se întâmplase și fratelui său Thomas, care ajunsese cu greu în port, atât de rău îi fusese avariată corabia în luptă. Cu toate acestea, Thomas nu se supărase, dar ăsta nu era un lucru surprinzător. Era cel mai răbdător dintre toți cei șase frați Anderson.

Ironia făcea ca tocmai James Malory să se fi luat la bătaie cu amândoi frații pe mare – și câștigase. Râdeau cu toții de asta acum, deși nu făcuseră la fel la momentul respectiv. Piratul gentilom, așa își spunea pe atunci.

Timp de un deceniu, James se amuzase pe mări, atacând de-a valma orice corabie care părea a oferi o provocare, chiar și pe cele englezești. Fusese un joc pentru el, o testare a iscusinței sale – și, după spusele Georginei, pentru un bărbat care ajunsese atât de blazat după ce fusese unul dintre cei mai notorii crai din Londra, căruia nici duelurile nu-i stârneau nici o emoție, viața de gentilom pirat fusese salvarea lui.

Lui Drew i se părea uimitor că Gabrielle Brooks ghicise că James era piratul cu care se însoțise Georgina în trecut. Piraților recunoșteau pirații? Nu credea asta.

Când James și Georgie îi explicaseră care era povestea musafirei lor, James recunoscuse că tatăl fetei nu știuse că și el era pirat, știind doar că pe atunci era cunoscut sub numele de căpitanul Hawke. Își dezvăluise adevărata identitate în timp ce delira. Așa că era foarte probabil ca Gabrielle să fi fost doar sarcastică când își dăduse cu părerea, numindu-l pe James brută.

Femeie nepoliticoasă și nerecunoscătoare. Îl revoltau tot mai multe lucruri la ea, dar cel mai rău era că venise aici să-și găsească soț. Dacă nu ar fi fost asta, poate că ar fi încercat să dreagă lucrurile. Dar nu voia. Avea nevoie să se folosească de dispoziția ei dezagreabilă pentru a-și reaminti că îi era inaccesibilă.

Nu că ar fi avut prea mare nevoie să i se aducă aminte, când simplul fapt că dăduse cu ochii de ea cu o zi în urmă îl făcuse să-și amintească instantaneu cât de tare îl scosese din sărite pe chei. Ceea ce era ciudat. Nu era în firea lui să lase lucrurile să-l afecteze într-atât încât să nu le poată ignora. Era mult prea nepăsător. Putea chiar trece cu vederea certurile și luptele cu fratele său Warren, care în trecut fusese atât de posomorât, că putea scoate din minți un sfânt, fără să fie câtuși de puțin tulburat. Dar femeia aceasta îl tulbura mult prea mult.

Boyd apăru în ușă și încercă să se sprijine de ea, dar fu cât pe ce să cadă în încăpere. Drew era atât de cufundat în gânduri, că nu auzise ușa deschizându-se, dar era evident că fratele său tocmai intra. Arăta de parcă nu ar fi dormit toată noaptea.

Boyd avea părul de aceeași culoare ca al lui – șaten-deschis cu șuvițe aurii –, dar fratele său nu și-l mai tunsese de când coborâse de pe navă și probabil că nici nu se mai pieptănase tot de atunci, la cât de răvășit era. Avea ochii ceva mai deschiși decât ai lui, dar în momentul acela păreau destul de roșii. Dintre cei cinci frați, doar Boyd și Thomas nu moșteniseră înălțimea neobișnuită a tatălui lor.

– Nu ai dormit încă? ghici Drew.

– Am dormit, doar că habar n-am unde, răspunse Boyd.

– Asta s-a întâmplat aseară? M-ai părăsit pentru un pat moale?

– Foarte moale, îmi amintesc vag, dar sunt sigur că ai găsit drumul spre casă şi fără mine.

Drew râse înfundat.

– Da, şi la o oră decentă. Dar apoi clătină din cap. Chiar că sari calul când ajungi în port. Atât de lungă a fost ultima călătorie?

– Nu, doar că am avut o pasageră care m-a făcut să mi se urce sângele la cap timp de două săptămâni nenorocite.

Drew ridică dintr-o sprânceană.

– Nu ai putut face nimic în sensul ăsta?

– Era căsătorită, avea doi copii cu ea şi era atât de al naibii de încântată că urma să-şi revadă soţul, că nu am avut nici o intenţie să îi spun ce simţeam.

– Şi ţi-ai scos-o din cap acum?

– Întreabă-mă după ce mă trezesc din beţie, spuse Boyd, apoi adăugă mustăcind: Seara ta cum a fost?

– Ce-ar fi să mă întrebi după ce o întâlneşti pe femeia pirat?

– Nu, mulţumesc. Am deja o listă lungă de scuze pentru draga noastră soră. Nu mă va băga în nici una dintre aceste trebuşoare neprihănite. Am învăţat de la Malory cum să le evit. În plus, te pricepi mult mai bine decât mine la plicticoşenii.

Drew izbucni în râs.

– Eşti tot numai suflet, frate. Dar vrei să punem pariu că te vei răzgândi după ce o vei cunoaşte?

Boyd nu făcu decât să zâmbească larg.

– Nu mă prinzi cu asta. Dacă era aşa o frumuseţe, te-ai fi asigurat ca nava mea să plece chiar mâine.

– Cum vrei, spuse Drew ridicând din umeri.

Boyd îşi miji ochii.

– E drăguţă?

– Ce contează? replică Drew degajat. Femeia e aici să-şi găsească soţ, îţi aminteşti? Sau eşti pregătit să te aşezi la casa ta?

Boyd se gândi o clipă.

– Spre deosebire de tine, nu am câte o drăguţă în fiecare port, aşa că nu m-ar deranja să am o nevastă frumoasă la care să mă întorc acasă. Nu uita că nu eu am zis că nu-mi voi pune pirostriile niciodată, ci tu. Dar, când mă voi aşeza la casa mea, sigur nu va fi cu o femeie al cărei tată e pirat.

– Bine zis, fu de acord Drew. Având în vedere că ne ocupăm de transporturi legale, Clinton ar putea să obiecteze dacă ai aduce în familie un pirat. Nu ai nici un motiv să ți-l pui în cap pentru totdeauna, la urma urmelor.

– O, deci acum mă provoci? întrebă Boyd pe un ton combativ.

Drew își dădu ochii peste cap.

– Du-te la culcare. Dacă umbli după o bătaie ca să-ți completezi excesele, măcar așteaptă până te trezești.

– Proastă idee, mormăi Boyd. Aș simți prea mult atunci. Poate că mă va ajuta Malory, în schimb.

– O, păi de ce nu ai spus de-a dreptul că vrei să mori, replică Drew sec.

Capitolul 13

Gabrielle privi în jur prin sala de bal scânteietoare. O petrecere într-o seară, un bal grandios în alta. Când îi spusese că nu aveau să stea nici măcar o singură seară acasă tot restul sezonului, Georgina nu glumise. Ceea ce nu o deranja pe Gabrielle. Dorea să aibă de unde alege pentru lista matrimonială pe care avea să o facă, și, cu cât participa la mai multe evenimente, cu atât avea mai multe ocazii să întâlnească mai mulți holtei.

Întâlnise deja doi gentilomi în seara aceea, și încă trei își anunțaseră intenția de a dansa cu ea. Avea să poată vorbi cu ei mai târziu, în timpul dansului. Dar acum se holba la bărbatul din cealaltă parte a sălii de bal, pe care nu și-l putea scoate din cap.

Pentru un căpitan american de marină, nu încăpea îndoială că Drew Anderson era extrem de arătos în hainele lui de seară. Era surprinsă de cât de bine stăteau hainele pe el, ca și când ar fi făcut parte din aristocrație. De fapt, era imposibil să îți dai seama că era american până când nu-i auzeai accentul. Nu că ar fi contat pentru femeile prezente. Era un bărbat mult prea chipeș. Femeile, tinere și vârstnice, încercau să-i atragă atenția.

În clipa aceea, vorbea cu o doamnă încântătoare cu care tocmai încheiase un dans. Pe ea nu o invitase la dans. De-abia îi adresase două vorbe de când sosiseră la acest bal.

Desigur, lista ei de dans se umpluse imediat, dar ar fi putut-o ruga să-i păstreze un dans înainte să sosească. Veniseră până aici în aceeași trăsură cu Georgina, la urma urmelor. Avusese destule ocazii. Și așa era politicos, chiar dacă nu voia cu adevărat să danseze cu ea. Dar nu făcuse decât să-i arunce o privire nesuferită când coborâse mai devreme, și știa că arăta extrem de drăguță în noua rochie de bal care sosise exact la timp în seara aceea.

Din satin albastru ca gheața, cu trandafiri brodați cu fir roz strălucitor de-a lungul cusăturilor, rochia venise însoțită de pantofi asortați și de funde de păr în aceleași culori. Deja auzise câțiva oameni spunând că era senzația serii. Dar oare Drew Anderson credea asta? Evident că nu, ar spune ea, după privirea nesuferită pe care i-o aruncase și după ceea ce auzise fără să vrea astăzi.

Auzise prea mult. Și, dacă stătea să se gândească, nu ar fi auzit nimic din conversația aceea dintre cei doi frați dacă ar fi dormit mai mult, cum îi sugerase Margery. Dar nu, se trezise flămândă după ce abia se atinsese de farfuria cu mâncare pe care i-o adusese Drew cu o seară înainte, la petrecerea Reginei. Nu că nu i-ar fi fost foame atunci, dar cumva reușise să umple farfuria cu toate mâncărurile care nu-i plăceau.

Ajunsese la parter în dimineața aceea exact în momentul în care Boyd Anderson îi spunea fratelui său: „Ești mult mai bun decât mine la plicticoșenii". Drew nu părea plictisit acum; părea chiar interesat de doamna cu care vorbea încă, însă remarca se referea la ea și la faptul că trebuia să o însoțească. „Având în vedere că ne ocupăm de transporturi legale, Clinton ar putea să obiecteze dacă ai aduce în familie un pirat."

Amândoi o găseau demnă de dispreț, în mod vădit. Ceea ce nu o rănea – nu prea tare, în orice caz. Nu îi cunoșteau nici pe ea, nici pe tatăl ei. Cum îndrăzneau să o judece așa pripit?!

„O drăguță în fiecare port." „Nu-ți pui niciodată pirostriile." Înțelegea perfect acum. Drew Anderson era un ticălos. Și *el* era cel care o disprețuia?

– Sperii toți tinerii eligibili cu o căutătură așa cruntă, îl auzi ea pe Drew spunând. Aș da orice să știu ce gândești.

Ridică ochii și îl văzu stând lângă ea. Își desprinsese privirea de la el doar o clipă. Cum de reușise să traverseze încăperea atât de repede? Dacă l-ar fi văzut venind, ar fi apucat-o în altă direcție. Nu voia să stea de vorbă cu el, de fapt.

– Gândurile mele te-ar costa cam mult, spuse ea pe un ton neprietenos, privind în altă parte.

– Cât de mult? insistă el.

– Mai mult decât ți-ai putea permite vreodată.

– Păcat! Speram să găsesc o sursă de amuzament, să mai alung plictiseala.

Ea trase iute aer în piept și privi din nou spre el.

– Așadar, crezi că gândurile mele te-ar amuza? Crezi că ar fi pline de prostii...

– Nu am spus așa ceva, o întrerupse el.

– Nu era nevoie. Se subînțelegea din tonul tău, spuse ea, apoi adăugă cu răsuflarea întretăiată: Nici nu mă așteptam la altceva din partea unei brute.

Se pare că el o auzi, căci oftă:

– Toți bărbații sunt brute pentru tine?

– Nu, dar tu ești cel care m-a înhățat atât de tare încât mi-ai învinețit brațul.

Își miji ochii auzind acuzația și spuse poruncitor:

– Arată-mi vânătăile!

Ea nu se ostenise să se uite la brat să vadă dacă avea vreuna și era pe cale să spună asta, când el îi apucă mâna și o întoarse. Expresia i se schimbă imediat. Se uită și ea să vadă vânătaia. Era una singură, mică. Dumnezeule mare, niciodată în viața ei nu fusese mai bucuroasă să vadă o vânătaie, dar acum era, negreșit.

– Ți-am spus, zise ea cu cea mai mare încântare posibilă.

– Da, așa e, răspunse el încet și părea spășit – nu, de fapt, părea uluit. Îmi cer scuze, Gabby. Cu siguranță nu am intenționat să te învinețesc, ci doar să te ajut în ziua aceea. Îmi pare rău că te învinețești atât de ușor.

Ultima remarcă o puse pe gânduri. Nu se învinețea ușor și, adevărul fie spus, când o prinsese de brat în ziua aceea, nu strânsese atât de tare încât să-i lase urme...

Trase aer în piept, amintindu-şi de drumul plin de zdruncinături cu trăsura, în drum spre reşedinţa Malory, şi că vehiculul săltase peste un hârtop destul de mare, atât de mare că ea ţipase fără să vrea, iar Ohr făcuse o remarcă în această privinţă. Acum nu mai avea nici o îndoială că atunci se alesese cu vânătaia.

Nu avea de gând să-i spună. Îi plăcea teribil expresia lui conciliantă din momentul acela... O, la naiba!

– M-am înşelat, spuse ea aspru. Aşa că poţi să-ţi retragi scuzele.

– Poftim?

Se îmbujoră în ciuda faptului că se enervase pe sine însăşi.

– Tocmai mi-am amintit că m-am ales cu vânătaia aceasta în trăsură, a doua zi după ce te-am văzut pe chei. Dar asta nu înseamnă că nu eşti o brută, adăugă ea cu fermitate.

El izbucni în râs. Asta atrase prea multe priviri. Un bărbat masiv ca el avea un râs sonor, puternic – şi la naiba dacă nu era şi senzual. Ea nu prea reuşi să ignore fiorul pe care îl simţi pe şira spinării.

– Văd că am reuşit să alung plictiseala până la urmă, mormăi ea.

– Da, dar nu speram decât la o remarcă spirituală, de care sunt sigur că eşti capabilă. În nici un caz nu mă aşteptam la un festin de... prostie.

Zâmbetul lui cuceritor sugera clar că o tachina acum. O făcea să se simtă stânjenită, dar ceea ce o surprindea şi mai mult era că îi venea să-i zâmbească la rândul ei.

Dispoziţia i se schimbă rapid, şi găsi că acest amănunt fermecător era şi mai deconcertant decât opoziţia lui de mai devreme. Îi reamintea de acel zâmbet cât se poate de autentic pe care i-l oferise pe chei, care o făcuse să simtă nişte palpitaţii stranii în stomac.

Trebuia să se îndepărteze de el. Începu să simtă din nou palpitaţiile acelea. Îşi căută partenerul de dans din momentul acela, care plecase să-i aducă o băutură răcoritoare. Peter Wills – Willis sau ceva de genul. Dar nu se vedea nicăieri. Nu era surprinsă. Voise să facă o pauză de dans pentru a evita să o doară picioarele

în noii ei pantofi și observase cât de lungă era coada la șampanie înainte să-l trimită să-i aducă un pahar.

– De ce stai singură aici? întrebă Drew. Știi, glumeam doar când am pomenit despre căutătura cruntă. Cu siguranță nu m-ar fi împiedicat să te abordez dacă aș fi fost interesat să te cunosc. Așadar, de ce nu dansezi?

– Mi-era foarte sete. L-am trimis...

– Excelent, o întrerupse el și o trase pe ringul de dans înainte ca ea să apuce să obiecteze. Mă întrebam cum aș putea să dansez cu tine. Iar muzica se va termina până să se întoarcă partenerul tău. E păcat s-o irosim.

O atingea. Îi ținea mâna în palma lui caldă, în vreme ce pe cealaltă i-o așezase ferm pe talie. Îi simți atingerea cu atâta intensitate, că, preț de o clipă, nu se putu gândi la altceva și abia auzi ce spunea.

Ochii lui erau, într-adevăr, negri. Lumina din sala de bal era destul de puternică de la numărul mare de candelabre, și, cum stătea aproape de el, nu putu detecta nici o altă culoare în ei. Cât se poate de tulburători... ochii aceia. O făcură să simtă din nou acele palpitații în pântece – nu, probabil că acesta era efectul lui asupra ei. Atracția pe care o simțea era mai puternică decât orice altceva mai simțise vreodată.

Umerii lui, Dumnezeule, erau atât de lați. Era un bărbat înalt, voinic și mult prea plăcut privirii. Palpitațiile acelea din interiorul ei nu conteneau. Chiar ar trebui să se îndepărteze de el, dar ar fi prea nepoliticos să pună capăt dansului atât de abrupt și, o, Doamne, nu își dorea asta cu adevărat.

Mirosea atât de bine, ca mirodeniile exotice. Dansau atât de aproape. Și, cu toate acestea, nu avea voința necesară pentru a se depărta de el sau pentru a-i atrage atenția că era extrem de necuviincios. Vai, piepturile lor erau atât de apropiate, că aproape se atingeau; ba chiar îl atinse cu sânii la un moment dat și simți o furnicătură instantaneu.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, de fapt, îi spuse el încet la ureche. Chiar te-ai întors în Anglia doar pentru a-ți găsi un soț?

Salvarea venise! Un subiect perfect pentru a-i îndepărta gândurile de la senzațiile pe care le stârnea el în ea.

– Da, dar nu-ți face griji, nu voi pune ochii pe tine. Sunt conștientă că nu eşti decât un fustangiu.

– Aşa să fie? Şi unde ai auzit asta?

Nu avea de gând să recunoască faptul că îi auzise pe el şi pe fratele său fără să vrea de dimineață şi că se grăbise să plece înainte ca ei să o observe.

– Probabil că a pomenit sora ta despre asta.

– Nu, nu ar fi făcut-o. Poate fi furioasă pe mine, dar nu ar folosi niciodată un astfel de cuvânt pentru a mă descrie.

– O drăguță în fiecare port?

El râse înfundat.

– Recunosc, asta e, într-adevăr, ceva ce ar fi putut spune Georgie. Dar apoi îi aruncă o privire cu subînțeles şi ghici. A, înțeleg. Asta te-a făcut să crezi că sunt un fustangiu.

Ea ridică din umeri şi reuşi să pară detaşată.

– Dacă ai o problemă doar cu cuvântul în sine, merge la fel de bine şi „afemeiat", nu crezi?

El tresări. Pe ea o cuprinseră subit remuşcările. Chiar trebuia să strice aceste câteva minute cu el? Dansul era pe sfârşite. Avea să revină la şirul lung de parteneri de dans care aveau s-o calce pe picioare. El avea să se ducă să stabilească o nouă întâlnire cu o altă doamnă, pentru mai târziu în seara aceea. Nu se îndoia că asta făcea mai devreme cu doamna aceea cu care îl văzuse vorbind.

Se luptă cu gândul de a-i spune adevărul, că nu fusese ideea ei să se întoarcă în Anglia şi, cu siguranță, nu fusese ideea ei să apeleze la ajutorul familiei lui. Dar chiar nu era un lucru pe care el trebuia să-l ştie, şi asta nu avea să schimbe nimic la relația care le era îngăduită – adică absolut nici una. Căci voia cu adevărat să se căsătorească, de preferință cu un bărbat pe care îl putea convinge să locuiască o parte din an în St. Kitts, astfel încât să-şi poată vedea tatăl regulat, dar *Drew* nu voia să se însoare niciodată.

– Văd că a mai apărut un Malory, remarcă Drew când dansul tocmai se termină.

– Câți sunt?

– Prea mulți, răspunse el râzând înfundat. Dar acesta, la fel ca James, nu se dă în vânt după asemenea evenimente, motiv

pentru care mă întreb ce face aici, dacă nu cumva... I-ai întâlnit când au venit să o ia pe Judith astăzi?

– Pe părinții ei? Nu, făceam ultimele modificări la această rochie.

– Atunci s-ar putea să fie aici doar pentru a te cunoaște. Și e o rochie foarte drăguță, apropo.

O măsură cu privirea de sus în jos, zăbovind pe sânii ei.

Ea dori ca el să nu fi spus asta. Își dori să nu se fi uitat la ea în felul acela. Era motivul îmbujorării care îi cuprinsese obrajii când o lăsă în fața membrilor familiei Malory pe care tocmai îi pomenise. Georgina își găsise deja rudele prin alianță și făcu prezentările.

Anthony Malory era incredibil de chipeș, dar, ciudat, nu semăna deloc cu fratele său James. Mai înalt și negreșit mai brunet, avea același păr negru și ochi albaștri ca nepoata sa Regina. Soția sa, Rosalyn, era absolut răvășitoare, cu părul ei roșcat-auriu, cu încântătorii ei ochi verzi-căprui și o siluetă zveltă, însă voluptuoasă. Acum era limpede cu cine semăna Judith.

– Tu trebuie să fii femeia pirat, spuse Anthony cu îndrăzneală.

Soția lui spuse cu răsuflarea întretăiată:

– Anthony!

Iar Georgina o mustră:

– Nu atât de tare, Tony. Și nu mai spune cuvântul acela în public referindu-te la Gabby. Nu vrem să-i distrugem șansele de a face o partidă bună.

Dar Gabrielle văzu că nu mai era nimeni în afară de ei în preajmă ca să audă ceva fără să vrea, iar bietul om se simți cuprins de remușcări, deși era sigură că nu voise decât să o tachineze. Astfel că zâmbi larg și spuse:

– Da, însetată de sânge și toate celelalte. Păcat că nu e o punte aici, să o pot dovedi.

El râse înfundat.

– Bine spus, draga mea.

Dar Drew șopti în spatele ei:

– Crede că glumești, dar aș vrea să nu fie așa. Pirații nu sunt fecioare și nu dau doi bani pe convenții, așa că ai putea dovedi că ești una de-a lor petrecând noaptea cu mine.

Gabrielle roşi instantaneu. Dar, când se întoarse să-l mustre, aproape că rămase fără răsuflare văzându-i expresia. Era atâta dorinţă în ochii lui, ca şi când şi-o imagina deja în patul lui. Şi, Dumnezeule, începu să facă şi ea acelaşi lucru. Nu numai că simţea palpitaţii în stomac. Tot trupul i se încinsese şi parcă avea frisoane! Îşi duse mâna la piept, încercând să-şi oprească duduitul inimii.

În spatele ei, Georgina le spunea lui Rosalyn şi lui Anthony despre câteva dintre petrecerile la care intenţiona să o ducă pe Gabrielle în următoarele două săptămâni. Dar Anthony trebuie să fi observat interacţiunea dintre Gabrielle şi Drew, căci remarcă:

– Nu ar trebui să dureze prea mult să-şi găsească soţ. Bărbaţii din Londra par pe gustul ei – ba chiar şi cei din America.

Auzind asta, Georgina privi curioasă spre fratele ei, apoi ochii îi scânteiară o clipă şi îl întrebă:

– Te porţi cum trebuie, da?

El îi zâmbi inocent.

– Nu aşa fac mereu?

Georgina pufni.

– Nu, nu o faci. Dar ai grijă să o faci de acum înainte.

El îşi dădu ochii peste cap, ca şi când ea ar fi făcut din ţânţar armăsar, dar Gabrielle era cât se poate conştientă de mâna pe care i-o pusese pe talie pentru a o îndrepta către rudele sale. Era o atingere obişnuită pentru toţi cei care ar fi sesizat-o, dar nu şi pentru ea. Simţi strângerea uşoară a degetelor lui înainte de a-i da drumul.

Wilbur Carlisle fu nevoit să-i rostească numele de două ori pentru a-i atrage atenţia. Fusese mult prea ocupată să se întrebe de ce Drew tocmai o atinsese în felul acela categoric posesiv pentru a mai observa că următorul ei partener de dans sosise să-şi preia rolul. Îl văzuse Drew pe tânărul gentilom apropiindu-se şi o atinsese în felul acela doar pentru a face o sugestie subtilă? Wilbur se uitase într-adevăr la Drew uşor curios. Nu, se purta prosteşte şi făcea şi ea din ţânţar armăsar.

Îi aruncă un zâmbet strălucitor lui Wilbur, îndreptându-şi întreaga atenţie spre el. Dacă ar trebui să facă o alegere pe dată, l-ar alege pe Wilbur ca soţ. Era chipeş, afabil şi spiritual. Nu-i găsea nici un cusur, în afară de faptul că nu-i provoca palpitaţiile

pe care i le stârnea Drew. Îl întâlnise cu o seară în urmă la Regina și îi făcuse plăcere scurta lor conversație. Ba chiar o făcuse să râdă de câteva ori, lucru pe care nu-l încercase nici unul dintre ceilalți bărbați pe care îi întâlnise până acum. Era încântată că venise și el în seara aceasta și putea să-l cunoască mai bine. Negreșit, era cel mai chipeș dintre gentilomii care începuseră să roiască în jurul ei pentru a o invita la dans. Nu la fel de chipeș ca Drew, desigur... Dumnezeule mare, trebuia să înceteze să se mai gândească la crai afemeiați ca Drew Anderson și să se concentreze asupra bărbaților care erau la fel de interesați de căsătorie ca ea!

Capitolul 14

Gabrielle dormi foarte puțin în noaptea aceea. Remarca lui Drew nu-i ieșea din minte și o ținea trează. Să dovedească faptul că era într-adevăr pirat petrecând noaptea cu el. Ar fi trebuit să fie scandalizată. Dar nu era. Când cugetase asupra spuselor lui după ce ajunsese acasă, fusese prea încântată de ceea ce dăduse el de înțeles – o dorea. Și ce efect remarcabil avea acest fapt asupra ei! Într-o clipă era ireal de entuziasmată, pentru ca apoi să o cuprindă cea mai neagră disperare. Căci nu putea face nimic în legătură cu dorința pe care o simțea Drew față de ea. Și nici el.

Margery o trezi a doua zi dimineața mai devreme decât i-ar fi plăcut. Aproape că o goni, ca să mai doarmă câteva ore, dar își aminti că Margery nu fusese acasă în ultimele două zile. Avea mulți prieteni vechi în Londra pe care voia să-i viziteze. Astfel că acum era momentul potrivit pentru a sta de vorbă cu ea și s-o întrebe ce părere avea despre potențialii ei pețitori, în caz că Margery ieșea în oraș și în ziua aceea.

– Ajută-mă să-mi dau seama ce calități ar trebui să caut la un soț, spuse ea, în timp ce Margery răscolea prin garderobă să-i aleagă rochia de zi.

– Folosește-ți mintea, fetițo, spuse Margery întinzând două rochii. Cea roz sau cea albastră?

– Cea roz, răspunse Gabrielle fără să privească la rochii. Dar mintea nu-mi spune exact ce să caut, nu mă ajută decât să stabilesc ce mi se pare agreabil la un bărbat după ce îl întâlnesc.

Margery ţâţâi.

– Bunătate, toleranţă, răbdare, onoare, compasiune...

– Stai! spuse Gabrielle ridicând o mână. Unele dintre aceste calităţi nu pot fi remarcate cu una, cu două. Aş putea cunoaşte un bărbat de ani de zile fără să ştiu dacă e onorabil sau nu. Sau e vreo cale de a-ţi da seama şi nu-mi vine mie în minte?

Margery aruncă rochia roz pe pat, apoi se duse spre dulap să aducă lenjerie intimă.

– Mă întrebi dacă e vreo cale de a afla dacă un bărbat are onoare? Dumnezeu să te aibă în pază, fetiţo, dar, dacă aş şti cum se face asta, aş îmbutelia-o şi aş vinde-o.

Gabrielle oftă.

– De ce altceva să mai ţin cont?

– De preferinţele tale personale, desigur.

– Vrei să spui simţul umorului? Chiar îmi place asta la un soţ.

– Şi?

– Un trup frumos. Ţin la asta.

Margery îşi dădu ochii peste cap.

– Nu-i adevărat. Moştenitorul familiei Millford avea o burtă rotunjoară, pe lângă faţa chipeşă.

– Avea doar puţină burtă, şi hai să nu pomenim despre snobul acela, spuse Gabrielle indignată, apoi icni: Snobism, desigur! Nu voi tolera aşa ceva!

– Şi mai ce?

– Un ten palid nu merge. Jur, jumătate dintre bărbaţii pe care i-am întâlnit aici arată ca nişte fantome. Sunt atât de palizi...

Margery râse înfundat.

– Şi de unde ştii tu cum arată o fantomă, hmm?

– *Ştii ce vreau să spun.*

– Ei bine, nu aş pune tenul la socoteală, fetiţo. Scoate-l la soare câteva zile şi se rezolvă, nu?

– Adevărat.

– Înseamnă că ai început lista aceea pe care te gândeai s-o faci?

– Asta fac acum.

– Ia vezi să nu faci vânătoarea asta de soți mai grea decât e, adunând o adevărată colecție de nume. Îți trebuie câteva variante, nu să te ia durerea de cap alegând între ele. Cu câți începi?

– Doar cu câțiva, răspunse Gabrielle, apoi se încruntă. Dar cred că ai dreptate. Cei doi pe care aveam de gând să-i pun pe listă nu mă interesează cu adevărat. Ceea ce înseamnă că nu rămâne decât Wilbur Carlisle momentan.

– Îți place?

– E aproape prea perfect, răspunse Gabrielle încruntându-se. Nu e nimic la el care să nu-ți placă.

Margery râse înfundat.

– Să nu îndrăznești să găsești cusur în asta, Gabby, așa că descrețește-ți fruntea și amintește-ți că nu ai fost decât la două petreceri până acum.

Gabrielle zâmbi larg.

– Știu. Georgina m-a asigurat că mai sunt o mulțime de bărbați pe care îi voi întâlni. Dar sper că va veni și Wilbur, ca să-l poți vedea și tu. Aș vrea să știu ce părere ai...

– Bine, dar părerea mea nu contează deloc și nici nu ar trebui să conteze, spuse Margery. Pentru că ți-ai dat singură răspunsul la întrebare, nu-i așa? Știi exact ce dorești de la un bărbat. Așa că dă-i drumul, fă lista aceea, dar ai încredere în ce-ți spune inima.

Margery nu mai zise nimic pe tema aceasta, ci o ajută să se îmbrace așa cum făcea în fiecare dimineață, apoi plecă să bea o ceașcă de ceai, în timp ce Gabrielle se așeză la măsuța de toaletă pentru a-și aranja părul în coafura simplă pe care o prefera pe timpul zilei. Dar ultima remarcă a lui Margery îi rămase în minte, îndeosebi fiindcă știa deja ce dorea de la un bărbat. I se păruse ciudat că spusese „bărbat", nu „soț", dar nu i se părea bizar deloc că singurul nume care îi venea în minte când se gândea la un bărbat era Drew. Și o cuprinse din nou sentimentul îmbătător și disperarea care o ținuseră treaz vreme îndelungată cu o noapte în urmă.

Dar, amintindu-și cât de bine fusese când o ținuse în brațe în timp ce dansaseră, începu în curând să se întrebe cum ar putea să treacă peste propriile obiecții și cum le-ar putea înlătura pe ale lui. Principalul ei argument contra, singura ei obiecție împotriva căsătoriei cu Drew era faptul că era marinar – și asta pentru

că nu voia să-şi petreacă viaţa singură acasă, lună după lună, aşteptându-şi tânjind marinarul să se întoarcă, aşa cum făcuse mama ei. Era inutil să iubească un bărbat îndrăgostit de mare. Sfatul acesta îi fusese băgat în cap de când era copilă şi i se întipărise în suflet. Dar asta fusese înainte de a pleca pe mare, descoperind că îi plăcea teribil să navigheze. În definitiv, unde era scris că trebuia să stea acasă şi să-şi lase bărbatul să plece singur pe mare? De ce nu ar putea locui pe mare cu soţul ei?

De îndată ce îi veni în minte acest gând, disperarea se evaporă, lăsându-i doar sentimentul acela îmbătător. Obiecţiile lui cu privire la o relaţie cu ea erau minore. OK, nu voia să se însoare. Poate că doar credea asta. Şi poate că susţinea asta doar pentru că nu avusese niciodată un motiv să se gândească serios la căsătorie.

Putea să-i ofere ea motivul acela, dacă înceta să-l îndepărteze cu aproape fiecare cuvânt pe care îl scotea din gură. Dar va trebui să scape întâi de trofeele lui. „O drăguţă în fiecare port." Expresia era extrem de... enervantă. Nu se îndoia că el ar fi încercat să o transforme în drăguţa lui în acest port englez dacă ea nu şi-ar fi căutat de zor un soţ. Remarca lui scandaloasă prin care îi propunea să petreacă noaptea cu el sugera că ar fi făcut-o.

Gândurile acestea o urmară tot restul dimineţii şi după-amiaza. Mergeau la teatru în seara aceea, dar nici asta nu o distrăgea. Era o piesă nouă, la care urma să meargă până şi James. Ceea ce însemna că Drew nu trebuia să le însoţească pe ea şi pe Georgina. Nu era sigură că avea să-l vadă în ziua aceea, dar era nerăbdătoare să afle dacă era măcar posibil să înlăture duşmănia care se iscase între ei.

Fu chiar uşurată când Richard apăru în după-amiaza aceea să vadă ce mai făcea, nu pentru că era bucuroasă să-l vadă, deşi era, ci pentru că ştia că avea să o ajute să-şi ia mintea de la Drew – şi asta destul de repede şi, din fericire, doar prin ţinuta lui. Abia dacă îl recunoscu!

– Uită-te la tine! exclamă ea când coborî, găsindu-l în holul de la intrare şi îmbrăţişându-l cu căldură.

Richard era îmbrăcat la fel de bine ca un lord. Ba chiar îşi tunsese părul negru sau părea că o făcuse, până când îşi scoase pălăria, iar coada îi alunecă pe spate.

– Ai fost la cumpărături, continuă ea.

– Unul dintre noi trebuia s-o facă, dacă e să continuăm să venim în această parte a orașului pentru a te vizita, iar Ohr a refuzat să se apropie de vreun costum. Așadar, ne-ai găsit un soț?

Ea râse.

– Ne-ai?

– Ei bine, avem un interes comun, nu-i așa? Dacă îți alegi soțul până ajunge Nathan aici, atunci ne putem îndrepta direct spre casă imediat după nuntă, și, nu mă feresc să-ți spun, cu cât petrec mai puțin timp aici, cu atât mai bine.

Ea ridică întrebător dintr-o sprânceană, dar trecu direct la următoarea întrebare, ca și când nu ar fi recunoscut exact în clipa aceea că era agitat că revenise în Anglia. Ea se întrebă dacă avea să afle vreodată de ce fugea.

– Te-ai văzut cu avocatul? întrebă Richard.

– Nu, dar am o întâlnire mâine.

Pe hol apăru un servitor. Gabrielle îl luă pe Richard de braț și îl conduse spre ieșirea din dos, spre grădina mare din spatele casei, gândindu-se că acolo nu aveau să fie deranjați, dar el observă imediat că era deja cineva acolo.

– Minunat, spuse el. Speram să o văd în această vizită.

– Să o vezi?

– Pe Lady Malory, răspunse el.

Ea îi urmări privirea spre locul în care Georgina stătea la marginea unei fântâni, încercând să citească o carte și să stea cu ochii pe cei doi copii ai ei mai mici, Gilbert și Adam, care o însoțeau. Erau plini de energie. Georgina nu reușea să citească mare lucru.

Gabrielle făcuse cunoștință cu gemenii și cu doica acestora abia cu o zi în urmă. Nu știa de ce lipsea doica astăzi; poate că Georgina dorea pur și simplu să petreacă puțin timp liber cu copiii ei.

Dar nu îi trebui decât un moment pentru a-și reaminti gelozia pe care i-o stârnise Richard lui James Malory la sosirea lor. Privi spre el, întrebându-se dacă să râdă sau să-l dojenească.

În cele din urmă, spuse:

– Richard, e femeie măritată.

– Da, dar uită-te cu cine e măritată, răspunse el. Nu poate fi cu adevărat fericită cu o asemenea brută. Nu eşti de acord?

„Absolut", fu primul ei gând, însă văzuse cum se purtau cei doi unul cu celălalt, şi, chiar dacă Richard nu pricepuse, ea o făcuse cu siguranţă. Pe lângă vădita atracţie fizică dintre ei, remarcase totodată apropierea lor emoţională şi faptul că Georgina nu se temea câtuşi de puţin de el. Orice femeie care putea vorbi cu soţul său aşa cum vorbea Georgina Malory cu James ştia că era iubită şi avea, mai mult ca sigur, sentimente similare.

Dar Gabrielle văzu că prietenul ei era serios, astfel că răspunse cu prudenţă:

– Ai crede că e intimidată de un bărbat care le inspiră frica altora, nu-i aşa? Dar nu mi-a lăsat niciodată impresia aceasta, dimpotrivă. Şi am vorbit cu ea de câteva ori în particular. Poate că nu e fericită din pricina situaţiei în care am pus-o. Aveau alte planuri, la urma urmelor. Dar nu mi-a dat de înţeles că am deranjat-o şi pare destul de fericită altfel. Tu ţi-ai format o părere doar pe baza partenerului ei de viaţă, nu?

El nu răspunse, ci zise în schimb:

– Ar trebui să vorbesc cu ea.

Ea îşi dădu brusc seama că el nu-şi desprinsese ochii de pe Georgina de când intrase în grădină. Se străduia să o vadă cu ochii unui bărbat. Georgina Malory era frumoasă. Naşterile nu avuseseră nici un efect asupra siluetei ei; era zveltă şi voluptuoasă exact în locurile potrivite.

Gabrielle se alarmă.

– Fii rezonabil, Richard. Ai spus-o chiar tu. Uită-te cu cine e măritată! Chiar vrei ca bărbatul acela să te lase fără suflare?

– Nu ar şti niciodată.

– Richard!

– Şi nu mă gândesc să i-o fur. O singură aventură e suficientă.

Afirmaţia reuşi să o înfurie. Bărbaţii nu se gândeau decât să-şi satisfacă plăcerea şi nu se mai uitau în urmă. Richard intenţiona să cedeze ispitei.

Îl privi cum înainta vioi prin grădină, apropiindu-se de soţia lui Malory. Ar fi trebuit să-l oprească, dar era sigură că avea să fie respins, aşa că era mai bine să-l lase să afle asta singur şi să şi-o scoată din minte. Richard nu avea timp pentru subtilităţi, la urma

urmelor, având în vedere că Gabrielle însăşi nu urma să stea la ei decât câteva săptămâni, iar el nu putea veni în vizită zi de zi fără ca James să bage de seamă. Astfel că era nevoit să uite de subtilități şi să treacă la atac.

Se aşeză lângă Georgina. Stătură de vorbă vreme îndelungată. Ba chiar observă că Georgina râdea. Ei bine, Richard era foarte chipeş şi putea fi foarte amuzant. Dar avusese dreptate. După o scurtă încălzire, prietenul ei trebuie să fi trecut direct la subiect.

Chiar dacă nu o văzuse, palma pe care Georgina i-o dădu lui Richard fu suficient de puternică pentru a se auzi în toată grădina. Tresări pentru prietenul ei. Dar chiar nu era surprinsă. Spera să nu fie totuşi prea dezamăgit. De fapt, din câte îl cunoştea, probabil avea să încerce din nou. Dar era sigură că avea să fie inutil. Georgina Malory nu era doar o femeie măritată. Întâmplător, era o femeie fericită în căsătorie, care îşi mai şi iubea soțul.

– Cred că ar trebui să-mi cer scuze.

Gabrielle sări, atât de tare se speriase. Gemu în sinea ei, înainte de a se întoarce pentru a da ochii cu James Malory, care venise pe nesimțite în spatele ei.

– Scuze?

– Va trebui să-l pun la punct pe prietenul tău, spuse James.

Ea se temea că avea să audă asta. Dar glasul lui nu suna şi nici el nu arăta furios. Însă nu-l cunoştea îndeajuns de bine cât să-şi dea seama că expresia lui nu-i trăda niciodată adevăratele sentimente.

– Trebuie? întrebă ea. E inofensiv, de fapt. Iar Georgina i-a spulberat deja speranțele.

– A întrecut măsura. Mă tem că nu pot îngădui aşa ceva.

Richard, părând dezamăgit, începu să se întoarcă spre ea. Dar apoi îl văzu pe James alături de ea şi o apucă în direcția opusă. Fu aproape amuzantă viteza în care sări gardul înalt care despărțea grădina de proprietatea vecină.

– Foarte înțelept din partea lui. Nu mă cațăr pe ziduri.

Gabrielle s-ar fi simțit uşurată dacă nu ar fi avut sentimentul că Malory nu avea să lase lucrurile astfel.

– Ar ajuta dacă ți-aş da cuvântul meu că nu o va mai aborda niciodată pe soția ta?

El ridică dintr-o sprânceană.

– Deşi nu mă îndoiesc de cuvântul tău, draga mea, trebuie să subliniez că nimeni nu poate controla în întregime acţiunile altcuiva.

– Adevărat, dar îl voi face să-mi dea cuvântul. După ce promite ceva, e cât se poate de demn de încredere.

– Prea bine. Asta va fi suficient pentru a mă face să nu-l mai urmăresc. Dar ai putea dori să-ţi avertizezi prietenul că nu va fi de-ajuns dacă voi mai da vreodată ochii cu el.

Ea încuviinţă din cap, recunoscătoare pentru acea clarificare. Iar dacă Richard nu avea să bage bine la cap avertismentul pe care ea avea să i-l transmită când urma să-l viziteze, în această după-amiază, el avea să fie singurul răspunzător de ceea ce urma să se întâmple.

Capitolul 15

Mai târziu în acea după-amiază, Gabrielle îl întâlni pe celălalt frate Anderson care vizita familia Malory. De fapt, dădu peste el, căci tocmai ieşea grăbit din camera lui de la etaj când ea trecea pe lângă uşă. Coliziunea nu-i doborî, dar îl făcu să-şi ceară imediat scuze, urmate de o pauză grăitoare în care o studie din cap până în picioare.

Boyd Anderson o surprinse, căci nu semăna deloc cu fratele său Drew. Era mai scund şi ceva mai îndesat şi chiar şi trăsăturile erau diferite de ale fratelui său. De fapt, cei doi fraţi aveau în comun doar culoarea părului – şaten-auriu.

– Ei, la dracu', spuse el, sprijinindu-se cu o mână de perete, blocându-i ei drumul. Văd că am avut un motiv întemeiat să te evit, la urma urmelor.

Ea înţepeni instantaneu. Avea să o insulte la fel cum tindea să facă şi fratele lui?

– Zău?

– Da, spuse el. Eşti mult prea drăguţă. Mi-ar fi fost mai bine dacă nu aflam asta.

Ea se relaxă, ba chiar izbucni în râs.

– Și acum?

– S-ar putea să trebuiască să mă așez la coadă, spuse el zâmbind larg. Cât de lungă e?

– Nu e lungă deloc.

Părea a nu o crede. Apoi se plesni peste frunte.

– Așa e, nu ești aici decât de câteva zile.

– Nu acesta e motivul, recunoscu ea. Am stârnit un mare interes, dar nu sunt decât câțiva bărbați care mi-au atras atenția până acum.

– Voi considera că acest fapt e un avantaj. Ce planuri ai pentru astă-seară?

– Teatru.

– Chiar? Întâmplător, îmi place teribil teatrul.

Familia Malory îndrăgea negreșit teatrul, ba chiar aveau propria lojă sus, cu o perspectivă splendidă asupra scenei. Avea să afle că și Drew iubea teatrul, cel puțin acesta fu motivul pe care îl invocă pentru a se justifica că îi însoțea în seara aceea, chiar dacă nu era nevoit să o facă. Gabrielle nu se îndoia că era o scuză. Evident, aflase că mergea și fratele său. Ceea ce nu era la fel de evident era de ce i-ar păsa – dar era sigură că îi păsa. Competiția dintre ei era subtilă, dar exista, cu siguranță. Și, pe măsură ce seara înainta, Drew părea hotărât să se asigure că Boyd nu avea să prindă nici un moment singur cu ea și viceversa.

Când James și Georgina merseră să stea de vorbă cu niște prieteni la pauză, lăsând-o singură, flancată de frații Anderson, ea pomeni de niște răcoritoare. Era cu adevărat însetată la cât se amuzase în primele acte ale comediei care se juca în seara aceea.

– O idee splendidă, spuse Drew și îl privi fix pe Boyd, dând limpede de înțeles că voia ca fratele său să se ocupe de această sarcină.

Dar Boyd nu făcu decât să îi întoarcă privirea și chiar făcu semn din cap de câteva ori înspre ușă, insinuând exact același lucru.

Gabrielle înțelese jocul celor doi și oftă.

– Nu vă deranjați, spuse sec, ridicându-se ea însăși. Merg să-mi iau singură.

Drew sări instantaneu în picioare.

– O idee şi mai bună. Te însoţesc.

– Şi eu, spuse Boyd alăturându-li-se.

Gabrielle îşi ascunse zâmbetul şi nu aşteptă ca ei să o prindă din urmă. La parter, fu încântată să-l găsească pe onorabilul Wilbur Carlisle, care îi făcu cu mâna, şi traversă holul să stea de vorbă cu el.

– Ce plăcere să te revăd, Wilbur.

– Plăcerea este întru totul de partea mea, Miss Gabby. Am încercat să-ţi atrag atenţia mai devreme, dar erai foarte prinsă de piesă – şi de gentilomii care te însoţesc.

Se simţea curiozitate în tonul lui sau se cenzura? Dar ea îşi dădu seama că nu ştia cine erau Drew şi Boyd. Privi în urmă şi văzu că o pierduseră din ochi în holul aglomerat şi acum o căutau. Nu avea să poată rămâne prea mult timp singură cu Wilbur.

– Sunt cu familia Malory, Wilbur. Cei doi gentilomi sunt fraţii lui Lady Malory.

– A, da, cred că am auzit de ei. Se ocupă de transport maritim, nu-i aşa?

– Da, întreaga familie din partea ei. Dar, spune-mi, zise ea, ridicându-şi privirea cu cochetărie spre el, de ce nu mi-ai făcut o vizită?

El păru deodată a nu se simţi deloc în largul lui.

– Am vrut, dar, ei bine, la naiba, presupun că trebuie să mărturisesc că James Malory este motivul pentru care am stat deoparte.

– Îl cunoşti?

– Deloc, răspunse Wilbur. Dar am auzit atâtea lucruri, adică, am încercat cu disperare să-mi fac curaj să intru pe teritoriul lui – şi o voi face. Te asigur că o voi face. Mai am nevoie doar de câteva zile pentru a-mi reaminti că zvonurile sunt rareori adevărate şi că probabil e inofensiv...

– Deloc inofensiv, spuse James în spatele lor.

Gabrielle aproape că râse, căci James părea foarte îndurerat să dea peste doi oameni care discutau despre el – şi nu într-o lumină tocmai pozitivă. Doar că nu ştia că în orice alte împrejurări l-ar fi apucat probabil pe Wilbur de guler şi l-ar fi aruncat pe cea mai apropiată fereastră. Dar pentru ea şi fiindcă Wilbur era unul dintre pretendenţii ei, James Malory părea hotărât să se poarte cât

de bine putea. Astfel că lama ascuțită a limbii sale rămase băgată în teacă pentru seara respectivă.

Gabrielle observă că Wilbur roșise până la urechi. James observă și el și spuse:

– Glumeam, Carlisle. Te rog să o vizitezi în voie pe Gabrielle săptămâna aceasta. Atâta timp cât nu are decât lucruri bune de spus despre tine, ești bine-venit în casa mea.

Un avertisment și o invitație în aceeași propoziție. Era uimitor cum de reușea Malory așa ceva. Dar Gabrielle era sigură că făcuse invitația doar de dragul ei. Iar Wilbur nu păru să fi sesizat avertismentul. Cu temerile oarecum liniștite, îi mulțumi lui James și menționă că ar fi încântat să accepte oferta înainte de a o lua la picior.

– Nu e prea curajos, nu-i așa? comentă James de îndată ce Wilbur dispăru.

– E vreun bărbat curajos în prezența dumitale? întrebă Gabrielle în apărarea lui Wilbur.

James izbucni în râs.

– *Touché*, draga mea. Dar râsul lui le atrase atenția lui Drew și lui Boyd, și, cum amândoi începură să se îndrepte spre ei, James adăugă: Doar aceștia doi, deși aș dori să fie altfel.

– Ai găsit-o, spuse Boyd ajungând primul la ei.

– Ați pierdut-o? răspunse James.

– Nu atât de dezastruos pe cât ai pierdut-o tu pe Georgie ultima dată în Caraibe, răspunse Drew, venind de partea cealaltă a lui Gabrielle.

– Nu am pierdut-o pe sora ta, măgarule, tu ai plecat cu ea pe mare.

– Și am luat-o de sub nasul tău, spuse Drew zâmbind cu superioritate.

– Ai grijă, yankeule. Încă nu mi-am luat revanșa pentru asta.

Gabrielle își simți trupul încordându-i-se. Era sigură că, la vederea expresiei de pe chipul lui James, orice alt bărbat ar fi dat înapoi și ar fi apucat-o în direcția opusă. Dar cei doi americani nu făcură decât să râdă reamintindu-și. Chiar nu se temeau de James Malory. Pentru că era cumnatul lor? De fapt, în timp ce continuară să-l șicaneze, își dădu seama că era din pricină că mai avuseseră de-a face cu el și supraviețuiseră.

– Malory, eşti, fără îndoială, fenomenal cu pumnii aceia mortali ai tăi, spuse Boyd cu o admiraţie nedisimulată.

– Să nu pomeneşti aşa ceva în faţa fratelui meu, Tony, răspunse James. Se crede la fel de bun ca mine în ring.

– Ei, asta ar fi o luptă la care mi-ar plăcea teribil să asist, spuse Boyd. Nu cumva Warren a luat lecţii de la el o vreme?

James încuviinţă din cap.

– Fratele vostru Warren era hotărât să mă provoace la luptă.

– A reuşit să o facă înainte să recunoască faptul că era îndrăgostit de nepoata ta? întrebă Drew curios.

– Într-adevăr. Una dintre amintirile mele dragi... lupta aceea.

– Warren a fost mereu bun la lupta cu pumnii. Rareori îl învingeam eu şi Drew. Iar tu l-ai luat prin surprindere, atunci când te-ai luptat cu noi toţi, acasă, în Bridgeport.

– Vrei să spui ceva anume de baţi câmpii în halul ăsta? întrebă James sec.

Boyd râse înfundat.

– Voiam doar să ştiu cât de rău ai şters podeaua cu el în ultima luptă.

– Nu-i acorzi fratelui tău suficient credit. S-a descurcat destul de bine.

– Dar totuşi a pierdut?

– Bineînţeles.

– Pe cine faceţi cu ou şi cu oţet? vru să ştie Georgina când li se alătură.

James refuză să răspundă, nefăcând decât să ridice dintr-o sprânceană înspre fraţii ei. Boyd explică, şi, după cum James probabil ghicise, Georgina începu să-i mustre pe cei doi fraţi că discutau subiecte violente în faţa lui Gabrielle.

Drew, în glumă sau nu, remarcă:

– O fiică de pirat e, probabil, obişnuită să audă discutându-se subiecte şi mai rele. Nu-i aşa, scumpo? o întrebă pe Gabrielle.

Cumva, ea reuşi să îi zâmbească.

– O, sigur. Nu ne facem victimele bucăţi cu pumnii, le hăcuim cu săbiile.

Se îndepărtă înainte ca el să-şi dea seama că o insultase şi fu satisfăcută s-o audă pe Georgina începând să-l mustruluiască pentru că folosise din nou cuvântul acela. Dar îl folosise deja

îndeajuns de des în seara aceasta, fără ca Georgina să fi auzit. Voia să o provoace? Sau să-i reamintească lui Boyd de proveniența ei? Era greu de spus. Dar nu avea să uite conversația pe care o auzise fără să vrea cu o zi în urmă, când Boyd spusese: „Când mă voi așeza la casa mea, sigur nu va fi cu o femeie al cărei tată e pirat". Deși Boyd nu părea a împărtăși aversiunea lui Drew față de căsătorie, părea a avea resentimente mai puternice față de pirați. Nu că ar fi contat. Chiar dacă i se părea destul de chipeș și chiar dacă părea de-a dreptul cucerit de ea, în ciuda aversiunii sale față de pirați, nu o făcea să simtă palpitații în stomac, așa cum i se întâmpla cu nesuferitul lui frate.

Cu toate acestea, se distra, în ciuda micilor neplăceri. Și nu o interesa motivul pentru care se afla Drew acolo, era doar bucuroasă că venise. De fapt, se bucura și de prezența lui Boyd. În ciondănelile lor și în încercarea de a fi mai bun unul decât celălalt de dragul ei, frații dezvăluiau fără să vrea lucruri despre familiile Anderson și Malory despre care altfel poate nu ar fi aflat niciodată.

Descoperi că unul dintre strămoșii neamului Malory fusese țigan. Se pare că acesta era un zvon care circulase ani mulți, dar frații confirmară că era adevărat. Îl numeau pe James fost pirat, dar o ziceau în glumă, așa că ea nu-i crezu. Sugeraseră că Jason Malory, capul clanului Malory și al treilea marchiz de Haverston, se căsătorise cu menajera sa! Nu credea nici asta. Drew și Boyd vorbiră despre ceilalți trei frați ai lor, pomenind că erau americani tipici din New England, deși Boyd își tachină fratele, spunând că nu se potrivea nicicum în tiparul acela. Ceea ce nu-i fu deloc greu să creadă.

Reuși, de asemenea, să-și înceapă campania prin care avea să pună capăt neînțelegerilor dintre ea și Drew. Pe chipul ei nu apăru nici o expresie acră și reuși să nu se arate prea sensibilă la tachinările lui Drew. Chiar și când îl auzise mai devreme spunându-i fratelui său: „Încetează să te mai scuzi ori de câte ori îți scapă câte un la dracu' sau la naiba – piraților câștigă de departe când vine vorba despre vulgaritate", Gabrielle reușise să nu-i răspundă cu aceeași monedă, deși fusese nevoită să strângă din dinți pentru a-și ține gura închisă.

Restul piesei fu la fel de amuzant ca primele două acte. Era o poveste despre o familie engleză care încerca să-şi mărite fiica. Nu se gândise la propria situaţie şi nu ar fi făcut-o dacă Drew nu s-ar fi aplecat spre ea, şoptindu-i: „Pe cine crezi că va alege eroina? Pe tânărul lord cuviincios şi cumsecade, deşi, la naiba, e stângaci, nu-i aşa? Sau pe ticălosul după care suspină întruna?"

Nu ar fi trebuit să-i răspundă. Chiar nu era o întrebare serioasă. Nu făcea decât să facă referire la situaţia ei, dat fiind că el făcea în mod evident legătura cu comedia pe care o urmăreau.

Fără să stea pe gânduri, spuse:

– Ticălosul curtenitor va câştiga negreşit.

Îl auzi cum trage aer în piept cu grijă înainte de a întreba:

– De ce?

– E limpede de ce. Îl iubeşte. Apoi zâmbi larg. Pui prinsoare?

Păru deranjat când îi răspunse:

– Nu, probabil ai dreptate. E o comedie, la urma urmelor. Fătuca aia prostuţă e lipsită de raţiune, după cum e portretizată aici, şi este clar că nu are îndeajuns de multă minte pentru a-şi da seama că nu va fi niciodată fericită cu un pungaş.

– Prostii, îl contrazise ea. Ar putea să-şi petreacă întreaga viaţă fără a-şi da seama că e un pungaş sau ar putea afla, dar să nu-i pese câtuşi de puţin. Fericirea e o chestiune de suflet, la urma urmelor.

– Da? Crezi că vei fi fericită când te vei îndrăgosti?

Nu se mai prefăceau că nu discutau despre ea. Şi, deşi vorbiseră în şoaptă, aplecându-se din ce în ce mai aproape unul de altul, nu îl privise nici măcar o dată, rămânând cu ochii la scenă. Dar se întoarse spre el în clipa aceea şi rămase fără suflare când văzu că era mai aproape decât crezuse. Aproape că li se atingeau buzele şi avea o privire intensă care o fermecă.

Dar îi răspunse, aproape fără suflu de data aceasta:

– Ştiu că voi fi.

– De unde ştii, Gabby?

– Pentru că, dacă bărbatul pe care îl iubesc mă iubeşte şi el, nimic nu va sta în calea fericirii noastre. E inevitabil. Şi, în plus, îl pot face oricând să suporte pedeapsa aplicată de piraţii tatălui meu dacă nu mă face fericită.

Drew izbucni în râs. Din fericire, la fel făcu și publicul în clipa aceea, astfel că nimeni nu știu că veselia lui nu avea nimic de-a face cu piesa.

Mai târziu în seara aceea, în timp ce Margery o ajuta să se pregătească pentru culcare, Gabrielle își evaluă propria prestație din seara aceea. Exact asta fusese. Trebuise să reziste imboldului de a-l mușcrului pe Drew pentru replicile sale nepăsătoare, glumețe sau nu. Avea să-l facă să-și schimbe părerea despre ea – dacă nu cumva avea să-l pocnească mai întâi.

Capitolul 16

În seara aceea, Gabrielle se duse la culcare cu zâmbetul pe buze, ceea ce era o mare schimbare față de seara precedentă. Simțea că seara petrecută la teatru se desfășurase minunat. Fuseseră câteva momente delicate, când răbdarea îi cam fusese pusă la încercare, dar până la urmă reușise ceea ce-și propusese, adică să-l facă pe Drew să înțeleagă că micul lor război se încheiase din punctul ei de vedere. Acum, dacă el și-ar retrage tunurile...

A doua zi, Gabrielle și Margery coborâră pe la mijlocul dimineții pentru a se întâlni cu Georgina, care avea să le însoțească la biroul avocatului. Nu aștepta cu nerăbdare întâlnirea cu William Bates, nici să-i explice dezagreabilului personaj de ce dispăruse cu trei ani în urmă, când voise să o dea pe mâna acelui reprobabil tutore. Voia ca Georgina să fie de față în caz că ar fi devenit nesuferit din această pricină sau în caz că ar fi încercat să-i refuze moștenirea pentru că se făcuse nevăzută pe nepusă masă.

Dar Drew le aștepta în holul din față și, când ridică dintr-o sprânceană spre el, îi explică:

– Unul din gemeni e bolnav. O răceală urâtă, se pare, dar știi cum sunt mamele. Georgie nu vrea să plece de lângă el, așa că m-a rugat pe mine să vă însoțesc. Nu crede că v-ar putea deranja. A spus ceva cum că aș fi o prezență mult mai intimidantă decât ea, dacă avocatul îți face necazuri.

– Ți-a zis care ar putea fi problema?

– Că nu i-ai urmat sfatul?

– Nu era un sfat. Avea de gând să mă dea pe mâna unui desfrânat notoriu care ar fi trebuit să-mi fie tutore şi i-am zis că tatăl meu era în viaţă şi că nu aveam nevoie de tutore. Însă nu a vrut să asculte de vorbă bună.

– Aşa că ai plecat pur şi simplu din Anglia?

– Ei bine, tu ce ai fi făcut în astfel de împrejurări? ripostă ea.

El zâmbi.

– Probabil acelaşi lucru. Mergem?

Nu ar fi durat mult să ajungă la biroul lui William Bates dacă Margery nu şi-ar fi văzut una dintre vechile prietene pe stradă, aşa că îi rugă să oprească pentru câteva minute. Ei rămaseră să o aştepte, dar Margery nu părea dornică să se despartă prea curând de acea cunoştinţă.

– Mereu eşti atât de nerăbdătoare când te întâlneşti cu un avocat? o întrebă Drew, căci observase că bătea din picior.

– Nu m-am mai întâlnit decât cu unul singur şi... Se opri să ofteze. Bates a fost avocatul mamei mele. Îmi aduc aminte că în copilărie era foarte nepoliticos când mama mergea să-l vadă şi mă lua cu ea. Se purta cu atâta condescendenţă, tratând-o de parcă ar fi fost un copil...

– Fratele meu cel mai mare, Clinton, care se ocupă în bună parte de afacerile companiei de transport a familiei mele, mi-a povestit despre avocaţi aroganţi şi bădărani, dar mi-a spus că nu sunt toţi aşa. De ce nu a apelat la un alt avocat?

Gabrielle zâmbi.

– E o întrebare bună. Probabil pentru că nu s-a gândit niciodată să o facă. Fusese şi angajatul tatălui ei. Loialitatea, presupun, a fost motivul pentru care l-a tolerat, plus faptul că nu era nevoită să aibă de-a face cu el des. Dar e doar o părere. Nu părea să o deranjeze niciodată şi nici să observe cât de bădăran era. Însă eu am remarcat, şi nu mi-a plăcut niciodată. De aceea sunt probabil agitată.

– Atunci hai să terminăm odată. Nu ai nevoie de camerista ta pentru asta. În calitate de frate al gazdei tale, sunt un însoţitor acceptabil, să ştii. Las-o să se bucure de reîntâlnirea cu prietena ei.

Gabrielle nici nu stătu pe gânduri. Faptul că rămânea singură cu Drew, chiar dacă mai întâi trebuia să se ocupe de afaceri, era

un dar neașteptat. Ar fi o schimbare foarte plăcută să ajungă să-l cunoască un pic mai bine. Și părea amabil de data aceasta. Nici o insultă și nici o glumă îndoielnică – deocamdată. Schimbase seara trecută ceva și în privința lui? Era în sfârșit pregătit să încheie un armistițiu?

Îi strigă lui Margery că nu trebuia să se grăbească deloc, că putea să se bucure de întâlnirea cu prietena ei și că aveau să se vadă acasă mai târziu. Apoi îi spuse birjarului să pornească.

O apucară pe după un colț, și soarele dimineții pătrunse în trăsură, prinzându-se de vârfurile șuvițelor lui Drew. Avea un păr frumos care în clipa aceea părea presărat cu picături aurii de rouă... Dumnezeule, era atât de arătos, și ea simți deodată impulsul copleșitor de a-l atinge. Nici măcar nu se uita la ea, privind pe fereastră. Ar simți dacă s-ar apleca și l-ar atinge? Bineînțeles că da. Și cum ar putea explica asta? Nu avea cum. Ar fi prinsă asupra faptului și s-ar rușina. Sau poate că el ar trage-o în brațele lui și ar săruta-o...

– Am ajuns, spuse el.

– Unde? întrebă ea.

El o privi cu subînțeles și îi oferi unul dintre zâmbetele lui senzuale. O, Dumnezeule mare, nu era posibil să știe că se gândise să-l atingă, nu-i așa?

O ajută să coboare din trăsură, luând-o de mână și sprijinindu-și-o pe cealaltă de talia ei, pentru a fi sigur că nu avea să cadă. Era un gest cât se poate de obișnuit, însă, cu toate acestea, ea fu profund conștientă de atingerea lui. Nu voia să se miște, nu voia să piardă contactul dintre ei. Stăteau atât de aproape. Se întrebă dacă el bănuia că ea voia ca el să o sărute. Simțea o dorință atât de puternică, încât probabil i se reflecta pe chip. Dar fiindcă sosiseră la destinație, Drew era preocupat doar de afaceri și nu făcu decât să o conducă direct în clădire și sus spre biroul lui Bates.

Era dezamăgită, în special după ce o privise cu subînțeles și îi zâmbise în felul acela. Iar apoi să și-o alunge astfel din minte, fără ca măcar să o privească. Din pricina aceasta fu puțintel cam aspră când își spuse numele în fața asistentului lui Bates. Și probabil ar fi fost destul de aspră și cu Bates dacă ar fi fost condusă direct în biroul acestuia. Dar i se ceru să aștepte, să ia loc, urmând a fi primită în scurt timp.

Nu se aşează. Se plimbă de colo-colo. Drew o privi o clipă, apoi începu să păşească alături de ea. Când ea îşi dădu seama de ceea ce făcea el, se opri şi râse. Tensiunea se evaporă. Ba chiar se aşeză pe unul dintre scaunele lipite de perete.

Nu aşteptă mult, dar asistentul spuse:

– Însoţitorul dumneavoastră, dacă nu vă este rudă, va trebui să aştepte aici.

Drew îl ignoră pur şi simplu şi o conduse înăuntru. William Bates stătea la birou. Nu se ridică în clipa în care intrară. Era un bărbat corpolent care mânca mult, aproape chel şi cu obraji rotofei. Nu se schimbase deloc. Ba chiar afişa aceeaşi căutătură cruntă pe care o avusese la ultima lor întâlnire.

– Îţi dai seama că te-aş fi putut declara moartă, Miss Brooks?

Ea îl privi uluită, nu pentru că încerca să o intimideze din nou, ci pentru că nu o mai intimida deloc acum. Dumnezeule, nu-i venea să creadă cât de impresionant i se păruse când era mai tânără. Era de mirare că avusese curajul să-l sfideze şi să părăsească ţara, aşa cum o făcuse. Dar nu era decât un bărbat corpolent căruia îi plăcea să se dea mai important decât era.

– Prostii, spuse Gabrielle. Ţi-am trimis o scrisoare prin care te informam că plec din Anglia pentru a locui cu tatăl meu.

– Şi ai presupus pur şi simplu că am primit-o?

– Dacă ai primit-o sau nu, nu este relevant. Am plecat pentru că ai încercat să mă dai pe mâinile unui bărbat care nu se cade să fie tutorele nimănui.

– Erai minoră!

– Nu eram singură pe lume!

– Nu aveai nici o rudă în Anglia!

Ea se aplecă, sprijinindu-şi mâinile de biroul lui şi zâmbindu-i cu răceală.

– Nu e nevoie să ne certăm, domnule Bates. M-am întors în Anglia, iar asta e tot ce contează. Sunt suficient de matură pentru a-mi primi moştenirea, aşa că dacă ai documente pe care trebuie să le semnez, scoate-le la iveală acum. Altfel, transferă-mi imediat averea mamei. Gabrielle scoase o carte de vizită din poşetă şi o lăsă pe biroul avocatului. Acesta este numele băncii la care trebuie transferaţi banii.

– Ia stai aşa...

– Fă cum îți spune doamna și transferă banii, spuse Drew.

– Cine ești dumneata, domnule? întrebă Bates.

– Drew Anderson, rudă cu familia Malory. Trebuie să menționez vreun titlu?

William își drese vocea.

– Nu, nu, deloc. Familia aceasta este bine-cunoscută în oraș. Chestiunea va fi rezolvată degrabă. Zi bună, Miss Brooks!

Încuviință din cap, apoi se ridică respectuos odată cu ea, în timp ce Gabby ieși din birou, urmată îndeaproape de Drew.

Afară, în timp ce Drew o ajută să urce în trăsură, îi mulțumi pentru ajutor. El râse înfundat.

– Glumești, nu? spuse el. După cum s-a exprimat Georgie, am crezut că va trebui să-i dau pe câțiva cap în cap. Dar nu ai avut nevoie de nici un fel de ajutor. Ai rezolvat situația de parcă ai avea de-a face cu avocați în fiecare zi.

Ea roși auzind complimentul.

– Nu era deloc atât de înspăimântător pe cât mi-l aminteam.

– Prostii! A încercat totuși să te sperie, dar nu l-ai lăsat. Nu aș fi spus nimic, dar îmi place să fac caz de cuvântul „titlu". Acasă nu are nici un efect, dar aici poate produce niște rezultate amuzante. Acum, ce ai zice de o plimbare până la Mall, în Hyde Park, dat fiind că am terminat repede aici? Sau poate chiar o plimbare cu barca pe loc? Cum se cheamă cel pe care l-a creat unul dintre regi în parc?

– Regina Carolina, soția lui George al II-lea, e cea care a construit Serpentine acum un secol. Și e o idee foarte drăguță, deși pare că va ploua în curând. Ești sigur?

– Atâta timp cât nu plouă cu găleata, n-o să ne topim.

Sentimentul acela îmbătător revenea. Ce încântare neașteptată! Coborâse în dimineața aceea îngrozită de confruntarea cu William Bates, dar nu numai că aceasta decursese surprinzător de bine, însă avea și să petreacă ziua cu Drew.

Merseră la lac în Hyde Park. Nu erau bărci de închiriat când ajunseră acolo, așa că se plimbară de-a lungul malului.

– Să înțeleg că ești bogată acum? întrebă Drew când se opriră să hrănească niște rațe.

– Deloc, replică ea, privind cum i se mula vestonul pe trup când se apleca spre rațe. Însă moștenirea mamei mele îmi oferă un oarecare confort, și mi-a rămas și căsuța.

– Căsuța? Păru surprins când își întoarse privirea spre ea. De ce îmi închipuiam că ai crescut într-un conac?

Ea râse.

– Poate pentru că așa a fost. Aici căsuță nu denotă neapărat dimensiunea. Casa mamei mele este destul de mare, cu pământuri întinse.

– Ți-a plăcut să trăiești aici? întrebă el. Sau preferai în Caraibe?

– Prefer clima caldă din insule.

El îi puse brațul pe după al lui pentru a-și continua plimbarea, foarte cuviincios, și totuși aceea era singura căldură la care se gândea ea. Era foarte greu să se concentreze asupra conversației cu el când umerii li se atingeau și îi simțea căldura trupului atât de aproape de al ei.

– Atunci de ce ai venit aici să-ți cauți soț?

– Tata a vrut să îmi fac debutul în societate fiindcă asta ar fi planificat mama pentru mine dacă ar fi trăit. Dar de ce ți se pare neobișnuit? Sunt englezoaică, la urma urmelor.

– Ce fel de bărbat cauți? Dă-mi câteva indicii și voi fi atent la candidați.

Să o ajute să-și găsească un soț? Gabrielle mai că izbucni în râs. Probabil o testa, așa că răspunse cu degajare:

– Cred că vreau ce vor majoritatea fetelor. Aș vrea un soț înalt, chipeș și spiritual. O, și ar fi minunat să-i placă să călătorească pe mare.

Tocmai îl descrisese pe el. Se întrebă dacă observase. După râsetul lui înfundat, nu ar fi zis asta.

– Cred că e prima oară când am auzit un asemenea criteriu pentru alegerea unui soț, spuse el. De ce călătoria?

– Pentru că îmi place.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Chiar?

– De ce te surprinde?

– Pentru că majoritatea femeilor pe care le cunosc nu se dau în vânt după mersul pe mare. Fie li se pare înspăimântător, fie nu vor să se îndepărteze de confortul casei.

– Înseamnă că nu au manevrat niciodată cârma!

Privirea lui spunea că era sigur că glumea în clipa aceea.

– Ei bine, atunci va trebui să-l ștergi pe bătrânul Wilbur de pe lista cu pretendenți. Pare genul de bărbat care nu va pune niciodată piciorul pe o corabie.

– Prostii! Ce te face să spui asta?

– L-am văzut dansând cu tine, răspunse el. Are două picioare stângi. Nu prea poți să-ți ții echilibrul ca lumea cu două picioare stângi, nu-i așa?

De data aceasta chiar râse la tachinarea lui. El nu făcu decât să zâmbească larg și aruncă o piatră în apă. Hyde Park era încă plin de flori, iar lacul era frumos în perioada aceea a anului, dar ea nu observă decât vag, dat fiind că abia își desprindea ochii de la Drew. Briza dinspre apă i se părea totuși cam rece, ori de câte ori el se îndepărta de ea, dar nu avea de gând să se plângă de frig și să riște să pună capăt ieșirii lor sau, de fapt... Nu, nu avea de gând să-l facă să se gândească să o încălzească. Nu putea fi atât de îndrăzneață; ei bine, putea, dar erau într-un loc public.

– Dar tu? întrebă ea. Vii deseori în Anglia?

– Eu și frații mei încercăm să ajungem cel puțin o dată pe an de când sora mea locuiește aici. Am deschis un birou Skylark în Londra după ce s-a căsătorit Georgie, astfel că Anglia este din nou una dintre rutele noastre comerciale regulate.

– Încotro te duc rutele tale obișnuite?

– În Caraibe. Mă voi întoarce acolo după ce plec din Anglia. Mă duceam acasă în Bridgeport, însă numai pentru că urma să mă întâlnesc cu Boyd acolo. Dar pentru că a venit aici în schimb, îmi voi relua afacerile.

Ea zâmbi larg.

– Și ție îți place în Caraibe?

Zâmbi și el și recunoscu:

– Da, dar nu e un drum prea lung de acolo până în portul nostru de bază din Bridgeport, Connecticut.

– Corabia ta e ancorată în Londra, din câte am înțeles? Când el încuviință din cap, ea întrebă: Cum se numește?

– *Triton*. E o frumusețe, elegantă și rapidă pentru dimensiunea ei, spuse el cu vădită mândrie.

– De cât timp o conduci?

– Aveam douăzeci de ani când am preluat comanda, răspunse el.

– Nu e un nume din mitologia greacă?

– Ba da. Majoritatea navelor noastre au nume similare. Tata a botezat toate corăbiile pe care le-am comandat eu și frații mei, așa că se poate spune că i-a plăcut la nebunie mitologia greacă.

– A ales niște nume prestigioase, spuse ea, apoi râse. Ezit să pomenesc numele corabiei tatălui meu. Pur și simplu nu se compară.

– O, haide. Mi-ai stârnit curiozitatea, așa că trebuie neapărat să mărturisești.

– *Crusty Jewel.*

– A, nu simbolizează nimic?

– Dimpotrivă. Căutarea comorilor este pasiunea lui, și dacă, ba nu, *când* va găsi în cele din urmă oala aceea cu aur, cum ar veni, se așteaptă să dea peste un cufăr plin de monede și bijuterii vechi, țepene de-atâta stat în pământ veacuri întregi.

Fu încântată să vadă că el zâmbea înțelegător. Ar fi putut deveni nesuferit cu privire la tatăl ei, dar, în mod remarcabil, se purtase impecabil întreaga zi. Glumeț, șarmant și fără a pomeni nici măcar o dată despre pirați.

Observă o barcă cu vâsle care se întorcea la mal, de unde putea fi închiriată, și pomeni din nou despre plimbarea pe lac, astfel că se întoarseră. Dar de-abia termină de vorbit, că începu să picure.

– S-a dus plimbarea noastră, mormăi el. Grăbește-te, va începe să toarne într-un minut.

Nu dură nici atât. Potopul începu aproape imediat după ce el închise gura. Toată lumea din parc gonea într-o parte sau alta, să scape de ploaie. Dar pur și simplu nu avea cum să alerge în rochia aceea cu care ieșise și noile jupe, nu fără a-și ridica fustele. Încercă totuși să țină pasul cu el, căci o prinsese de mână să o ia la fugă, dar remarcă în curând care era problema ei. În loc să renunțe de-a dreptul și să accepte faptul că aveau să fie udați până la piele înainte de a ajunge la trăsură, o surprinse luând-o în brațe. Putea să alerge mult mai repede chiar și ducând-o în brațe.

Cu toate acestea, ajunseră uzi leoarcă. De îndată ce intrară în trăsură, începură să râdă de starea lor deplorabilă.

– A fost un act cavaleresc din partea ta, dar tot ne-am udat! spuse ea.

Se opri în timp ce-şi scotea vestonul pentru a-i îndepărta o şuviță udă de pe obraz, făcând-o să-şi dea seama că i se desfăcuse coafura cu totul, iar şuvițele ude îi căzuseră pe spate şi pe piept. Ducându-şi mâna la cap, exclamă:

– O, nu, se pare că mi-am pierdut şi pălăria! Ce ghinion, era preferata mea.

– Stai aşa, spuse Drew şi dădu fuga afară.

Ea încercă să-l oprească, dar el nu păru să o audă. Însă nu zăbovi mult şi strigă la birjar:

– Înapoi în Berkeley Square! Apoi urcă iar în trăsură şi puse o pălărie jalnică pe scaunul de lângă ea. Vezi ce sunt dispus să fac pentru tine?!

Replica lui o luă prin surprindere.

– Mulțumesc, spuse ea, aruncând o privire mohorâtă spre pălăria distrusă. S-ar putea să pot salva fundele după ce se usucă.

– Eu, unul, aş cumpăra una nouă.

Ea râse şi privi spre el – şi i se tăie răsuflarea. Îşi scosese vestonul. Cămaşa albă i se lipise de piele, scoțând la iveală fiecare muşchi bine conturat de pe pieptul lui lat şi brațele puternice. Ochii li se întâlniră, şi râsul îi îngheță pe buze. Abia avu timp să observe dorința din privirea lui înainte ca el să o cuprindă în brațe şi să înceapă să o sărute.

O, Dumnezeule, ştiuse instinctiv că un sărut cu el avea să fie mai incitant decât îşi putea închipui. Buzele lui se mişcau uşor, iar şi iar, peste ale ei, atrăgând-o cu iscusință în mrejele senzualității. Nu putea gândi, nu voia. Apoi îi deschise gura încet cu limba şi subit sărutul deveni mult mai intens, infinit mai ispititor. Era atâta pasiune în sărutul lui în clipa aceea, că preț de un moment se alarmă...

– Drew, nu cred...

– Nu gândi, o întrerupse el. Lasă-mă doar să te încălzesc. Eşti înghețată.

Era? Nu observase! Dar gura lui reveni asupra buzelor ei, şi pasiunea ieşi din nou la iveală. Îşi petrecu brațele pe după gâtul lui. El îi susținea capul cu o mână, iar pe cealaltă şi-o trecea în susul şi în josul spatelui ei, trăgând-o totodată spre el, astfel încât sânii

ei erau lipiți de pieptul lui. Dacă s-ar fi putut apropia mai mult de el, ar fi făcut-o.

Când, în cele din urmă, se desprinseră unul de altul, aerul dintre ei părea încins. Era posibil să fie, căci se înfierbântaseră amândoi cât timp se sărutaseră. Nici măcar nu-și dădu seama că ajunseră la reședința Malory până când Drew o luă de mână, o ajută să coboare din trăsură și o conduse la ușă. Ar fi putut face orice dorea cu ea în trăsura aceea, atât fusese de zăpăcită de senzații, dar nu făcuse decât să o sărute și să o încălzească într-un fel atât de incitant și de încântător. Mai târziu, avea să fie recunoscătoare că asta fusese tot ce făcuse. Dar în momentul acela era pur și simplu dezamăgită că plimbarea se încheiase.

– Vezi, te-am adus acasă teafără și nevătămată, spuse el cu un zâmbet tandru.

Ea nu apucă să răspundă. Cineva o salută dintr-odată, și, când se întoarse, dădu cu ochii de Wilbur Carlisle care cobora din trăsura sa.

Ce coincidență nefericită ca Wilbur să descopere chiar acum că avea totuși curajul de a intra în bârlogul leului.

– Dumnezeule, spuse ea, uitându-se la starea deplorabilă în care arăta. Trebuie să mă schimb mai întâi. Nu vreau să mă vadă leoarcă în halul acesta. Poți să-i explici ce s-a întâmplat, Drew?

– Să mă ocup de unul dintre pretendenții tăi? spuse el. Nici o șansă, scumpo, doar dacă nu cumva vrei să-i spun că nu mai ești disponibilă.

– Ba sunt, dacă nu cumva mă ceri tu în căsătorie.

El nu făcu decât să râdă și îi deschise ușa.

– Du-te și usucă-te. O să-l rog pe Artie să-l informeze pe tânărul tău iubit că îl vei face să mai aștepte puțintel.

Capitolul 17

Wilbur nu fu deranjat când află că trebuia să o aștepte – sau cel puțin așa pretinse când i se alătură mai târziu. Încă iritată de faptul că Drew râsese când îi pomenise despre căsătorie, nu înlătura

încă nici un nume de pe lista ei. Astfel că fu bucuroasă de vizita lui Wilbur. Mărturisirea lui din seara precedentă cu privire la motivul pentru care nu venise mai devreme în vizită o trimisese cu gândul la laşitate, iar asta o deranjase. Dar faptul că apăruse, în ciuda temerilor lui, arăta că avea totuşi destul de mult curaj.

În seara aceea, Georgina o duse la o cină festivă, una destul de grandioasă. Întâlni pentru întâia oară un tânăr conte care ar fi dat foarte bine pe lista ei, dar fu iute avertizată de câteva doamne că, deşi era o partidă excelentă, se logodise la începutul sezonului. Păcat. Faptul că-şi făcuse apariția în lume la finalul sezonului avea unele dezavantaje.

Mai erau câțiva holtei încă disponibili, şi îi dădură târcoale ca de obicei, râvnindu-i atenția. Îl surprinse pe Drew aruncându-i priviri crunte la un moment dat. Era gelos? I-ar fi plăcut să creadă asta, dar nu-şi putea scoate din minte râsul lui când venise vorba despre căsătorie. Nu renunța la el. După acele momente intense cu el în trăsură din ziua aceea, era mai hotărâtă decât fusese vreodată să-l mute în capul listei. Presupunea doar că avea să fie nevoie de mult mai mult decât scurta perioadă de când se cunoşteau pentru a-l face să se gândească serios la căsătorie. Dar astăzi fusese, cu siguranță, un început bun.

– Ce s-a întâmplat cu tatăl tău? Auzisem că s-a pierdut pe mare.

Lady Dunstan, unul dintre pilonii societății londoneze, pe care o întâlnise mai devreme în săptămâna aceea, o îndepărtase de numeroşii ei admiratori aducând-o pe terasă la o plimbare scurtă. Îi povestise lui Gabrielle despre balul pe care urma să-l dea. Lady Dunstan dorise să se asigure personal că avea să fie prezentă, dat fiind că avea un asemenea succes neaşteptat, acum, la finalul sezonului.

Dar întrebarea aceea o luă prin surprindere, neavând nici o legătură cu discuția lor despre bal.

– Nu, nici vorbă, răspunse Gabrielle. Am locuit cu el în Caraibe de când a murit mama. Nu are nici un motiv să se întoarcă în Anglia, acum, că ea s-a dus.

– Desigur. Nu mă gândisem la asta. Mă bucur să aflu că e încă în viață. Nici măcar nu l-am cunoscut! Am vrut însă, căci o cunoş-

team pe mama ta. Dar mereu era plecat pe mare într-un loc sau altul. Ce l-a reținut...

– A, deci aici erai! o întrerupse Georgina, luând-o pe Gabrielle de braț. Vino înăuntru, draga mea. A sosit cineva pe care aș vrea să-l cunoști. Vă rugăm să ne scuzați, Lady Dunstan. Așteptăm cu mare nerăbdare următorul bal pe care îl veți da! Georgina o trase iute deoparte, șoptind: Din ce am auzit adineauri, aș spune că te-am salvat tocmai la timp. Femeia e o bârfitoare notorie. Ar fi trebuit să-ți spun mai devreme. Nu i-ai zis despre tatăl tău nimic ce nu am vrea să se știe, nu-i așa?

– Nu.

– Bine. Încearcă să o eviți dacă poți, iar dacă nu poți, eschivează-te! Bate câmpii cât dorești, dar nu-i spune nimic în care să-și poată înfige dinții.

Gabrielle înțelese și o evită pe Lady Dunstan toată seara. Mai târziu în seara aceea, în timp ce Margery o ajuta să-și scoată rochia, se gândi dacă să dezbată situația cu ea și să încerce să găsească o ocupație potrivită pentru tatăl ei. Carla se căsătorise cu el gândindu-se că se ocupa de comerț, dar cei mai mulți aristocrați aveau să reacționeze la asta aproape la fel de neplăcut ca în cazul în care ar fi spus că era pirat. În mod vădit, mama ei evitase subiectul cu prietenii ei. Bănuia că putea pur și simplu să facă același lucru.

Presupuse că Georgina era cea care bătea acum la ușa camerei ei. În ultimele două seri trecuse pe la ea după ce ajunseseră acasă pentru a afla dacă se simțise bine și dacă îi mai plăcuse vreunul dintre tinerii pe care îi întâlnise. Nu mai întâlnise pe nimeni în seara aceea, în afară de acel tânăr conte care era deja luat. Dar îi pomenise Georginei despre Wilbur doar cu o seară în urmă. Probabil auzise că o vizitase astăzi și voia să știe dacă interesul ei crescuse ca urmare a vizitei acestuia.

Astfel că fu o surpriză foarte plăcută să-l vadă pe Drew de cealaltă parte a ușii, nu pe sora lui. Însă chiar nu era pregătită să dea ochii cu el și își ținea pur și simplu rochia cu o mână peste sâni. Iar Margery practic îi trânti ușa în față până când se făcea din nou prezentabilă, încheindu-i iute rochia.

Gabrielle îi strigă să aștepte. El se supuse. Când deschise ușa din nou, o întrebă:

– Vrei să bem un pahar înainte de culcare?

Ea ridică dintr-o sprânceană. La cât de urât se uitase la ea în seara aceea și ținând cont că nu-i adresase nici o vorbă în drum spre casă, apariția lui era, cu siguranță, neașteptată. Dar era o nouă oportunitate minunată pe care pur și simplu nu o putea rata. Încă dorea să cerceteze posibilitatea de a fi „prietenoasă" cu el, pentru a afla dacă mai era posibil după modul în care reacționase în momentul în care pomenise despre căsătorie.

– Vai, da, mulțumesc, răspunse ea, apoi adăugă cu un zâmbet larg: Chiar mi-a lipsit porția zilnică de rom.

El râse și îi întinse brațul, lăsând-o înaintea lui pe hol. Glumise în legătură cu porția zilnică de rom, dar avea sentimentul că el o luase în serios. De fapt, având în vedere ce părea a crede despre ea, probabil presupunea că era obișnuită să consume băuturi spirtoase. Ei bine, avea multe de învățat despre ea și spera să-i poată da ocazia, căci Drew Anderson ajunsese, neîndoielnic, de la coadă în fruntea listei ei de bărbați eligibili.

Era atât de concentrată asupra bărbatului care mergea în urma ei, că nici măcar nu observă că Margery îi urmase jos până nu ajunseră în salon și o auzi pe femeie căscând sonor. Majoritatea servitorilor se duseseră la culcare. Știa că, dacă i-ar sugera lui Margery să facă același lucru, ar primi un refuz hotărât. Margery își lua în serios rolul de damă de companie.

În salon ardea un foc mocnit, aprins mai devreme doar pentru a îmblânzi frigul din încăpere. Nu rămăsese aprinsă decât o singură lumină, și aceasta discretă. Nu era suficient de cald pentru Gabrielle, așa că se așeză în fața șemineului, gândindu-se chiar să întețească focul, dar Drew o distrase, căci se apucase să studieze conținutul barului din celălalt capăt al încăperii.

– După cum credeam, nu e nici picătură de rom în casa aceasta. Ai de ales între coniac, brandy sau vin de porto.

– Vin de porto sună interesant, răspunse ea. Să nu crezi că l-am încercat vreodată.

– Pentru că e mai curând o băutură de bărbați, interveni Margery, instalându-se comod într-unul dintre scaunele de citit de lângă fereastră. Și vreau și eu un pahar, dat fiind că mă ții trează.

El privi spre Margery. Părea gata să izbucnească în râs, iar ochii lui scânteiau în lumina lămpii când îi aduse un pahar ei mai întâi.

Nici măcar nu se uita la Gabrielle, dar ea începu totuşi să simtă palpitaţii în stomac!

Se întoarse la bar şi turnă pe îndelete încă două pahare. Continua să privească spre Margery. Gabrielle avea sentimentul că el spera ca Margery să adoarmă, ceea ce era foarte posibil având în vedere ora înaintată.

În cele din urmă, veni alături de ea lângă foc, îi înmână paharul, apoi ciocniră.

– Un toast, scumpo, spuse el cu o voce joasă, tulburătoare, iar zâmbetul lui căpătă o undă ştrengărească. Pentru un comportament pirateresc.

Vorbele lui mângâietoare îi ajunseră direct la inimă, făcând-o să simtă o căldură care i se răspândi în vene, sau poate că de vină era prima sorbitură din băutură. Însă nu dură. Prea repede îşi aminti că folosise acelaşi apelativ afectuos şi pe chei, când o împiedicase să cadă, şi cu alte ocazii, când era sarcastic – prin urmare, era clar că nu însemna nimic special pentru el, fiind pur şi simplu felul în care li se adresa tuturor femeilor. Putea la fel de bine să-i fi spus „domnişoară" sau chiar pe nume. Atât de puţin romantic era cuvântul pentru el.

Apoi îşi dădu seama. Închinase pentru un comportament pirateresc? Chiar spusese asta? Îşi reaminti de remarca pe care o făcuse cu o seară în urmă, la bal. Voise ca ea să demonstreze că era pirat petrecând noaptea cu el. Acesta era motivul pentru care apăruse la uşa ei cu invitaţia aceasta? Avea să vină cu o nouă propunere? Poate chiar să o sărute din nou?

Inima începu să-i bată cu putere de emoţie. Abia dacă observă că o conduse spre canapea, o ajută să se aşeze şi îi puse paharul pe masa din faţa lor. Se înfioră. El remarcă.

– Frig?

Se fâstâcise atât de tare, că trebui să se gândească la întrebare. Se îndepărtaseră de foc, aşa că, da, îi era frig, dar totuşi nu-i era. Din pricina lui. Stăteau atât de aproape, că picioarele li se atingeau, şi îi simţea căldura trupului. Zâmbi. Era mai mult decât suficient pentru a o încălzi.

– Nu, nu mi-e frig deloc, răspunse ea.

– Chiar?

Păru sincer surprins de răspunsul ei, ceea ce o făcu să înțeleagă că acum asocia fiorul acela la care asistase cu el însuși. Și, de vreme ce era prea târziu pentru a-și corecta negația, roși.

Căută ajutorul lui Margery din priviri, sau măcar să-i distragă atenția, însă ora târzie sau băutura se dovediseră a fi prea mult pentru ea. Dormea dusă. Astfel că Gabrielle încercă să-și alunge stânjeneala cu o gură de vin și sfârși prin a da peste cap întregul pahar. Ei bine, o ajută, fără îndoială. Nu se mai simțea timorată și i se părea chiar o prostie că roșise.

Chicotul ei transmitea același mesaj... O, Doamne, tocmai chicotise. Nu chicotea niciodată. I se păru amuzant și o făcu din nou.

– Nu ești obișnuită cu vinul de porto? ghici el cu voce tare.

– Nu, îmi place mai curând romul.

– Nu bei deloc, nu-i așa? o tachină el, zâmbindu-i cald.

– Nu. Adică da. Oftă, clătinând din cap. Nu încerca să mă încurci. Chiar sunt obișnuită cu băuturile spirtoase. Doar că în cantități moderate.

El își trecu un deget de-a lungul obrazului ei.

– Te-ai mai înmuiat, Gabby. Am observat imediat aseară. Dar astăzi, Dumnezeule, a fost frumos, nu-i așa? Să îndrăznesc că te-ai gândit un pic la sugestia mea?

– La ce sugestie te referi?

Se aplecă spre ea, spunând cu voce blândă, aproape în șoaptă:

– Chiar trebuie să o repet?

Ca și când ar fi putut uita remarca aceea care îi bântuia gândurile din clipa în care o rostise. Dar era o tentație căreia trebuia să-i reziste. Avea să-și dea numaidecât seama *de ce* trebuia să reziste. Vinul o zăpăcea... O, da, voia ca el să se gândească la căsătorie, nu doar să împartă așternutul cu ea.

– Știi că de fapt nu sunt...

Se întoarse cu fața spre el să-i explice, dar nu era un moment potrivit pentru a face asta. Era încă prea aproape. Și sfârși prin a da senzația că-și apropiase buzele de ale lui în mod deliberat, când lucrurile nu stăteau deloc așa. Dar el se grăbi să profite de accident, apăsându-și buzele ferm de ale ei. Iar ea se abandonă fără ezitare momentului.

Chiar crezuse că pasiunea care se aprinsese între ei mai devreme în acea zi era rezultatul împrejurărilor care îi făcuseră să ajungă acolo? Nu, într-adevăr. Înflăcărarea revenise acum – şi atât de iute! Ei erau de vină. Se întâmplă în momentul în care li se atinseră buzele.

Braţul lui îi înconjură gâtul, sprijinindu-i capul de umărul lui, în vreme ce buzele lui se mişcau posesiv deasupra alor ei. Ea ridică mâna, cuprinzându-i obrazul. Iar când limba lui i se strecură în gură, degetele ei urcară spre părul lui, apucând buclele moi ca şi când s-ar fi temut că avea să se oprească.

Se opri, într-adevăr, dar doar pentru a schimba direcţia, buzele lui alunecându-i pe obraz şi în jos, spre gât. Ea icni. Carnea îi fu traversată de fiori, în timp ce el sugea pielea sensibilă din locul acela. Simţi presiunea pe sâni în acelaşi timp şi îşi dădu seama că o atingea acolo...

Nu ar fi trebuit să o facă. Trebuia să-i spună. Se pregăti să o facă, dar nu apucă decât să deschidă gura înainte de a scăpa un nou icnet, când sfârcurile i se întăriră sub palmele lui. Simţea atât de multă dorinţă – dorinţa lui, a ei. Şi furnicăturile din sâni păreau să i se scurgă direct între picioare.

– Ştiam că eşti pirat, spuse el, exact înainte să-i vâre limba în ureche, făcând-o să-i cuprindă gâtul cu braţele pentru a-l îmbrăţişa, pentru a-l încuraja. Dumnezeule, Gabby! De ce ai încercat să-ţi ascunzi firea dezlănţuită sub faţada aceea de doamnă? Îmi place la nebunie. Mă doreşti la fel de mult pe cât te doresc eu, nu-i aşa?

Era cât pe ce să geamă. Nu putea gândi. Senzaţiile care o traversau îi copleşeau toate simţurile. Îi văzu ochii negri scânteind de dorinţă, auzi sunetele joase de satisfacţie pe care le scotea din gât, îi inhală mirosul masculin îmbătător. Îl gusta cu fiecare sărut, şi felul în care o atingea o făcea să se simtă atât de bine, încât îşi dorea să nu se oprească niciodată. Când nu se mai putu abţine şi gemu de plăcere, gura lui reveni iute asupra gurii ei, oferindu-i cel mai adânc sărut de până atunci. O, Dumnezeule. Cum putea simţi atât de multe senzaţii deodată?

Toate bunele ei intenţii, toate speranţele ei se duseseră pe apa sâmbetei, atât era de hipnotizată de capacitatea de seducţie a lui

Drew. Nu avea puterea de a-l opri, nu voia, nici măcar nu putea schița vreo urmă de protest.

Astfel că fu o binecuvântare deghizată să îl audă pe Boyd apostrofându-l:

– Ușurel, nu se cade. Sau ai intenții onorabile, frate?

Drew se retrase ușor, cât să se desprindă de ea, dar apoi, ca și când nu ar fi putut rezista, îi mai dădu un sărut, buzele lui zăbovind delicios asupra gurii ei înainte de a se întoarce pentru a se răsti la fratele său:

– Nu ar trebui să-ți vezi naibii de treabă?

– Nu ar trebui să-ți ții mâinile acasă? ripostă Boyd pe același ton răstit. Și *chiar* e treaba mea. Fata e aici să-și găsească soț. Sau ai devenit subit eligibil?

Stânjeneala lui Gabrielle că fusese surprinsă într-o îmbrățișare atât de înflăcărată era copleșitoare. Și o făcu să se dezmeticească. I-ar fi plăcut și ei să audă răspunsul la întrebarea lui Boyd, dar decise că era mai bine să nu. Un refuz categoric din partea lui Drew în clipa aceea ar putea-o forța să-l taie de pe listă, pe când absența acestuia putea măcar să-i permită să-și continue misiunea de a ajunge să-l cunoască mai bine.

Astfel că se ridică brusc înainte ca el să apuce să vorbească. Margery, confuză, făcuse deja același lucru, căci tonul ridicat al lui Boyd o trezise.

– Voi, tinerii, nu aveți somn deloc? spuse femeia mai vârstnică pe un ton dezagreabil, apoi căscă sonor, venind spre Gabrielle.

– Da, eu și Margery ar trebui să fim în pat deja, încuviință Gabrielle. Ar trebui să adorm imediat după paharul acela plăcut de vin. Noapte bună, domnilor.

Zăbovi în urma lui Margery, și nu ajunsese la scări când îl auzi pe Boyd spunând acuzator:

– Ai îmbătat-o pentru a o seduce? E al naibii de josnic!

– Glumești, nu? E procedura standard pe care o folosești și tu, așa că nu mai fi un ipocrit nenorocit.

– Standard pentru femeile care au sărit pârleazul de câteva ori, nu pentru fecioare care își caută soț.

– Figura ei drăgălașă te-a făcut să uiți atât de repede cine e? Fiica unui pirat e la fel de virgină pe cât suntem noi.

Capitolul 18

– Miss Brooks, pot să fiu sincer?

Gabrielle nu îi acordase prea multă atenție lui Wilbur Carlisle, care o învârtea pe ringul de dans din sala de bal cea marea a lui Lady Dunstan. Era cel de-al treilea bal la care participa de când era în Londra, și rochia sosise în ultima clipă.

Era de un liliachiu pal. Margery scosese de undeva un vechi colier de-al lui Gabrielle, pe care mama acesteia i-l dăduse cu ani în urmă, sperând că avea să o înveselească. Era o pictură miniaturală a unei coaste englezești, în care se vedea un mic sat de pescari foarte asemănător cu cel din apropierea locului în care crescuse, astfel că mereu presupusese că, de fapt, era pictat chiar acel sat. Atârnată de un lanț de perle, micuța pictură ovală era încadrată de trandafiri care aveau aproape aceeași culoare ca rochia. Dacă ar fi fost într-o dispoziție mai bună, ar fi fost încântată de cât de bine completa colierul rochia.

Aproape că implorase să nu iasă în seara aceea, la fel cum făcuse în ultimele două seri. Pretinsese că nu se simțea bine, îndeajuns încât să nu fie nevoită să iasă din camera ei. Era o minciună, dar Georgina nu o chestionă prea mult după ce Gabrielle sugeră că avea de-a face cu evenimentul lunar. Și, în plus, chiar dacă nu îi era cu adevărat rău fizic, îi era rău sufletește.

Rămăsese în camera ei pentru a-l evita pe Drew. Faptul că aflase ce credea cu adevărat despre ea o rănise teribil. Putea încerca să-i schimbe impresia, dar avea sentimentul că nu avea să o creadă. Aversiunea pe care familia sa o avea față de pirați era prea profundă. Și nu putea face nimic în sensul acesta. Erau marinari care se ocupau de comerțul legal. Bineînțeles că îi urau pe cei care încercau să le fure, într-un fel, meseria.

Dar trebuia să o vadă în aceeași lumină și să presupună că era o femeie de moravuri ușoare din pricina tatălui ei? Și totuși, ce făcuse pentru a dovedi contrariul? Băuse cu el? Îl lăsase să o sărute și să o mângâie? Se cutremură amintindu-și de propria-i purtare ușuratică. În încercarea de a-l cunoaște mai bine, îi întărise părerea proastă despre ea, așa că da, ea era de vină.

Doamne, își dorea să nu fi fost atât de agitată încât să dea pe gât paharul acela de vin în seara petrecută cu el în salon. I se urcase direct la cap. Nu ar fi trebuit să-i permită atâtea, și nu ar fi făcut-o dacă ar fi avut capul limpede. Ei bine, îi plăcea să creadă că nu ar fi făcut-o, dar, o, Doamne, tot ce făcuse el, atingerea lui, sărutările fuseseră atât de plăcute, că ea nu își dorise să se mai termine. Dar nu însemnase nimic pentru el. Dacă învățase ceva în seara aceea, acel lucru era că fusese o nesăbuită să ia în calcul fie și pentru o clipă căsătoria cu un nemernic ca el.

Iar sentimentele ei se deterioraseră pe măsură ce treceau zilele, până când ajunseră atât de apăsătoare încât nu mai reușea să și le ascundă, astfel că preferase să se închidă în camera ei. Drew nu îi mai făcuse nici o propunere, nici măcar în glumă. De fapt, părea că, după ce își reamintise din ce familie provenea, regreta întru totul că îi propusese vreodată ceva. Continuă să le însoțească pe ea și pe sora lui la petrecerile care se iveau, dar se retrăgea de îndată ce ajungeau la destinație.

Ba chiar îl văzu curtând alte câteva tinere, nu doar o dată, ci de două ori, la două petreceri la care participaseră. Nici măcar nu încerca să fie subtil. Era ca și când ar fi vrut ca ea să observe!

Sora lui remarcă și ea. Din nefericire, Georgina observă, de asemenea, efectul pe care îl avea asupra lui Gabrielle și o luă deoparte pentru a-i spune:

– Am fost necugetată că nu te-am avertizat mai din timp în legătură cu Drew. Uit uneori cât de chipeș e și cât de ușor frânge inimi fără ca măcar să încerce.

– E în regulă. Nu a frânt-o pe a mea, răspunse Gabrielle, forțându-se să zâmbească.

– Bun, atunci avertismentul meu nu vine prea târziu. Sunt sigură că te place, doar că nu vreau să rămâi cu impresia greșită și să crezi că s-ar putea ajunge la ceva. Nu se va întâmpla. Deși familiei noastre i-ar plăcea să fie martoră la așa ceva, ne-a spus limpede că nu are nici o intenție să se așeze la casa lui vreodată.

Georgina avea cele mai bune intenții, dar nu îi spunea lui Gabrielle nimic nou. Planul fusese să schimbe hotărârea lui Drew de a rămâne holtei, dar nu părea să aibă sorți de izbândă. Își făcuse o impresie greșită despre ea, într-un fel sau altul, iar în trăsură,

la dus sau la întors, nu rămăseseră niciodată doar ei doi, pentru a discuta despre falsele lui presupuneri.

Dar se săturase să se ascundă și să deplângă faptul că nu îl putea avea pe singurul bărbat de care era atrasă în mod evident. Asta era. Venise la Londra să-și găsească un soț și exact asta avea de gând să facă, iar Drew Anderson putea să se ducă naibii din partea ei!

La balul din această seară, ea și Georgina nu erau însoțite de Drew, ci de Boyd, care părea să-și fi pierdut interesul față de ea. Pentru că o văzuse sărutându-se cu fratele ei? Nu conta. Nu fusese pe lista ei oricum.

Era bucuroasă că decisese în ultimul minut să participe la bal. Acum, că îl tăiase pe Drew de pe listă, avea ocazia să afle mai mult despre Wilbur Carlisle. Așa că era cazul să îl *asculte*, presupunea.

El nu așteptase ca ea să-i aprobe sinceritatea, ci îi spunea:

– Voiam să te asigur de intențiile mele. Nu vreau să crezi că, la fel ca unii dintre ceilalți tineri, sunt în Londra doar pentru a mă bucura de sezon. Dimpotrivă – și sper să rămână doar între noi –, am fost trimis aici acum trei ani pentru a-mi găsi o mireasă.

– Să presupun că nu ai avut noroc până acum? îl întrebă ea politicos.

– Într-adevăr, nu. Nu că nu aș fi luat lucrurile în serios. Dar, dintr-un motiv sau altul, ei bine, fie ajung prea târziu, fie nu sunt suficient de interesant pentru a părea convingător.

„Trei ani?" se gândi ea. „Ce deprimant. Sau poate nu voia cu adevărat să se căsătorească."

Se decise să fie la fel de sinceră ca el.

– Chiar îți dorești o mireasă, Wilbur?

El oftă.

– Da. Dar presiunea a fost enormă, și e și mai rea acum. Vezi tu, tatăl meu m-a informat că, dacă nu vin acasă cu o mireasă anul *ăsta*, mai bine nu mai vin deloc.

– Dumnezeule mare, chiar așa?

– Nu stă prea bine cu sănătatea, explică el. Vrea să mă vadă la casa mea înainte de... ei bine, îi înțeleg poziția. Sunt singurul lui fiu, la urma urmelor.

Începu să se simtă stânjenită de direcția în care ducea sinceritatea lui Wilbur. Nu era pregătită să ia o decizie încă, chiar dacă

sezonul se apropia de final. Dacă o cerea în căsătorie înainte să fie pregătită, nu știa ce răspuns avea să-i dea.

– Wilbur, de ce îmi spui toate astea?

– Vreau doar să mă ai în vedere și să te asigur că intențiile mele sunt foarte onorabile. Mărturisesc că eram foarte disperat înainte de sosirea ta. Se apropia finalul sezonului, și singurele mele posibile candidate nu erau, ei bine, pe gustul meu. Apoi ai apărut tu, ca o pală de aer proaspăt. Să îndrăznesc să spun că m-am îndrăgostit subit?

Era momentul ca tot acest discurs al său să capete o tentă romantică. Nu, stai puțin, de ce căuta ea nod în papură? Era un tânăr necăsătorit foarte eligibil și singurul pe care nu îl înlăturase de pe listă cu ușurință. Ceilalți pe care îi întâlnise erau fie prea cuviincioși, fie prea snobi, fie prea filfizoni pentru gustul ei. Iar Wilbur părea un bărbat cumsecade.

Era totodată foarte spiritual când nu-și făcea griji din pricina mărturisirilor, ca în seara aceasta, sau din pricina gazdei ei. Înainte să se pomenească numele lui Malory, când se întâlniseră prima dată, fusese relaxat și foarte fermecător, ba chiar romantic. Ar trebui să fie încântată că era încă disponibil, oricare ar fi fost motivul, și să se considere pur și simplu norocoasă. Era o partidă bună, la urma urmelor, și foarte chipeș, chiar dacă era destul de palid. Ei bine, avea o piele aproape bizar de albă.

Oftă în sinea ei. Nu era prima dată când se gândea la asta de când sosise la Londra. Pe lângă toate lucrurile care îi displăceau la bărbații pe care îi întâlnise, prea mulți dintre ei aveau un ten palid – și asta la finalul verii! Dar nu era vina lor că i se păreau ciudați și, după cum remarcase Margery, câteva ieșiri prin soare puteau corecta asta cu ușurință. Era pur și simplu prea obișnuită cu bărbați cu un ten bronzat de la atâta timp petrecut în aer liber. Însă nu tuturor le plăcea în aer liber pe cât îi plăcea ei. Și nimeni nu putea fi la fel de impecabil bronzat ca un căpitan de navă...

Privirea i se îndreptă spre Drew în momentul în care acesta pătrunse în încăpere. Dumnezeule, chiar și după ce îl șterse de pe listă, unde nu trebuia să-l fi pus din capul locului, tot era fermecată de prezența lui. Iar stomacul începea deja să i se frământe. Ce naiba avea de îi provoca senzația aceasta? Voia cu adevărat să renunțe la el doar din pricina presupunerilor pe care le făcuse,

când o scurtă discuție între ei ar limpezi lucrurile, dovedind că se înșelase în privința ei?

Cum ar fi putut demonta concluziile la care ajunsese el? Tatăl ei era pirat. Iar traiul cu pirații o învățase chestiuni despre care o tânără de condiție bună nu ar ști niciodată până după căsătorie. Prin urmare, singurul lucru cu privire la care se înșela Drew era virginitatea ei. O greșeală logică.

O, Doamne, se autoconvingea să îl repună pe listă. Îndrăznea? Ar fi preferat să nu o dezamăgească din nou. Duruse. Dar dacă nu îi rănea iar sentimentele? Dacă își cerea scuze și recunoștea cât de prostește se purtase presupunând ce era mai rău în ceea ce o privea?

Dansul se încheie, iar Wilbur o conduse spre Georgina.

– Se pare că nu-mi este niciodată îngăduit să petrec suficient timp cu tine, spuse el, cu un licăr fermecător în ochi. Sper că mă vei însoți la o plimbare în grădină mai târziu, ca să ne putem continua conversația.

Distrasă, cu ochii la Drew, Gabrielle nu făcu decât să încuviințeze din cap. După ce o zări pe sora lui în mulțime, Drew se îndreptă spre ea. Gabrielle nu crezu că o văzuse, dar privirile lor se întâlniră, și el se izbi de câțiva oameni care îi stăteau în cale.

Se încruntă văzând asta. Stângaci? Un căpitan de mare? Poate că era stângaci când cobora întâia oară de pe navă după o călătorie îndelungată, dar marinarii aveau de obicei un bun simț al echilibrului. Erau nevoiți, căci trebuiau să se descurce pe punțile mereu mișcătoare.

Când se apropie de Georgina, observă că binefăcătoarea ei vorbea cu Lady Dunstan, gazda lor, care, după cum îi reamintise Georgina înainte de sosire, era una dintre cele mai mari bârfitoare ale nobilimii. Prezența acesteia reuși să-i distragă gândurile de la Drew. Trebuia să fie foarte atentă la fiecare cuvânt pe care îl scotea pentru a se asigura că nu spunea nimic nelalocul lui. După spusele Georginei, o femeie ca Lady Dunstan putea hotărî sau distruge soarta unei debutante, fără ca măcar să își dea silința.

– Ah, iat-o, spuse Lady Dunstan cu un zâmbet pentru Gabrielle și încrutându-se iute la însoțitorul ei. Iar tu, băiete dragă, chiar

trebuie să încetezi să o mai monopolizezi pe Miss Brooks – sau ai vești despre o căsătorie iminentă care îl va mulțumi, în sfârșit, pe tatăl tău?

Gabrielle tresări pentru el. Prin urmare, mărturisirea lui sinceră nu era câtuși de puțin un secret. Se pare că era un fapt cunoscut de toată lumea. În ciuda acestui lucru, era clar că gazda lor îl punea la zid. Gabrielle nu mai auzise niciodată un astfel de atac fățiș. Indiferent ce răspundea Wilbur, avea să-i ofere femeii o nadă suculentă, pe care s-o rumege și despre care să bârfească.

Dar o nouă voce interveni, ușor nedeslușită, vădit meschină:

– Nu aș conta pe asta, doamnă, decât dacă nu cumva pe tatăl său nu îl deranjează să aibă pirați în familie.

Lady Dunstan scoase un icnet la auzul acelor cuvinte. Wilbur păli. Georgina rămase fără cuvinte pentru un moment. După ce îl mustrase pe fratele ei nu o dată pentru că folosise acel cuvânt în public în legătură cu Gabrielle, îl privea nevenindu-i să creadă că tocmai o făcuse din nou.

Gabrielle era pur și simplu furioasă, iar căutătura cruntă pe care i-o aruncă lui Drew nu lăsa nici o îndoială în această privință. Era beat, dar chiar și beat era al naibii de chipeș. Dar ceea ce o șocă și mai mult decât replica lui era scânteia strălucitoare din ochii lui întunecați ca noaptea, când o privi țintă.

Capitolul 19

Gabrielle dădu fuga jos după ce i se spusese numele vizitatorului care o aștepta în salon. Nu ar fi coborât pentru nimeni altcineva. Era în continuare oarecum șocată după seara precedentă. Nu putea să creadă că Drew îi făcuse așa ceva, încercând în mod deliberat să-i distrugă șansele de a încheia o căsătorie reușită.

Din fericire, nu reușise. Ba chiar insistase că nu vorbise serios când Georgina, la fel de șocată ca Gabrielle, începuse să-l mustre. Desigur, ce altceva ar fi putut spune la momentul respectiv?

Însă Gabrielle nu se lăsă amăgită de inocența lui. Nu se îndoia că remarca era o încercare deliberată de a-i sabota misiunea de a-și

găsi un soț. Dar era beat. Faptul că starea lui de ebrietate era atât de evidentă fu probabil singurul motiv pentru care Lady Dunstan luase vorbele lui ca pe o glumă și nu făcuse decât să-i sugereze să plece – iar el îi urmase sfatul.

Wilbur plecase și el. Profitase de momentul de neatenție pentru a dispărea, astfel încât să nu fie nevoit să răspundă la întrebarea indiscretă a lui Lady Dunstan. Sau cel puțin așa presupuse Gabrielle mai târziu. Își dorise și ea să plece în acel moment.

– Nu te lăsa mâhnită de asta, spusese Georgina, bătând-o pe mână. Fratele meu poate fi foarte neglijent în comentarii când se îmbată, și de obicei se întâmplă asta în ultimele nopți petrecute în port. Dar Lady Dunstan știe cine este soțul meu. Din acest motiv, nu va risca să enerveze pe cineva din familia Malory repetând ceea ce nu a fost altceva decât o glumă nesărată. Știe foarte bine că, până să ajungă la toată lumea, comentariul nu va mai fi considerat o glumă. Așa că nu va mai spune nimic.

Gabrielle nu mai auzise nimic altceva după „ultimele nopți petrecute în port". Drew pleca. Și nici măcar nu ar fi știut-o dacă sora lui nu ar fi pomenit despre asta. Era sigură că nu i-ar fi spus. De ce ar trebui să o facă? Nu însemna nimic pentru el.

Și, cu toate acestea, se simțise dărâmată. Întâi încercase să-i distrugă potențiala căsătorie, după care intenționa să plece înainte ca scandalul să izbucnească. Ar trebui să fie furioasă pe el. Își dorea *să fie* furioasă. Ar fi fost mult mai bine decât să se simtă rănită și dezamăgită.

– Aici erai, draga mea.

Gabrielle se întoarse și îl văzu pe James Malory ieșind din birou. Prezența lui nu o mai făcea să devină încordată. După seara de la teatru când schimbase replici usturătoare cu frații Georginei și văzuse cum aceștia îl puteau provoca fără consecințe grave, teama de el îi dispăruse în mare măsură. Și era pentru prima oară când nu își ascundea trăirile. Ba chiar părea îngrijorat.

– Cum te simți în dimineața aceasta? întrebă James, punându-i un braț părintește pe după umeri.

Crezu că se referea la cele două zile în care stătuse ascunsă în camera ei, pretinzând că era bolnavă, așa că spuse:

– Sunt bine acum.

– Nu simți nevoia de a împușca pe cineva?

Ea râse auzindu-i vorbele și înțelegând ce insinua.

– Ai auzit ce s-a întâmplat aseară, să înțeleg?

– Într-adevăr. Nu mă așteptam la altceva din partea unuia dintre acei barbari cu care sunt obligat să pretind că sunt rudă, dar George este foarte iritată. Chiar se așteaptă ca frații ei să se poarte ca niște gentilomi. Dar mă voi asigura că nu există repercusiuni din pricina nesăbuinței lui Drew, poți fi sigură. Voi lua taurul de coarne, cum ar veni, și vă voi însoți pe tine și pe George pentru restul sezonului.

Fu surprinsă și înduioșată că el se arăta dispus să facă asta. Știa cât de mult ura ieșirile în societate.

– Nu e nevoie.

– Vreau să o fac. Gândește-te în felul următor, dacă vrei. Dacă nu ar fi fost tatăl tău, nu aș fi aici, copiii mei nu ar fi aici, iar George nu ar fi cea mai fericită femeie în viață.

O spuse cu un zâmbet larg atât de cald, că ea nu se putu abține să nu-i răspundă la fel. O făcu să-și dea seama că datoria pe care o avea față de tatăl ei era mai importantă pentru el decât ghicise.

– Ei bine, dacă pui problema astfel...

– Exact. Acum, dă-i drumul. Cred că l-am auzit pe unul dintre pretendenții tăi venind în vizită.

Ea ar fi replicat că vizitatorul nu era un pretendent, dar James se întorsese deja să meargă la etaj, și ea îl făcuse pe tânăr să aștepte suficient de mult. James reușise să o înveselească, dar vizitatorul avea să-i abată complet gândurile de la seara trecută, era sigură.

– Avery! Ce plăcere să te revăd!

Întinse mâna, apropiindu-se de el. El nu văzu, căci nu-și putea desprinde ochii de la chipul ei. Dumnezeule, de-abia te recunosc, Miss Brooks. Știam că păreai promițătoare, dar mi-ai întrecut cu mult așteptările.

Roși auzind complimentul; de fapt, expresia lui era cea care o făcea să se simtă stânjenită. Chiar părea neîncrezător și încântat.

– Și tu arăți bine, Avery. Dar cum ai știut să mă găsești aici?

Acum roșea el – vizibil.

– Mi-e teamă că îți aduc vești proaste.

Se gândi imediat la tatăl ei, dar nu putea fi vorba despre el. Fusese hotărâtă să afle ce se întâmplase cu Avery după ce plecase

de pe insula piraților. Tatăl ei o asigurase că fusese răscumpărat și că se întorsese în Anglia pentru a găsi o ocupație mai puțin „incitantă". Astfel că Avery nu avea cum să știe nimic despre Nathan. Și nu-i răspunsese la întrebare. Cum o găsise și de unde știa că era în Londra, când nu se învârteau în aceleași cercuri?

Era posibil să o fi văzut prin oraș, presupuse ea. Se plimbase în parc de două ori, fusese la un concert în timpul zilei, ba chiar ieșise la cumpărături pe Bond Street de câteva ori cu Margery. De asemenea, fusese în partea mai puțin avută a orașului cu o săptămână în urmă, când dorise să-l avertizeze pe Richard de amenințarea lui Malory. Prin urmare, era posibil ca Avery să o fi observat și să o fi urmat pur și simplu până aici.

– Care este vestea proastă?

– Numele tău e pe buzele tuturor în dimineața aceasta. Așa am aflat că ești în oraș și din ce motiv – și chiar și la cine locuiești. Se pare că jumătate din oraș este îngrozită că un pirat încearcă să se infiltreze în nobilime prin căsătorie, în vreme ce cealaltă jumătate găsește ideea hilară, considerând că este o glumă bună la adresa aristocrației. O, Doamne, deci nu știai?

Era atât de șocată, că probabil se făcuse albă la față, dându-i de înțeles că nu știa.

– Lady Dunstan, spuse ea fără nici o inflexiune. Am fost asigurată că nu va vorbi despre ce a auzit aseară, dar se pare că a considerat că e o bârfă îndeajuns de suculentă încât să rişte să-și atragă chiar și mânia lui James Malory.

– Nu am cunoștință de asta, spuse Avery. Nu am auzit de această doamnă. Wilbur Carlisle este cel care le spune tuturor celor care vor să asculte că nu ești cine pretinzi că ești.

Ea mai că izbucni în râs. Ar fi sunat isteric, așa că se stăpâni. Wilbur? Wilbur cel modest, drăguț, disperat să-și găsească soție? De ce i-ar face asta? De ce nu ar cere o dovadă înainte de a o face subiect de scandal? Pentru că se simțea amăgit?

Nu e ca și cum nu i-ar fi spus despre tatăl ei dacă relația lor ar fi devenit mai serioasă. Ei bine, poate că nu i-ar fi mărturisit că tatăl ei hălăduia pe mare ca pirat, dar l-ar fi avertizat că se ocupa de comerț. Numeroase familii aristocrate l-ar considera oaia neagră a familiei, dar nu era ca și cum mulți dintre ei nu ar fi avut propriile lor oi negre. Iar reputația socială a mamei ei era impecabilă.

Fusese atât de cufundată în gânduri, că nu auzise bătaia la ușa de la intrare, dar încăierarea de pe hol era cât se poate de sonoră pentru a-i atrage atenția. Privi iute spre Avery și spuse:

– Scuză-mă un moment.

– Desigur.

Dar nu ajunse bine în hol, că icni uimită, privind la Ohr, care se luase la trântă cu majordomul familiei Malory. Nu exista o luptă în adevăratul sens al cuvântului, desigur. Ohr nu făcea cine știe ce efort. Era un bărbat puternic, în floarea vârstei, în vreme ce Artie era un bătrân lup de mare înțepenit, cu un trup firav.

Înăbușindu-și râsul, îi spuse prudentă lui Ohr:

– Nu e tocmai o intrare cuviincioasă.

– Este, când ți se trântește ușa în față, contracară Ohr, ridicându-și privirea spre ea.

Ohr stătea întins pe podea, strângând cu brațul capul majordomului, care zăcea și el pe jos, cu mâna încleștată pe coada lungă a lui Ohr. Bărbații erau îmbrăcați la fel, cu cizme roase, pantaloni tăiați și cămăși largi. Nu se obișnuise niciodată cu faptul că familia Malory avea un majordom care arăta și vorbea ca și când ar fi coborât de pe o corabie de pirați.

Cei doi bărbați încetaseră lupta de îndată ce îi auziseră glasul. Acum Artie îi spune lui Ohr:

– Crezi că nu l-am auzit pe căpitan spunând că nu ești bine-venit aici? Îmi cunosc îndatoririle, pacoste nenorocită, și asta înseamnă să te țin departe de locul ăsta.

Ohr scoase un sunet disprețuitor.

– Aș fi fost fericit să rămân în fața ușii și să aștept, ticălos bătrân, dacă ai fi fost de acord să o anunți pe Gabby că trebuie să vorbesc cu ea, în loc să-mi spui să dispar.

– Era ocupată! Ți-am spus și asta!

Gabrielle țâțâi din buze.

– Lasă-l în pace, Ohr. Ce s-a întâmplat de e așa urgent?

Ohr se ridică și se îndepărtă de Artie, în caz că majordomul se gândea să-i mai dea vreo câțiva pumni. Privind din nou spre Gabrielle, spuse:

– Trebuie să vorbim între patru ochi.

Părea mult prea serios. Nu aşteptă alte întrebări din partea ei. O luă de braţ şi se îndreptă spre uşa de la intrare, dar Artie sări în faţa lor să le blocheze calea.

– Nici să nu-ţi treacă prin cap, amice, îl avertiză majordomul. Nu o duci nicăieri, altfel îl chem pe căpitan şi îţi vei dori să fii mort.

Ohr mormăi:

– M-am săturat de tine...

Dar Gabrielle îl întrerupse cu o atingere blândă pe braţ şi îi spuse lui Artie:

– E în regulă. Este un foarte bun prieten de-al meu şi unul dintre cei mai de încredere oameni ai tatălui meu. Voi fi în siguranţă cu el.

Ohr nu aşteptă permisiunea majordomului. O conduse pe uşă afară, apoi în trăsura care îl aştepta. Ea nu se aşteptase să meargă mai departe de capătul străzii, dar nu încercă să-l oprească.

– Ai auzit de scandalul de ieri? ghici ea.

– Ce scandal? întrebă el.

– Nu contează, putem discuta mai târziu.

– Bun, căci trebuie să luăm nişte decizii. Pierre l-a luat prizonier pe tatăl tău, iar tu eşti preţul pe care îl cere ca răscumpărare.

Capitolul 20

Cât timp merseră cu trăsură, Gabrielle se simţi amorţită de groază. Fuseseră cam prea multe şocuri în ultimele două zile.

Ohr o duse la camera pe care el şi Richard o închiriaseră lângă chei. Bixley, un irlandez cu păr morcoviu şi cel mai bun prieten al lui Ohr, era acolo, aşteptând împreună cu Richard. Nu se aşteptase la asta, deşi ar fi trebuit. Cineva trebuia să le fi adus vestea despre tatăl ei.

Bixley era pasionat de căutarea comorilor şi credea serios în cufărul cu aur de la capătul curcubeului. Şi, dat fiind că şi Nathan avea aceeaşi pasiune, Bixley simţea că găsise casa perfectă pe *Crusty Jewel*.

Richard o îmbrățișă. I se părea mult mai normal, îmbrăcat din nou cu veșmintele lui de pirat, cu cămașa albă și largă abia încheiată, lăsându-i pieptul la iveală.

O privi cu atenție și îl întrebă pe Ohr:

– De ce arată de parcă ar fi în doliu deja? Ce dracu' i-ai spus?

Ohr luă celălalt scaun de la masa la care stătea Bixley sorbind dintr-o halbă de bere.

– Doar ce cere Pierre, răspunse el.

– *Chérie*, nu e atât de rău pe cât sună, o asigură Richard. Bănuim că Pierre te vrea pe tine și că folosește hărțile drept scuză.

– Hărți? întrebă Gabrielle. Despre ce vorbiți?

Richard privi spre Ohr cu o căutătură încruntată.

– Așadar, chiar nu i-ai spus nimic? Despre ce ați discutat pe drum, despre nenorocita de vreme?

În stilul lui obișnuit, imperturbabil, Ohr ignoră asprimea din tonul lui Richard și spuse calm:

– M-am gândit că ar trebui să audă direct de la Bixley. În plus, sper ca prietenul meu să-și aducă aminte ceva pertinent de care ar fi putut uita la prima relatare.

– Nu am uitat nimic, mormăi Bixley. A fost lungă călătoria până aici. Am avut timp să-mi întipăresc totul în memorie.

– Spune-mi, ce s-a întâmplat, Bixley? spuse Gabrielle.

– A fost Latice, ticălosul ăla.

Gabrielle se încruntă.

– Secundul tatălui meu?

– Da, răspunse Bixley. Ne-a dus fix în fortul căpitanului Pierre în timp ce tatăl tău dormea liniștit în cabina lui. Nici măcar nu am avut șansa să opunem rezistență. Ne-am trezit mai toți în lanțuri în noaptea aceea.

– Pierre are fortul lui? întrebă ea.

– S-a răzvrătit, Gabby, îi explică Ohr. A găsit un vechi fort abandonat, și se pare că l-a aranjat de ani de zile. De îndată ce l-a terminat, s-a desprins de alianță.

– Și acolo îl ține prizonier pe tata?

– Da.

– Știi unde este?

– Nu știu, răspunse Ohr. Dar știe Bixley.

– S-au asigurat că voi putea să-l găsesc din nou, dat fiind că trebuie să te duc acolo, spuse Bixley. E la o zi sau două la est de St. Kitts, în funcție de direcția în care bate vântul.

– Latice credea că navighează într-un port sigur? Nu auzise că Pierre s-a răzvrătit?

Bixley pufni.

– Știa. Ne-a trădat, fetițo. Cine ar fi crezut că are curajul să ia o asemenea decizie, hmm?

Nu-i venea să creadă. Latice era, sau fusese, secundul tatălui ei. Era un bărbat hotărât, dar numai în chestiuni de navigație. Pe punte, nu ezita niciodată să dea un ordin. Dar, când era vorba despre orice altceva, dura o eternitate să se hotărască, și chiar și atunci putea fi convins să se răzgândească cu mare ușurință.

– De ce să fi făcut asta? întrebă ea. De teamă?

– Din lăcomie. Piratul irlandez scuipă ultimul cuvânt. Pierre i-a promis că va primi *Crusty Jewel*. Dar s-a fript. Pierre nu-și ține promisiunile. Nu avea să renunțe așa ușor la o corabie de mâna întâi, ca a tatălui tău.

– Și care sunt, mai exact, condițiile lui Pierre?

– A spus că vrea hărțile tatălui tău. Nathan a fost furios, după cum îți poți închipui. I-a spus ce poate face cu ele – ei bine, cum ziceam, era furios. Nu avea de gând să renunțe la colecția la care a lucrat toată viața lui. Dar refuzul lui nu avea să ne ajute să scăpăm, așa că, după ce el a fost luat, m-am oferit să-i aduc hărțile lui Pierre. Știu unde sunt ascunse. A refuzat, zicând că tu trebuie să i le aduci.

– Am câteva dintre hărțile lui, îi reaminti ea. Nathan i le dăduse cu multă vreme în urmă, dar erau în mare măsură hărți inutile, despre care descoperise că nu duceau la nimic.

– Da, dar nu mulți știu asta, și eu sigur nu i-am spus, nici tatăl tău. E posibil să o fi făcut Latice, dar nu cred că știa. Nu, era limpede, cel puțin pentru mine: căpitanul Pierre nu vrea cu adevărat hărțile, te vrea pe tine.

De data aceasta, ea reacționă la afirmația lui, pricepând cu adevărat. Repulsia ei era atât de profundă, că se cutremură. Căpitanul Pierre, bărbatul rău și înspăimântător pe care sperase să nu-l mai vadă niciodată. Dar Bixley se înșela probabil! Hărțile

lui Nathan erau valoroase, la urma urmelor. Iar Pierre avea deja o femeie, nu-i așa?

– Dar Roșcata? Nu mai e cu Pierre? îl întrebă ea pe Bixley.

– O, este. Era și ea acolo când și-a pus el condițiile. S-a înfuriat, da. Ba chiar a aruncat un pumnal spre el. Al naibii să fiu dacă nu l-a scos din sân. Al dracului loc să ascunzi un...

Ohr tuși să-l avertizeze pe Bixley că sărea calul. Irlandezul nu făcu decât să zâmbească neabătut.

– Înțeleg că nu l-a ucis, altfel nu ai fi aici, nu? ghici ea.

– Nu, a ratat. Iar Pierre nu a făcut decât să râdă, nenorocitul.

– Mi se pare totuși... uimitor, spuse ea. Erau... parteneri de afaceri.

– Nu au fost niciodată nici măcar atât, *chérie,* se grăbi Richard să o corecteze. Nathan, asemenea altor căpitani, îl tolera doar pe Pierre. Au fost bucuroși când s-a desprins de alianță. Cu toții am fost.

– Dar îl tratează bine pe tata, nu-i așa? De dragul parteneriatului lor din trecut?

Fu imediat evident că Bixley nu voia să răspundă la acea întrebare. Rămase câteva momente golindu-și halba, ba chiar îi aruncă lui Ohr o privire prin care-l îndemna să schimbe subiectul.

– Spune-mi, rosti ea poruncitor.

Bixley oftă.

– Fortul acela pe care l-a reamenajat are o temniță, fetițo. Oamenii noștri și tatăl tău sunt toți în ea. Am petrecut și eu câteva zile acolo. Văzând-o că pălește, încercă să o liniștească. Nu era atât de rău. Am dormit în locuri mult mai rele.

Când se gândi că tatăl ei era ținut prizonier în locul acela de săptămâni întregi deja și că aveau să mai treacă alte câteva săptămâni până să-l poată scoate de acolo, Gabrielle păli și mai tare.

– Ce plan ai? îl întrebă ea pe Ohr.

– Nu te dăm pe mâinile lui, o asigură el. Dar probabil nu vom fi în stare nici măcar să ne apropiem de fortul lui Pierre decât dacă te vede cu noi.

– Este îngrădit peste tot, cu pereți înalți care sunt păziți, explică Bixley.

– Nu mă interesează ce este necesar pentru asta, dar vreau ca tata să iasă de acolo, răspunse Gabrielle înfierbântată. Plecăm imediat.

– Putem plăti drumul înapoi spre St. Kitts, dar asta nu ne va duce la fortăreața lui Pierre, adăugă Richard. Este pe o insulă nelocuită, departe de principalele căi maritime. Avem nevoie de propria corabie și de propriul nostru echipaj. Indiferent ce plan am face, fără o corabie personală mișcările ne vor fi limitate.

– Atunci hai să ne luăm o corabie a noastră, spuse ea cu hotărâre.

– O vom face, o asigură Ohr. Că o cumpărăm, o împrumutăm sau o furăm, vom găsi una în St. Kitts.

– Dar nu spunea Bixley că insula lui Pierre este la est de St. Kitts? îi reaminti ea. Nu am ajunge cu o zi sau două mai repede dacă ne-am îndrepta direct într-acolo, în loc să trecem pe lângă ea și apoi să ne întoarcem, după ce găsim o corabie?

– Are dreptate, spuse Richard. O navă de pasageri ar opri și în alte porturi pe drum, făcându-ne să întârziem și mai mult.

Ohr încuviință din cap

– Presupun că am avea o șansă mai bună să ne găsim o corabie aici, în Londra. Portul din St. Kitts este mic prin comparație. Dar nu am auzit să fie nici una de vânzare și am fost până pe chei.

Gabrielle ezită un moment. Apoi buzele i se arcuiră într-un zâmbet strengăresc.

– Știu eu una. Nu e de vânzare, dar pleacă de dimineață.

Capitolul 21

„Na, cică rolul de pirat e destul de dezgustător", se gândi Gabrielle după ce le explică ideea ei oamenilor tatălui ei. Cu trei ani în urmă, ideea de a fura ceva, cu atât mai puțin o corabie, nu i-ar fi trecut nicicum prin cap. Dar îi trecu acum, căci era îngrijorată din pricina tatălui ei și furioasă pe Drew Anderson. Încă nu-i venea să creadă că îi distrusese cu atâta nesăbuință reputația și șansele de a aranja o căsătorie reușită! Ei bine, nu avea de gând

doar să-i fure corabia, dovedindu-se un pirat, așa cum el o și considera. Avea să-l facă să ajungă să fie la cheremul ei.

Îl avea în palmă. Era foarte simplu. Și nu va avea șansa să se răzbune altfel, nu dacă el pleca. Să o târască într-un scandal, apoi să plece fără nici o grijă? Nu, acum nu avea să poată face asta.

Era un plan nemaipomenit. Le rezolva actuala dilemă privind salvarea tatălui ei și în același timp îi permitea să-și ia revanșa față de bărbatul care o distrusese. Dar apoi înțelese că ei patru nu aveau cum să manevreze singuri o corabie.

– Vom avea nevoie de mai mulți oameni, sublinie ea.

– Mă ocup eu de asta, răspunse Ohr.

– Unde vei găsi oameni dispuși să fure o corabie într-un timp atât de scurt?

El râse.

– Orașul ăsta mai are o față pe care o tânără de condiția ta nu o cunoaște. Las-o în seama mea, voi găsi oamenii de care avem nevoie.

Doar Richard ghici că s-ar putea ca ea să aibă îndoieli.

– Ești sigură că vrei să faci asta? întrebă el.

– Da, răspunse ea, zâmbindu-i. Nu ai în fiecare zi ocazia să devii pirat.

El râse. Bineînțeles că lui i se părea amuzant – el era deja pirat. Dar încă nu-i înlăturase toate rezervele.

– Nu trebuie să vii și tu, știi, îi spuse el. Am putea găsi pe cineva care seamănă cu tine. Atâta timp cât Pierre crede că ești tu...

– Nu, îl întrerupse ea. Dacă dintr-un motiv sau altul vrea să vorbească cu mine, înainte de a îngădui ca nava voastră să se apropie de fort, va trebui să fiu acolo. Nu vreau să risc nimic când e viața tatălui meu în joc. Prezența mea ne va oferi mai multe opțiuni pentru a pune la cale un plan de a-l salva pe tata.

– Și pe căpitanul nostru, spuse Richard, iar expresia lui deveni serioasă. Ți-ai dovedit negreșit loialitatea față de el ordonându-ne să furăm corabia acestui american.

– Nu v-am ordonat, îl corectă Gabrielle. Nu am făcut decât să vă sugerez.

El zâmbi larg pentru a arăta că o tachinase.

– Știu, și e o soluție perfectă. Ba chiar îi putem înapoia omului nava după ce terminăm cu ea. De fapt, aș prefera să nu îl punem

pe Malory pe urmele noastre dacă află că am furat corabia cumnatului său. Eşti sigură că nu vrei mai degrabă să-i ceri direct ajutorul?

Ezită înainte de a răspunde. Soţii Malory fuseseră foarte amabili şi generoşi cu ea. În ceea ce o privea, James îşi plătise datoria faţă de tatăl ei. Nu era vina lui că nu reuşise în misiunea ei de a-şi găsi soţ. Era vina lui Drew.

– Nu, James Malory a făcut deja destul pentru mine. Nu am de gând să-i mai solicit ajutorul.

– Mă referam la Anderson.

Ea pufni.

– Nici o şansă. Ar refuza oricum. Nu mă place deloc, iar eu îl disprețuiesc.

O spusese prea repede, făcându-l pe Richard să ridice dintr-o sprânceană.

– Cum s-a ajuns la asta?

– Aversiunea lui faţă de piraţi, presupun. Mai exact, s-a asigurat că află toată lumea că Nathan e pirat.

Richard trase iute aer în piept. Gabrielle era mai sigură decât fusese vreodată de originea lui engleză, fie că el voia să o recunoască, fie că nu, căci părea să înţeleagă exact ce însemna asta. Ohr ceru lămuriri:

– E vorba de scandalul despre care ai pomenit? Bărbatul acesta ţi-a distrus şansele de a aranja o căsătorie bună aici?

– Într-adevăr. Şi avea de gând să ridice ancora fără să mai stea pe gânduri.

– Dar *de ce?* se miră Richard.

– Pentru că urăşte piraţii şi şi-a băgat în cap că şi eu mă număr printre ei. Nu s-a ostenit să întrebe, a presupus doar, şi drept urmare m-a târât într-un scandal. Astfel că va fi o plăcere să-l văd înconjurat de piraţi pe propria lui navă!

– Ştii că nu vei face decât să-i întăreşti părerea.

– Întocmai, îl întrerupse ea. După ce voi termina cu el, îşi va dori să se fi înşelat, dar nu va afla niciodată adevărul.

Gabrielle se întoarse la reşedinţa Malory pentru restul zilei, dar rămase în camera ei. Dacă era să-l vadă pe Drew înainte de a-i fura corabia, era sigură că s-ar repezi la el; iar în cazul acesta

corabia lui nu ar mai pleca deloc. Așa că era mai bine să se ascundă în camera ei.

Lui Margery nu-i veni să creadă când Gabrielle îi povesti ce se întâmplase.

– Nu-ți face griji în legătură cu tatăl tău. Oamenii pe care i-a ales să ne însoțească aici sunt buni. Știi că îl vor scoate de la ananghie.

– Da, știu. Ne vom gândi ce să facem în drum spre Caraibe.

– Voi ajuta dacă e nevoie, o asigură Margery. Păcat că va trebui să ratezi ultima parte a sezonului. Mergea atât de bine.

– De fapt... Nu am avut prilejul să-ți spun aseară, dar Drew Anderson s-a asigurat că voi rata restul sezonului și orice alte sezoane. A apărut la bal aseară, beat criță, și a spus în fața lui Wilbur și a lui Lady Dunstan că Nathan e pirat.

– De ce ar face una ca asta? întrebă Margery cu răsuflarea întretăiată.

– Presupun că din dorința de a-i proteja pe cei nevinovați de cei însetați de sânge, asta o fi fost în mintea lui de bețiv, dar cine știe. În orice caz, Wilbur a preluat informația și a răspândit-o în lumea largă, în dimineața aceasta. Fiind pe punctul de a mă cere în căsătorie, probabil e profund dezamăgit după ce a aflat că nu mă mai ridic la înălțimea standardelor lui.

– Dumnezeule mare, te-au distrus! spuse Margery cu răsuflarea întretăiată.

– O, da, sunt categoric distrusă, mulțumită lui Drew, spuse Gabrielle cu un nod în gât.

Simți împunsătura lacrimilor în ochi. Se întoarse înainte ca Margery să observe. Voia să se simtă furioasă din nou. Furia era salvarea ei în clipa aceea. Dar Margery o cunoștea bine. Nu trebuia să-i vadă lacrimile pentru a ști că erau acolo.

Prietena ei o luă de mijloc.

– Nu contează, fetițo. Îți vom găsi un soț în altă parte.

Ea și Margery se strecurară din casă la lăsarea serii. Gabrielle îi scrise Georginei un bilet, explicându-i că tatăl ei avea necazuri și că pleca să-l ajute. Era posibil ca ea să nu o creadă după ce avea să audă de scandal, dar Gabrielle nu avea să mai fie prin preajmă pentru a răspunde la întrebări. Avură un moment de încordare

când Miss Carla șuieră sub acoperitoarea coliviei, în timp ce coborau scările în grabă, dar nu veni nimeni să cerceteze.

Împachetaseră doar atâtea haine câte puteau căra în niște genți de mână. Menționase în biletul ei către Georgina că îl putea contacta pe avocatul ei cu privire la expedierea restului bagajelor lor în St. Kitts. Ohr aștepta la capătul străzii cu o trăsură, pentru a le duce pe chei. Cumpărase deja două cabine pentru călătorie sub un nume fals, una pentru ea și Margery și una pentru cei trei „servitori" care o însoțeau. Faptul că și prietenii ei își luaseră o cabină însemna că numărul celor care aveau să se cațăre peste bord în noaptea aceea, ascunzându-se în cală, avea să fie cu trei mai mic.

Era un plan îndrăzneț. Dacă nu ar fi fost atât de furioasă pe Drew, probabil s-ar răzgândi și i-ar dezamăgi pe toți. Pur și simplu își dorea să nu se simtă atât de vinovată din pricina modului în care pleca. După tot ce făcuse familia Malory pentru ea, era o modalitate urâtă de a-i răsplăti. Dar știa că James ar insista să o ajute dacă ar afla și nu îl putea lăsa să facă asta. O ajutase îndeajuns de mult.

Privind înapoi spre casă, Gabrielle își dădu seama că avea să îi fie dor de familia Malory. Dumnezeule, avusese speranțe atât de mari când venise la Londra să-l găsească pe bărbatul visurilor ei. În mod bizar, îl găsise. Păcat că trebuia să fie un netrebnic și să-i transforme visurile în coșmar.

Capitolul 22

Gabrielle păși de colo-colo în spațiul strâmt al uneia dintre cabinele de pe corabia lui Drew. Era peste poate de agitată. Nu-i venea să creadă că fura o corabie, ca nu mai spună că era corabia lui *Drew Anderson*. Avea să o înapoieze, desigur. Nu făcea decât să o împrumute, de fapt, sau cel puțin încerca să se convingă de acest lucru, pentru a mai domoli vinovăția care începuse să o copleșească. Dar nu-i fu de mare folos.

Venise la bord cu o seară înainte, după ce se asiguraseră de absența căpitanului. Nu se așteptase ca *Triton* să fie o navă atât

de frumoasă. Cu trei catarge înalte, era mult mai mare decât nava comercială a tatălui ei, care nu avea decât două catarge. Drew și cea mai mare parte a echipajului său erau în port, bucurându-se de ultima lor noapte pe uscat, motiv pentru care oamenilor angajați de Ohr le fusese ușor să se strecoare la bord și să se ascundă în cală.

Nu prea dormise în noaptea aceea și în cele din urmă renunțase să mai încerce în zori, astfel că neliniștea ei crescuse într-atât încât cel mai mic sunet o făcea să tresară. Își rosese toate unghiile până în carne.

Liniștea care domnea în timp ce corabia părăsea portul și ieșea pe canal dădea de înțeles că nu se întâmpla nimic, însă așteptarea îi distrugea nervii. Tensiunea de acum îi amintea de starea ei de cu trei ani în urmă, când nava pe care se afla fusese atacată de pirați, iar ea aștepta sunetul tunurilor pentru a o avertiza dacă urma să aibă loc o luptă. În dimineața aceea nu avea să se tragă cu tunurile, dar ea se aștepta la strigăte, poate chiar și împușcături, când comanda navei avea să treacă în mâinile altora.

Bătaia sonoră de la ușa ei îi făcu inima să-i stea locului și smulse un cârâit iritat de la Miss Carla, ceea ce o trezi pe Margery, care dormea încă în patul ei.

La ușă era Richard. Își vârî capul înăuntru pentru a le spune:

– E a noastră. Puteți ieși acum.

– Nu am auzit nici o împușcătură, spuse Margery, apoi o întreabă pe Gabrielle: Sau am dormit cât a fost larmă?

Gabrielle zâmbi.

– Nu, nu au fost împușcături, deși mă așteptam și eu la așa ceva. Ridică dintr-o sprânceană spre Richard. Cum de ați reușit să preluați comanda fără tărăboi?

El intră și închise ușa zâmbind larg.

– Suntem foarte pricepuți. Dar apoi râse. De fapt, am mai exersat până acum. Am luat în stăpânire o navă într-o noapte, exact în port, deși a fost doar o glumă între prieteni. Am înapoiat-o. Dar ne-a arătat cât de bine poate fi când iei pe cineva prin surprindere.

– Și nu puteați să-mi spuneți despre asta de ieri? pufni ea.

– Nimic nu e garantat. Dar surpriza a făcut ca soarta să fie în favoarea noastră... căpitane.

Ea scoase un sunet nepoliticos auzindu-l că o numeşte astfel. Deşi se puseseră de acord că ea avea să ia toate deciziile majore, acceptase rolul de căpitan doar pentru a împărtăşi responsabilitatea pentru furtul comis, în caz că aveau să fie prinşi. Cu siguranţă nu avea de gând să încerce să conducă nava, deşi era un marinar experimentat şi îl privise pe tatăl ei la cârmă de multe ori. Dar Ohr era mai potrivit pentru această sarcină.

– Aşadar, nu aţi întâmpinat nici un obstacol?

– Nu prea. Ei bine, nu a fost uşor să-l facem pe căpitan să se supună. Ai fi putut să ne avertizezi că e uriaşul acela peste care ai dat pe chei când am sosit la Londra. A fost nevoie de patru oameni ca să-l doborâm. Se pricepe al naibii să dea cu pumnul.

– Nu l-aţi rănit, nu-i aşa? Întrebă prea iute şi cu prea multă grijă în voce. Se corectă imediat: Nu că mi-ar păsa, dar ideea era să nu rănim pe nimeni.

– E bine. Dar a trebuit să îl doborâm şi pe secundul lui, când a văzut că băgăm o parte din echipaj în cală şi a cerut să ştie ce se întâmplă. S-a lăsat pe mâinile noastre când şi-a dat seama. E aproape la fel de mare, al naibii să fie! Dar e sub lacăt şi el, în cabină.

Gabrielle încuviinţă din cap şi zâmbi în sinea ei, ieşind din cabină. Deja hotărâse ce avea să facă cu Drew, acum, că era la mâna ei. Avea să-l facă să creadă că era într-adevăr o femeie pirat.

Fu încântată de idee de îndată ce îi trecu prin cap. Nu că Drew nu ar fi crezut deja că era pirat, dar, în caz că avea vreo îndoială, avea să fie destul de uşor să i-o înlăture. Şi apoi avea să-l facă să o dorească oricum. Era răzbunarea perfectă, după părerea ei. El ura piraţii, atât de mult încât încercase să o distrugă din pricina asta. Avea să-l facă să o dorească atât de mult încât să simtă că o ia razna. *Apoi* avea să se asigure că ştia că nu avea să fie niciodată a lui.

Merse să afle unde îl dusese Ohr. Era în cabina căpitanului. Şi la fel şi Drew, legat de un scaun şi cu căluş în gură. Îşi dorea să fi fost legat şi la ochi, dar nu era, şi o fixa cu o privire nimicitoare. Bineînţeles că da. Nu era deloc surprinsă. Chiar dacă nu ar fi duşmănit-o deja, îi disprețuia pe oamenii care îi luaseră corabia.

Se duse la masa la care Ohr stătea aplecat peste hărţi şi încercă să ignore ochii aceia negri care îi urmăreau fiecare pas.

– De ce nu a fost dus în cală? întrebă ea cu voce scăzută.

Se prefăcea doar că nu voia ca el să audă întrebarea. Pe corabie era tare liniște în momentul acela. Ar fi trebuit să fie surd să nu îi audă vorbele.

Ohr privi într-o parte și spuse cu neobrăzare:

– M-am gândit că vrei să te răzbuni, având în vedere cât de bădăran a fost cu tine.

Perfect! Nu ar fi putut aștepta un răspuns mai bun nici dacă i-ar fi spus ce să spună. Câteva zile în cală făceau parte din răzbunare.

Dar mai era ceva.

– În plus, continuă el, cala e plină de membrii echipajului lui, și ultimul lucru pe care vrei să-l faci e să pui un căpitan laolaltă cu echipajul său.

– De ce nu?

– Le-ar da motiv să pună iute la cale un plan de evadare, cu el acolo, să se asigure că are să fie îndeplinit. Separat, deși ticluiește fără îndoială ceva, nu poate face prea multe singur.

Ea încuviință din cap. Presupunea că avea dreptate. Și nu ar trebui să-i pună astfel de întrebări despre lucruri pe care ar fi trebuit să le cunoască, dacă era cu adevărat căpitanul lui. Și își dorea ca Drew să creadă că așa era.

Însă era curioasă și se întrebă cu voce tare:

– Era nevoie să i se pună căluș?

– A părut o idee bună, dat fiind că trăncănea întruna, răspunse el.

Ea își dădu ochii peste cap. Își imagina ce avea de spus uriașul. Și zisese mai mult decât ar fi trebuit. Înțelegea asta acum. Așa că reuși să-și ia un ton serios, de căpitan, și îl rugă pe Ohr să iasă cu ea ca să stabilească unde să-l pună pe căpitan. Bagajele ei sosiseră totuși primele.

Deciseseră deja că ea avea să ocupe cabina căpitanului, dat fiind că era ce mai mare încăpere și cel mai potrivit loc pentru a se strânge să discute despre hotărârile care trebuiau luate. Dar asta fusese înainte de a se decide să-l lase pe adevăratul căpitan în ea.

Nu duceau lipsă de cabine. Puteau să-l mute în cea pe care o părăsea ea. Era totuși un risc, la cât de mare era Drew. Dacă

se hotăra să-şi verse mânia pe ei de îndată ce se ridica în picioare, cineva avea să fie rănit, şi nu neapărat el. Iar ea nu voia să fie nimeni rănit.

Cea mai bună cale de a evita accidentele era să-l lase pur şi simplu pe căpitan acolo unde era. Putea foarte uşor să ceară să i se ducă bagajele în cealaltă cabină. Însă de ce să fie nevoie să se ducă în cabina lui pentru a-şi împlini răzbunarea? Ar fi mult mai uşor dacă l-ar ţine aproape, la îndemână.

Aşa că îi spuse lui Ohr:

– Cred că îl vom lăsa pe căpitan unde este, pentru moment.

El nu păru surprins, dar, ce e drept, nu credea să-l fi văzut vreodată arătând surprins.

– Eşti sigură? fu tot ce întrebă.

– Da. Ştiu că glumeai, dar aveai mai multă dreptate decât ai crede. Îmi voi lua revanşa pentru ce mi-a făcut, iar asta înseamnă, printre altele, şi că îl voi ţine prizonier în locul unde i-ar plăcea cel mai puţin să fie în clipa aceasta: în camera mea, unde nu încape îndoială că e la mila mea.

Richard ar fi tras-o de limbă să afle mai multe detalii, dar Ohr nu era aşa. Nu făcu decât să încuviinţeze din cap şi se îndreptă spre cârmă, în timp ce ea se întoarse în cabina căpitanului.

Trebuia să-şi controleze expresia înainte de a se apropia de uriaş, aşezându-se în faţa lui. Voia ca el să o dorească. Aceasta era răzbunarea ei. Dar nu avea să se întâmple acest lucru dacă el simţea cât îl dispreţuia acum. Trebuia să-l facă să creadă că nu conta prea mult pentru ea faptul că îi distrusese reputaţia. Astfel că un strop de adevăr nu ar strica, pentru a-l prinde cu garda jos şi pentru a-l ţine astfel, făcându-l să creadă că ea avusese mai multe motive când îi luase corabia. Presupunea totodată că ar trebui să-l asigure că *Triton* era doar împrumutată, că aveau să i-o returneze în scurt timp – ei bine, spera că în scurt timp. Dar era o navă comercială cu trei catarge. Ar fi trebuit să scoată un timp bun la navigare.

Drew nu trebui să-şi ridice ochii prea mult pentru a-i întâlni privirea. Chiar şi aşezat, înălţimea lui ieşită din comun era excepţională. Şi continua să o săgeteze cu privirea, ceea ce era extrem de intimidant fiind vorba despre ochii aceia atât de negri.

– Dacă îți scot chestia aia din gură, vei fi civilizat? întrebă ea.

El nu scoase nici un sunet, nu făcu nici o mișcare, ci doar continuă să o privească crunt și disprețuitor. Se decise să îl ajute, spunând:

– Ar fi de-ajuns să încuviințezi din cap.

El nu se clinti. Era încă prea furios pentru a coopera, presupuse ea. Iar privirea pe care i-o arunca îi provoca o tulburare la care nu se așteptase, așa că se întoarse cu spatele spre el.

Trăgând adânc aer în piept, îi spuse:

– Nu vom păstra corabia. Am primit veste că tatăl meu este ținut ostatic pentru răscumpărare, pe o insulă, la două zile de navigare distanță, la est de St. Kitts. Faptul că e închis într-o temniță mă supără nespus. Vreau să iasă de acolo. Știam că nava ta era gata de plecare. Am decis că ar fi foarte potrivită pentru a ne duce înapoi în Caraibe în cel mai scurt timp posibil. Nici măcar nu te vom face să te abați prea tare de la cursul tău, nu într-atât încât să nu poți recupera timpul, cu un vânt bun. Se întoarse pentru a întreba din nou: Vei fi civilizat acum?

El nu încuviință din cap nici de data aceasta, iar expresia nu i se schimbă câtuși de puțin. Al naibii să fie, o neliniștea cu ochii aceia tulburători ai lui. Ei bine, Doamne! Ce să-i mai spună ca să-l liniștească? Dar apoi se puse în pielea lui pentru un moment și își dădu seama că nu avea ce să spună pentru a face ca lucrurile să pară normale pentru el. Îi luaseră corabia și îl lipsiseră de controlul asupra acesteia. Faptul că era ceva temporar nu însemna nimic pentru el, asta dacă într-adevăr o credea că era o situație temporară. Poate nu o credea. Ar trebui să afle, și singura modalitate de a afla era să-i scoată călușul. După ce luă hotărârea aceasta, se duse în spatele lui să-i desfacă nodul de la baza gâtului. Văzu imediat că o parte din păr îi era prins în nodul strâns. Era, probabil, dureros și nu știa dacă putea să-l desfacă fără a-l trage din nou de păr. În timp ce încerca, una dintre buclele lui îi căzu peste degete. Era moale și mătăsoasă ca părul unui copil – foarte surprinzător, având în vedere că el nu avea nimic copilăresc.

Călușul se desprinse, căzându-i în mână. Liniște. Își ținu răsuflarea, așteptându-se la blesteme. Însă nu se întoarse să se uite la ea. Îndesă călușul în buzunarul fustei și se duse în fața lui.

– Ceva de băut, să scap de gustul de bumbac din gură, spuse el.

Cât de rezonabil. Avea să fie politicos. Se uită prin cabină, dar nu văzu apă şi nici altceva.

– În sertarul biroului meu, spuse el.

În sertar dădu peste o carafă fixată într-un suport de lemn, făcut în aşa fel încât să o ţină dreaptă chiar şi pe cea mai rea furtună. Era plină cu o băutură spirtoasă, dar, dacă lui îi convenea, ea era de acord.

Observă pistolul din sertar şi nu ezită să-l vâre în buzunar înainte de a se întoarce la el cu carafa. Fu surprinsă că o îndrumase spre locul în care îşi ţinea pistolul. Poate că uitase pur şi simplu că era acolo.

Scoase dopul recipientului şi i-l duse la buze. Avea o gură atât de senzuală, cărnoasă, suplă, fermecătoare. Ultima dată când o privise ţintă fusese cât pe ce să o sărute, ticălosul, şi chiar o făcuse, pe îndelete. Doamne, dorea să nu ştie ce gust avea... Nu-l lăsă să soarbă decât de două ori, apoi îşi desprinse ochii de la buzele lui.

– Apreciez, spuse el, când ea puse carafa jos. Dar aş aprecia şi mai mult dacă mi-ai înapoia corabia.

Scurt şi la obiect – şi atât de calm pe deasupra. Ea râse şi îi spuse:

– Într-adevăr? Mă întreb dacă te-ar surprinde să-ţi spun că aş fi apreciat dacă nu ai fi încercat să mă faci de ruşine la ultimul bal la care am participat la Londra, spunând tuturor cine este tatăl meu, dar, iată, nu mi s-a împlinit dorinţa... Şi nici a ta nu se va împlini.

– Te-am făcut de ruşine? Bărbatul cu care erai în seara aceea te curta! Dacă nu ştia despre tatăl tău, era cazul să afle, sau încercai să-l faci să se căsătorească cu tine fără a-i spune cine eşti cu adevărat?

– Ticălosule! Ai făcut-o deliberat, nu-i aşa?

El nu răspunse, întrebând în schimb:

– Despre asta e vorba? Te simţi puţin stânjenită şi pui să mi se fure corabia?

– Puţin?!

Gabrielle simți un impuls atât de puternic să-l lovească, încât făcu un pas în spate înainte de a ceda. Nu mergea bine. Nu ar fi trebuit să aducă vorba despre ceea ce îi făcuse. Era clar că nu-i păsa. Dar avea să-i pese. După ce termina cu el, pentru Dumnezeu, avea să-i pese!

Trase adânc aer în piept și își drese glasul pentru a-și recăpăta calmul.

– Nu contează. Și nu trebuie să-ți faci griji pentru corabia ta. Te-am asigurat că o vei primi înapoi.

– Nu îndeajuns de curând. Sau nu-ți pasă că asta te va face să fii considerată pirat?

Ea îi zâmbi.

– Glumești? Erai deja sigur că sunt pirat. Nu ești bucuros că ai primit confirmarea?

– Și atunci căruia dintre acești ticăloși îi aparții?

O spusese atât de disprețuitor, că ea înțeles exact ce rol îi atribuia – și nu era prea plăcut. Ce mai căpitan era!

– Întreci măsura, Drew. Acești bărbați îmi dau socoteală mie. Eu sunt căpitanul lor.

El râse și spuse:

– Sigur că da. Dar acum îmi vor da socoteală mie – dacă te vor înapoi.

O înșfăcă brusc. Nu primise alt avertisment în afară de cuvintele acelea, și le spusese mult prea repede pentru a apuca să reacționeze. Iar faptul că se trezise în poala lui, cu brațele lui strânse în jurul ei, fu atât de neașteptat, că rămase fără glas. Nu și el. Râsul lui fu de-a dreptul triumfător.

– Cum e să fii prinsă pe picior greșit, femeie? întrebă el.

– Nu este deloc greșit, spuse ea și începu să se zbată din răsputeri.

Capitolul 23

Cum de nu anticipase ce avea să se întâmple? Pentru că Drew era al naibii de chipeș? Pentru că nu fusese în stare să-și desprindă

ochii de la chipul lui suficient încât să observe că își desfăcea legăturile? Iar acum, că era în avantaj, avea să se elibereze, să-și recupereze corabia și să îi predea pe toți autorităților, nu încăpea îndoială. Avea să vadă ea însăși temnița, exact ca tatăl ei, în loc să-l scoată pe el de acolo. Eșuase lamentabil în sarcina ei, și totul din pricină că acest american afurisit era atât de chipeș, încât fusese fermecată de chipul lui, exact ca în trecut.

Era furioasă pe ea însăși, dar își revărsă furia pe el.

– N-o să țină, nesăbuitule! se răsti la el, zbătându-se să scape din poala lui.

– Vrei să pariem?

Părea în continuare amuzat. Nici măcar nu lăsa impresia că ar depune vreun efort să o țină, ceea ce o înfurie și mai mult. Încercă să-l ia prin surprindere și să se răstoarne.

El râse din nou.

– Frumoasă încercare, dar scaunul e țintuit de podea.

Ar fi trebuit să-și dea seama că așa era, ca toate celelalte lucruri din cabină, dar nu făcu decât să spună șuierător:

– Unde vei fi și tu, dacă nu-mi dai drumul!

– Îmi pare rău că trebuie s-o spun, femeie, dar eu sunt șeful aici. De fapt, dă-mi voie să reformulez. Nu-mi pare rău deloc!

– E temporar, și o știi! Un țipăt, și se vor îndrepta zece pistoale spre tine!

– Nu, se vor îndrepta spre tine, o contrazise el. Ești numai bună de scut. Dar dacă nu încetezi să te mai zbați, vei avea altceva cu care să-ți bați capul.

Era un ton de avertizare. Îl remarcă, doar că nu pricepu ce voia să însemne. Reușise să se întoarcă într-o parte, dar nu era de folos: o ținea încă strâns și se obosise încercând. Și deodată o sărută. Nu avea idee cum se întâmplase sau de ce. În clipa asta se uita țintă la gura ei, iar apoi...

Legăturile care îi traversau pieptul, care îi blocaseră brațele în lateral, își schimbară locul. O strânse mai aproape, să o sărute, dar nu o ținea la fel de strâns ca până atunci. Ba chiar își desfăcuse un braț. Trebuia să se lupte cu impulsul de a-l îmbrățișa. Dumnezeule, trebuia să lupte mai bine de atât. Sărutul lui era prea senzual și la fel de plăcut pe cât își amintea ea. Se trezi că îi plăcea mult prea mult și nu voia ca el să-i pună capăt. Doar câteva minute,

Dumnezeule, gustul lui, aerul fierbinte dintre ei... Cum de putea să o facă să se simtă atât de desfrânată atât de al naibii de repede? Exact ca înainte, nu doar o dată, ci de două ori – iar acum faptul că îl disprețuia nu schimba nimic, pasiunea pe care o stârnea în ea era copleşitoare.

Aproape că cedă cu totul, atât de puternice erau senzațiile care îi traversau corpul. Dacă nu ar fi fost în joc viața tatălui ei, așa ar fi făcut. Însă avea nevoie de ură pentru a face ceea ce era necesar să facă acum. Trebuia.

Îi găsi pistolul în buzunar şi îl strânse bine în pumn. Îi rămăsese suficientă rațiune cât să își dea seama că nu avea să se elibereze dacă doar l-ar îndrepta spre el. Nu putea risca să nu fie încărcat, iar el să știe. Asta nu ar face decât să-l amuze, şi se săturase de așa ceva. Deşi, dacă era încărcat, era posibil ca el să nu creadă că l-ar împuşca într-adevăr. Bineînțeles că nu ar face-o. Se prefăcea că era pirat, nu ucigaș.

Dar simți un regret real când scoase arma din buzunar şi îl izbi cu ea în tâmplă. Mâinile lui alunecară de pe ea, căzând în lateral. Gabrielle sări imediat jos din poala lui, cu inima bătându-i puternic. Nu intenționase să-l lovească atât de tare încât să îl lase inconştient sau mai rău – iar acel „mai rău" o îngrozi. Dacă l-ar ucide când nu intenționase decât să-l sperie pentru a-i da drumul...

Însă era doar buimac. Înainte de a-şi reveni, eliberându-şi picioarele pentru a prelua din nou controlul, ea ieşi în fugă din cabină şi îl înşfăcă pe primul marinar care îi ieşi în cale, trăgându-l înapoi după ea. Puse pistolul în mâinile bărbatului.

– Îl voi lega din nou. Dacă mai face vreo mişcare pentru a mă opri, împuşcă-l.

Bărbatul încuviință din cap. Îi dăduse arma pentru că era în continuare sigură că Drew nu avea să creadă că ea chiar l-ar împuşca sau avea să fie prea furios pentru a-i păsa. Câteva secunde în plus şi ar fi aflat totuşi, căci deja întindea mâna după frânghiile de la picioarele lui când ea se întoarse şi dădu ordinul. Văzu doar că se aşeza din nou pe scaun, încet. Îi evită ochii, prea tensionată pentru a vedea expresia din ei, astfel că nu ştia dacă se uita la bărbatul cu armă sau la ea.

– Chiar m-ai lovit?

Vocea lui Drew trăda surprindere mai mult decât orice altceva, dar Gabrielle nu îi răspunse. Să-l lege din nou era singurul gând pe care îl avea în minte, şi probabil nu se mişcase niciodată atât de repede pe cât o făcu în clipa când îi trase mâinile în spatele scaunului pentru a i le lega la loc. Mai găsi o frânghie şi o înfăşură şi pe aceea în jurul lui. Ba chiar se gândi să ia un sac să i-l pună pe cap, dar, fiindcă nu putea fi imobilizat nicicum, ar fi fost doar un gest care să o împiedice pe ea să se mai lase fermecată, aşa că rezistă impulsului.

Mulţumită că legăturile aveau să reziste de data aceasta, se uită în cele din urmă la capul lui, sperând că nu-i crăpase pielea. Nu avea ea norocul ăsta. Sângele i se scursese în păr şi în spatele urechii. Îi spuse marinarului să plece, puse pistolul la loc în buzunar şi se duse să găsească nişte apă şi o cârpă.

Îi venea să trimită pe altcineva să-l îngrijească. Ştia că Drew era furios. Aproape că putuse să-i simtă furia. Şi îl văzuse cum îşi flexase degetele în mod repetat când îi înfăşura frânghiile în jurul încheieturilor, ca şi când s-ar fi gândit să stoarcă viaţa din ea.

– Ai de gând să-mi răspunzi, acum că lacheul tău a plecat? întrebă el.

Ea nu o făcu. Îndepărtă cu grijă sângele, apoi lăsă o cârpă rece peste umflătură. El scoase un sunet, nu tocmai un geamăt, când îi apăsă cârpa pe tâmplă. Dar, de îndată ce ea îi dădu drumul, el tăcu. Ea ţâţâi din buze şi îl ocoli pentru a se aşeza în faţa lui, în sfârşit pregătită să facă faţă furiei lui pricinuite de evadarea eşuată.

Încrucişându-şi braţele peste piept, spuse:

– Da, încuiatule, chiar te-am lovit. Fie făceam asta, fie te împuşcam. Consideră-te norocos.

– Fir-ar să fie, mormăi el pe un ton scăzut. Cu ce m-ai lovit?

– Cu pistolul tău. L-am găsit în sertar.

– Grozav, pur şi simplu grozav! se răsti el. Să-mi fie învăţătură de minte să mai sărut o viperă.

Ea roşi. Bănuia că remarca aceea venea doar din ranchiună, dar tot durea. Îşi testa noile legături – nu, de fapt încerca să le slăbească din nou. Era imposibil.

– Încetează! îi spuse ea cu asprime.

El îi aruncă o privire nesuferită care vorbea de la sine. Ea scrâşni din dinţi, adăugând:

– Trebuie să mai găsesc niște frânghie?

– Fă ce trebuie să faci, scumpo.

– Poate încă o lovitură în cap? Cu siguranță ți-a îmbunătățit dispoziția – neavând una.

– Foarte amuzant. Dar cred că, dacă te-ai apropia îndeajuns de mult de mine pentru a încerca, aceste legături ar ceda miraculos. Atât de tare vreau să pun mâna pe tine.

S-o strângă de gât, era sigură. Și, chiar dacă știa că era bine legat, era îndeajuns de superstițioasă ca să nu-l pună la încercare.

– Mare păcat că ești un ostatic atât de necooperant, se plânse ea.

– Există alte feluri?

Ea îi aruncă o privire cruntă înainte de a continua:

– Mă gândeam să te las în cabina ta, dar, pentru că o vom folosi noi, ar fi mai bine să te băgăm în spatele unei uși încuiate, în altă parte. Sau poate ai niște lanțuri la bord? Da, lanțurile ar fi potrivite, nu crezi?

– Nu vrei să știi la ce mă gândesc în clipa aceasta, ripostă el.

Dar încetă să-și mai forțeze legăturile. Ea observă imediat. Așadar, probabil existau pe undeva pe corabia aceasta lanțuri care puteau fi folosite. Și o lesă metalică scurtă, din care nu ar fi avut cum să scape, ar fi ideală, acum că stătea să se gândească.

Pentru că opțiunile lui se reduseseră, îi arunca din nou priviri crunte. Extrem de tulburătoare acele priviri, dar mult mai bine decât să îl vadă jubilând, convins că o putea lua ostatică din nou.

– Răspunde-mi la o întrebare, ceru el. De ce dracu' nici măcar nu ai încercat să mă convingi că acționezi într-o funcție oficială pentru a-mi revendica nava?

– Din ce motiv?

– Pentru a urmări criminali, o chestiune de viață și de moarte, orice altceva. Sunt convins că ai fi putut născoci niște minciuni convingătoare.

– Când tu știi că nu am o funcție oficială?

– Nu era necesar să-ți dezvălui identitatea. Unul dintre oamenii tăi ar fi putut revendica nava.

Ea zâmbi, incapabilă să se abțină, dar îi răspunse.

– Înțeleg. Iar tu l-ai fi crezut?

– Ba al naibii să fiu dacă nu. Sunt american. De ce nu aș crede, când voi, englezii, ne-ați provocat la război folosind tactici similare?

– Ai dreptate, este o confiscare oficială.

– Foarte amuzant.

– Încerc doar să fiu ospitalieră.

– De ce? Să mă prinzi pe picior greșit, până când mă vei arunca peste bord? Măcar voi fi sedus mai întâi?

Ea trase adânc aer în piept. Gândul de a profita de el în timp ce era legat... Dumnezeule mare, trebuia să stea jos, și asta iute, căci picioarele îi tremurau teribil. Se așeză pe scaunul din spatele biroului. Trase aer în piept de câteva ori cu grijă și își alungă din minte imaginea în care îl seducea. Și privi fix în jos, spre birou. Era de-a dreptul primejdios.

Trebuia să-și controleze sentimentele pe care i le stârnea. Trebuia să-l facă să o dorească, nu invers!

– Începeam să cred că ești prea serios, spuse ea, până la ultima ta remarcă. Nu te va arunca nimeni peste bord, Drew.

– Nici măcar pentru a vă salva propriul fund?

Ea privi din nou spre el, întrebându-l:

– Pentru că știi cine suntem?

– Da.

Ea clătină din cap.

– Îmi pare rău, dar nimic nu ar putea justifica uciderea ta. Și se pare că ți-ai făcut o părere greșită despre noi. Nu suntem genul de pirați la care te gândești.

– Ce alte genuri mai există? întrebă el disprețuitor.

Ea zâmbi larg.

– Suntem o specie nouă, desigur. De fapt, suntem mai curând căutători de comori decât pirați.

– Motivele tale nu înseamnă nimic pentru mine. Ce ați făcut aici e un act criminal și dă-mi voie să te asigur și eu că voi pune să fiți vânați sau o voi face chiar eu. Acum înțelegi de ce ar fi o idee bună să mă eliberezi imediat?

– Îmi pare rău să aud asta, spuse ea și suspină pentru a-și sublinia cuvintele. Preferam să cred că vei fi rezonabil după ce te voi asigura că îți vei primi corabia înapoi. Dar fiindcă nu are

să se întâmple nimic cu adevărat rău, ai putea fi pur și simplu fericit să-ți vezi de drum când se vor sfârși toate acestea.

– Nu are să se întâmple nimic cu adevărat rău? spuse el, nevenindu-i să creadă. Dar faptul că mi-ai spart capul cum se numește?

Ea țâțâi nemulțumită.

– Nu am făcut așa ceva.

– Așa se simte, o contrazise el. Vino să te uiți.

Ea chicoti ca reacție la ticluirea cusută cu ață albă.

– Nici o șansă, îi spuse ea. În plus, nu e decât o mică tăietură. De-abia dacă a curs puțin sânge, și am înlăturat indiciile.

El ridică dintr-o sprânceană.

– M-ai atins?

– Foarte impersonal. Nu ai simțit-o?

– Nu, minți el. Ce altceva ai mai făcut cât am fost năuc?

– Vrei să spui în timp ce îți testai noile legături? Nu am făcut nimic! Pe bune, eu...

– Dar ai vrut, nu-i așa? o întrerupse el, cu ceea ce nu putea fi altceva decât un zâmbet de superioritate atotcunoscător. Hai, scumpo, recunoaște-o. Știi că vrei să mă seduci, și te-ai asigurat că nu te pot opri, nu că aș dori-o cu adevărat. Așadar, ce te oprește?

– Vei înceta cu astfel de...

– Nu trebuie decât să mi te așezi în poală, și îți voi oferi plimbarea vieții tale.

Ea sări în picioare, dar era prea târziu. Cuvintele fuseseră brutale, dar imaginea îi intrase deja în minte. Putea să îl atingă, chiar putea să o facă. Ba chiar îi dăduse permisiunea să o facă. Și îi simțise gustul dulce, atât de îmbătător. Putea face ce îi sugera...

– Încetează! izbucni ea, dar nici măcar nu era sigură dacă i se adresa lui sau și-o spunea ei înseși. Adăugă cu o căutătură cruntă: Sau voi folosi acest pistol pe tine, din nou.

El îi aruncă o prefăcută privire rănită.

– Așa se tratează un bărbat suferind?

Gabrielle se îndreptă către ușă fără a-i răspunde. Trebuia să stea departe de el până își scotea din minte imaginea în care i se așeza în poală, încălecându-l.

Capitolul 24

– Ce crezi că făceau piraţii în Anglia? îl întrebă Georgina pe James.

Încerca să îi arate că nu era chiar supărată, însă nu prea reuşea, nu după ce el îi văzuse expresia perplexă când marinarul lui Drew le relatase povestea. Acesta reuşise să se strecoare de pe nava *Triton* cât timp aceasta se afla încă pe canal, fără ca măcar să fie văzut, şi venise direct în Berkeley Square pentru a le spune că Drew îşi pierduse corabia, care încăpuse în mâinile piraţilor, şi că îi auzise spunând că se îndreptau spre o mică insulă la est de St. Kitts.

– Contează? Piraţi, hoţi, orice ar fi, sunt în continuare în posesia corabiei fratelui tău. Iar apoi James mormăi: Al dracului să fiu dacă s-ar fi întâmplat asta pe *Maiden Anne*.

Georgina se prefăcu a nu auzi acea replică. *Maiden Anne* fusese corabia lui James, şi fusese el însuşi gentilom pirat timp de mulţi ani, ba chiar capturase câteva dintre navele familiei ei, la fel cum capturase şi inima ei când navigase cu el îndeplinind rolul de ajutor de căpitan.

Tonul lui sugera că era furios. Nu era surprinsă. Nu suporta să o vadă supărată din vreo pricină şi de obicei voia să-i omoare pe toţi cei care o necăjeau. În acest caz nu putea face nimic, iar asta nu reuşea decât să-l enerveze şi mai rău. Nu că cineva care nu-l cunoştea bine şi-ar fi dat seama. Nu era în firea lui să strige, să facă gălăgie sau să se agite. O, nu, James Malory era unic din acest punct de vedere. Dacă avea de gând să distrugă pe cineva, persoana respectivă nu primea nici un avertisment.

– Măcar Boyd e aici, spuse ea. Sunt sigură că va vrea să o ia după *Triton*.

– Bineînţeles că o va face, dar asta te va linişti? întrebă el apăsat.

O cunoştea prea bine. Boyd nu era căpitanul propriei sale nave, iar aceasta nu era echipată pentru a înfrunta piraţii. Dar nici *Triton* nu era înarmată până în dinţi.

– Am cumpărat o corabie, continuă James. Trebuia să fie o surpriză pentru următoarea dată când îți trecea prin capul ăsta drăgălaș gândul de a traversa oceanul.

Ea îi zâmbi larg. Chiar îl necăjise gândul că fusese cât pe ce să navigheze fără a deține comanda navei cu care mergea. Nu era deloc surprinsă că își luase măsuri pentru a nu se mai întâmpla niciodată așa ceva.

– Înseamnă că porneşti după ei? întrebă ea.

– Desigur.

– E un plan excelent, fu ea de acord, simțindu-se deja mai bine.

– Așa mă gândeam că ți se va părea.

– Şi voi veni cu tine.

– Stai puțin, George...

– Nici măcar să nu te gândeşti că mă vei lăsa acasă, să mă îmbolnăvesc de griji.

Nu făcu decât să o privească țintă, așteptând ca ea să invoce alte câteva motive pe care el le-ar fi putut contracara cu mai multă ușurință. Înțeleaptă, schimbă subiectul şi scoase un bilet din buzunar şi i-l înmână. Îl găsise când trecuse pe la camera lui Gabrielle în acea dimineață pentru a vedea dacă se simțea mai bine. Fusese un şoc destul de mare să descopere că plecase, deşi faptul că marinarul lui Drew apăruse la scurt timp după aceea cu vestea că nava fratelui ei fusese capturată o făcuse să uite temporar de asta.

Se încruntă spre ea după ce termină de citit.

– Crezi că Gabrielle a confiscat nava lui Drew?

Georgina clipi.

– Dumnezeule, nu, nu mi-a trecut nici o clipă prin cap așa ceva. Am fost doar surprinsă că nu ne-a spus că tatăl ei are necazuri, că şi-a făcut pur şi simplu bagajele şi a plecat, nelăsând altceva decât un bilet. M-aş fi aşteptat să-ți ceară ajutorul, dat fiind că tu şi tatăl ei ați fost prieteni.

– Probabil a simțit că a stat destul pe capul nostru. Dar coincidența este destul de... precisă, nu crezi? Când a plecat?

– În dimineața aceasta. Nu, stai, poate că azi-noapte, în timp ce noi eram la Tony la cină. Nu se simțea bine, de aceea nu ne-a însoțit, cum îți spusesem...

– Dar s-a simțit suficient de bine pentru a se furișa, așa că aș spune că nu a fost decât o scuză.

– O, haide acum, doar nu crezi că ar comanda corabia lui Drew. E fratele meu. M-am împrietenit cu ea. Dacă așa o fi, i-o fi cerut ajutorul, știind că urma să plece oricum. Nu avem de unde să știm dacă nu cumva el a fost de acord, iar ea e pasager sau poate chiar ostatică acum, la fel ca el. Nu ar avea nici un motiv să-i joace o... festă.

El oftă și încheie gândul în locul ei.

– Văd că ți-ai amintit ce mi-ai spus că a zis Drew la bal cu o seară în urmă. Exact genul de lucru care să distrugă șansele de căsătorie ale fetei aici.

– Prostii, îl contrazise ea. Nu a ajuns să fie subiect de bârfă. Și au trecut două zile de la bal. Am fi auzit...

– Mereu afli la urmă dacă ești implicat personal, draga mea, o întrerupse el. Și, fiindcă tu erai gazda ei, ești în mod clar implicată. În plus, nu am ieșit din casă ieri decât să mergem la Tony la cină și înapoi.

– Știu, zise ea și oftă. De fapt, când am citit prima oară biletul lui Gabrielle, m-am gândit că e o păcăleală, că e posibil să se fi ascuns doar până trece furtuna. Voiam să te rog să o găsești, ca să putem înăbuși scandalul acesta în față.

El ridică dintr-o sprânceană aurie.

– Și cum ai fi făcut acest lucru, dacă e deja pe buzele tuturor? Nu e o minciună, e adevărul.

– Un iubit batjocorit, care vrea răzbunare, răspunse ea.

– Foarte ușor.

– Vrei să spui că l-a batjocorit pe Drew, iar el a vrut să-i păteze reputația făcând acea remarcă?

– Ei bine, e adevărat că fratele meu a lansat zvonul. Motiv pentru care m-aș simți tare vinovată dacă asta a i-a distrus șansele la căsătorie.

– Încetează, spuse el. Nu ai de unde să știi dacă nu cumva a fost provocat.

Ea îl privi incredulă.

– Îi iei partea lui Drew?

– Mușcă-ți limba, George. Nu aș face-o niciodată. Dar nu ai observat scânteile care zburau între ei doi?

– Bineînțeles că da. Inițial părеau a nu se plăcea deloc, dar asta s-a schimbat repejor. Ba chiar am fost într-atât de îngrijorată încât am încercat să o avertizez pe Gabrielle să se țină departe de Drew.

– Dar pe el l-ai avertizat să se țină departe de ea?

Ea clipi.

– Bineînțeles că nu. Știi cum e. E mai rău decât ai fost tu în ceea ce privește hotărârea de a nu se căsători. Așa că știa foarte bine că nu îi era accesibilă.

– Tocmai asta, draga mea, e posibil să fi fost problema. E o fată foarte drăguță. Dacă a pus ochii pe el, e posibil să fi fost într-adevăr provocat sau ispitit peste măsură, cum ar veni.

Ea se încruntă.

– Ei bine, în orice caz, îi voi trimite un bilet lui Reggie pentru a afla dacă circulă vreun zvon. E la curent cu toate bârfele, așa că ar ști. Dar totuși Gabrielle nu a ieșit decât pentru scurt timp cu unul din bărbații aceia cu care a venit la Londra, după spusele lui Artie. Iar el a zis că nu a mai avut decât un singur vizitator, un tânăr care, după părerea lui, era unul dintre pretendenții ei. Dar dacă, așa cum spui tu, cei implicați sunt ultimii care află de un eventual scandal, atunci nu ar ști nici ea, nu-i așa?

– Nu aș conta pe asta. Coincidența e mult prea mare și ar explica de ce nu i-a cerut ajutorul lui Drew.

– Asta dacă e pe corabie.

– Nu contează, draga mea. Fie că e mână în mână cu piratii, fie că e la cheremul lor sau se ascunde, după cum ai presupus tu inițial, voi strânge un echipaj astăzi. Așa că încetează să-ți mai faci griji pentru fratele tău. Cel care a pus la cale tărășenia asta va fi sfâșiat bucată cu bucată. Poți conta pe asta.

Capitolul 25

Gabrielle stătuse prea mult timp departe de cabina căpitanului. Era foarte posibil ca, nefiind supravegheat, Drew să fi reușit să se elibereze, așa că îl luă pe Bixley cu ea, să aibă întăriri, și îl lăsă

pe el să intre primul. Dar nu se putea amăgi singură. Ştia că într-o oarecare măsură nerăbdarea ei de a reveni acolo nu avea nimic de-a face cu grija că Drew ar fi evadat în absența ei.

Căpitanul era încă acolo unde îl lăsase, dar îi înconjură scaunul la o distanță apreciabilă, pentru a se asigura că frânghiile erau încă în jurul încheieturilor lui, înainte de a-i cere lui Bixley să plece. Drew nu spusese nimic încă, ci doar o urmărea cu ochii aceia întunecați și tulburători, până când ajunse în spatele lui. Probabil fierbea în continuare la foc mic, şi nu se îndoia că ar da-o pe mâna autorităților dacă ar avea ocazia, exact aşa cum spusese. Dar mai întâi trebuia să o prindă – şi ce şanse erau? Nu ştia unde locuia în Caraibe, iar posibilitatea ca ea să se întoarcă în Anglia era minusculă. Din cauza lui. Deoarece îi pătase fără să-i pese numele.

Desigur, mai exista eventualitatea ca el să fie atât de furios că îi confiscase corabia, chiar dacă îl asigurase că nu era decât o situație temporară, încât să vrea să o prindă chiar el. Era totodată posibil să fie furios întrucât crezuse că aveau să-l omoare. Poate de aceea îi arunca privirile acelea fulgerătoare. Acum, că Gabrielle se gândea la asta, Drew pomenise despre posibilitatea de a fi aruncat peste bord exact înainte de a întreba dacă avea să fie sedus mai întâi.

Roşi din nou la acea amintire, dar măcar stătea în spatele lui, unde el nu o putea vedea. Însă el ştia de ce era acolo şi întrebă oftând:

– Chiar ai crezut că aş mai încerca o dată, după rana cu care m-am ales?

Ea se încruntă şi îi ridică mânecile vestonului pentru a vedea rana despre care vorbea. Pielea se înroşise, dar erau şi câteva zgârieturi din care curseseră câteva picături de sânge. Cum de nu observase asta când îl legase mai devreme? Şi de ce primul ei impuls era să-l dezlege şi să găsească nişte alifie pentru a-i unge pielea zgâriată?

Îşi mușcă buzele, iritată că îi trecuse prin cap să-i aline disconfortul, şi ocoli scaunul pentru a veni în fața lui. Deja îşi cedase cabina lui Margery. Prietena ei avea rău de mare, ceea ce se mai întâmplase în primele două zile după ce părăsiseră portul. Aşa că se grăbise să-i ofere propria ei cabină – se grăbise prea tare. Asta

îi oferise scuza de care avea nevoie pentru a-l ține pe Drew lângă ea. Acum trebuia să-i spună că avea să împartă cabina cu el. Aștepta cu nerăbdare să-i vadă groaza.

Dar el fu cel care vorbi primul:

– Sora mea și James s-au împrietenit cu tine, și așa îi răsplătești?

– Nu am luat corabia lor, am luat-o pe a ta, replică ea.

– Nu crezi că o vor lua ca un atac personal? Îmi pare rău că trebuie să-ți dau această veste, scumpo, dar James este un bărbat care dușmănește până la moarte. Familia Malory nu e una pe care să o superi sau să o rănești, dar acest Malory despre care vorbim este cel mai puțin rezonabil și cel mai răzbunător din tot neamul.

– Îmi pare rău, dar am văzut cu ochii mei cât de mult îi displac cumnații. Vrei să mai încerci o dată?

– Nu are de-a face cu mine, ci e vorba despre faptul că sora mea mă iubește și va fi supărată din această pricină. El este foarte protector cu ea, știi. Devine extrem de nerezonabil din această cauză, ca să fiu precis.

– Sora ta nici măcar nu va afla că ți-am capturat corabia până ce nu vei fi liber din nou, răspunse ea, deși reușise să o facă să nu se mai simtă în largul ei aducând vorba despre James Malory.

Chiar dacă locuise în casa lui timp de câteva săptămâni, nu reușise să-și stăpânească tulburarea pe care i-o provoca omul acela.

– Nu știi niciodată ce îl poate supăra. Eu sigur nu aș risca să o apuce pe urmele mele, al dracului să fiu, indiferent de motiv.

– Iar tu nu vei face la fel? Nu ai fost tu cel care a promis că o să ne vadă pe toți după gratii?

– Desigur, doar că eu voi fi mai blând decât James.

Ea râse. O spusese mormăind nemulțumit. Era vădit iritat că nu o apucase groaza din pricina previziunilor lui întunecate, atât de tare încât să-l elibereze imediat. Și ca să mai pună puțină sare pe rană...

– Apropo, spuse ea nonșalant, am o veste neplăcută pentru tine.

– De ce nu mă surprinde? replică el sarcastic.

Ea îl ignoră și continuă:

– Cabina în care urma să te mut nu mai este disponibilă pentru tine.

– Şi?

– Ai fi putut sta dezlegat în ea, dar, fiindcă va trebui să rămâi aici...

– Nu mă poţi ţine legat pe termen nedefinit, o întrerupse el, cu trupul încordat de indignare. Sau ai de gând să mă hrăneşti tu?

Ea clătină din cap.

– Nu, nu plănuiam asta. Am decis că va trebui să fii înlănţuit aici – ei bine, dacă putem găsi nişte lanţuri. Am pus oamenii să caute, şi chiar asta fac în momentul de faţă.

– Înlănţuit de patul tău? Şi numeşti asta veste neplăcută?

Ştia că nu vorbea serios, dar tonul lui suna acum curios... şi seducător. Nu încerca decât să o facă să se fâstâcească – şi funcţiona negreşit. Încă de la început, reuşise fără efort să-i facă obrajii să ardă cu replicile lui deplasate, atât de necuviincioase. Bineînţeles, ar fi scandaloase doar într-o companie selectă, iar el o luase de la început drept pirat. Probabil se gândise că era obişnuită cu astfel de vorbe – şi, dacă aşa gândise, era un avantaj. Însemna că îi lua de bun rolul pe care îl juca.

Era dimineaţa târziu. Ceruse să i se aducă mâncare înainte ca ea să se întoarcă în cabină. Spera ca lanţurile să sosească între timp, astfel încât Drew să se poată hrăni singur. Însă trebuia să înceapă să se poarte mai mult ca un pirat nepăsător, aşa că nu era o ideea prea rea să mănânce în faţa lui şi să-l lase să flămânzească.

Cât despre remarca lui referitoare la patul ei, dacă într-adevăr nu încercase să o facă să se simtă stânjenită, atunci putea să se aştepte şi la alte lucruri similare, şi ar fi preferat să nu mai audă alte comentarii care îi făceau mintea să zboare la lucruri total nepotrivite. Trebuia să îl facă să o dorească, nu invers. Totuşi, se putea gândi la o cale sigură de a pune capăt insinuărilor, dacă el credea că deja o cucerise. Asta ar putea chiar să servească planului ei, având în vedere că era în firea umană să doreşti ceva ce nu poţi avea.

De-abia ce-i veni ideea, că şi intră Richard, răsucind un lanţ în mână – unul lung. Îşi înfăşurase o mare parte din lanţ în jurul

gâtului. Şi de capătul care îi atârna în dreptul mijlocului părea să fie prinsă o cătuşă.

– La asta te gândeai, căpitane? Erau două în cală. Mi-am folosit uluitoarele tehnici de persuasiune pentru a-l face pe unul dintre membrii echipajului lor să mi-l arunce. Le-am spus că e pentru un englez, râse el răutăcios. Americanii țin dușmănie vreme îndelungată şi nici măcar nu cer lămuriri.

– Războiul s-a terminat de câțiva ani, îi reaminti ea.

– Nu contează, a funcționat pentru a face rost de lanț. Aş sugera ca al doilea lanț să fie folosit pentru secund, dar, la ce matahală e, mă îndoiesc că vreunul dintre noi se va deranja să se apropie de el într-atât încât să i-l pună. Măcar ăsta e deja imobilizat.

Se referea la Drew, care îl privise cu ochii mijiți de când intrase. Gabrielle îşi dădu imediat seama că Richard era candidatul perfect pentru a-l face pe Drew să creadă exact ce plănuise ea.

Se apropie de Richard, îl bătu tandru pe obraz şi spuse cu voce scăzută şi senzuală, sărutându-l iute pe gură, aşa cum, spera ea, ar fi făcut-o orice iubită:

– Mulțumesc pentru lanț, *chérie*.

Dar ar fi trebuit să discute mai întâi cu Richard despre acest plan, căci îl luase prin surprindere, astfel că prima lui reacție fu să o îndepărteze de el. Din nefericire, o împinse destul de tare, fapt ce o surprinse – şi o făcu să cadă în fund.

Richard se ştergea de zor la gură cu dosul mânecii şi întrebă indignat, fără a privi spre ea:

– Ce dracu' faci, Gabby?

– Stau pe podea, naiba să te ia!

– O, spuse el, privind spre ea. O, îmi pare rău, adăugă el, întinzându-i mâna.

Ea îi dădu peste mână, se ridică şi îşi scutură fusta. Drew râdea. Era limpede că nu avea sens să întrebe de ce îl sărutase pe Richard – îşi dăduse seama după reacția lui Richard .

– Mai încercăm o dată, *chérie?* întrebă Richard.

– Nu în viața aceasta, răbufni ea. Şi nu mă mai lua cu *chérie*, nătângule!

El râse înfundat. Drew hohoti. Îi venea să arunce cu ceva în amândoi, dar aproape toate lucrurile din cabină erau bătute

în cuie. Nu era nimic lăsat la voia întâmplării, deşi se vedeau câteva cufere mari, în afară de ale ei, aşa că poate căpitanul nu despachetase încă.

Îndreptă un deget ţeapăn înspre uşă şi îi spuse prietenului ei:

– Du-te până nu te pun şi pe tine alături de cei care şi-o vor lua pe coajă astăzi.

Apoi, văzând că Richard deschidea uşa şi lua lanţul cu el, îi strigă:

– Înainte de a pleca, drege busuiocul şi pune-l pe căpitan în lanţ şi asigură-te că e legat bine.

Richard tresări.

– Trebuie să dreg busuiocul?

Ea doar îşi miji ochii spre el drept răspuns.

Capitolul 26

Ohr şi Richard i se alăturară lui Gabrielle în cabina ei pentru a lua cina. Ohr privi spre Drew de câteva ori, apoi dădu glas gândului care îl preocupa.

– Ai de gând să-l laşi aici în felul ăsta?

– Vrei să spui în lanţuri? Pentru moment, da. Îl va împiedica să se rănească din nou?

– Când s-a rănit?

Nu ar fi trebuit să menţioneze acel lucru, dar, fiindcă o făcuse, Gabrielle decise că adevărul ar putea fi mai bun decât orice asigurări banale pe care le-ar putea invoca. Ar explica totodată de ce voia ca el să rămână în lanţuri.

– A reuşit să scape, spuse ea, apoi adăugă iute: Am reuşit să-l leg din nou. Nu s-a întâmplat cine ştie ce.

– Aş putea să-l leg de punte, se oferi Ohr.

– Frecaţi puntea! chirăi Miss Carla.

Râseră toţi de papagal. Era ceva obişnuit să spună una dintre numeroasele ei expresii dacă auzea vreun cuvânt sugestiv. Dar Gabrielle ar fi trebuit să acopere pasărea, oricât de târziu era. O făcu în clipa aceea, apoi se întoarse la masă. Observă că Drew

se holba la colivia papagalului. Probabil nu o mai auzise vorbind până atunci.

Cât despre sugestia lui Ohr, întâmplarea făcea că ploua în acea seară, dar, chiar dacă nu ar fi plouat, pe Gabrielle nu o lăsa inima să-l izoleze pe Drew sus.

Le spuse prietenilor ei:

– Prefer să nu fie mutat.

– Atunci, poți să mergi în cabina noastră, spuse Richard. Dormim noi aici.

Gabrielle se gândi la această posibilitate. De dragul cuviinței, ar trebui să o facă, deși era cam târziu să-și facă griji cu privire la decență, având în vedere că își asumase rolul de pirat. În plus, camera aceea – fieful căpitanului – și faptul că ea o ocupa erau cam singurele lucruri care îi susțineau șiretlicul. Bărbații îi spuneau „căpitane", da, dar Drew trebuia să vadă că veneau la ea pentru a primi ordine, iar vizitele lor frecvente din ziua aceea arătau că așa stăteau lucrurile. Și cum își putea pune în aplicare răzbunarea împotriva căpitanului dacă nu avea acces neîngrădit la el?

Clătină din cap.

– Îmi va fi bine aici. Din fericire, nu o contraziseră, deși era sigură că ar fi făcut-o dacă Drew nu i-ar fi putut auzi.

Mai rămaseră cu ea o vreme după cină, Richard străduindu-se să o binedispună. Se simțea încă vinovat pentru că îi stricase planul în după-amiaza aceea, iar ea încă nu avusese ocazia să stea de vorbă cu el despre asta sau să-l liniștească, spunându-i că fusese oricum o idee prostească din partea ei.

Căpitanul rămase tăcut în colțul lui toată seara, privindu-i doar și probabil ascultându-le fiecare cuvânt. Singurul lucru care îl ținea legat acum era cătușa din jurul gleznei. Îi scosese chiar ea frânghiile mai devreme. Ceea ce fusese riscant și o făcuse să se încordeze toată. Trebuise să le lărgească doar cât să și le poată scoate singur și să se ferească din calea lui înainte ca el să reușească să se elibereze.

Drew nu se mai așezase pe scaunul acela după ce se ridicase. Stătuse în picioare, întinzându-și membrele lungi o vreme, ceea

ce atrăsese atenția ei, aproape făcând-o să se holbeze iar la el, spre propria ei iritare.

Apoi se așezase pe podea, cu spatele sprijinit de perete, cu genunchii îndoiți și cu picioarele desfăcute. Își luase masa tot acolo, după ce Bixley împinsese o farfurie pe podea spre el. Nimeni nu voia să se apropie de el, ceea ce era înțelept. Nu era nici pe departe la fel de intimidant ca secundul lui mătăhălos, Timothy Sawyer, dar era totuși un bărbat înalt și musculos, așa că oricine se băga în raza brațelor lui lungi o căuta cu lumânarea.

Își scosese cizmele, probabil pentru a vedea dacă putea strecura cătușa peste gleznă, scăpând de ea. Ar fi fost prea strânsă cu cizma sub ea. Gabrielle stătuse cu ochii pe el, iar el era conștient de asta și nu încercase nimic necugetat, însă o îngrijorase îndeajuns încât să-i ceară să-și ridice cracul pantalonului.

El nu făcuse decât să se holbeze la ea. Nu avea de gând să se supună. Ea scrâșnise din dinți. Era un ostatic extrem de enervant. Recalcitrant, necooperant, agresiv. Era o nenorocită de cătușă pentru picior, la urma urmelor, făcută în așa fel încât să nu poată fi scoasă odată ce era pusă, iar picioarele lui erau probabil mai groase decât ale multora, la cât de înalt și de bine făcut era.

Își dădu seama destul de târziu, după ce prietenii ei plecaseră, că avea să fie nevoită să își schimbe puțin obiceiurile de dormit cât timp împărțea încăperea cu ostaticul ei. Ei bine, nu era prima dată când dormea îmbrăcată. Nu își scosese hainele nici măcar o dată pe insula aceea a piraților, când fusese ea însăși ostatică. Nu o deranja să doarmă îmbrăcată acum...

Rămase țintuită locului când întrebarea i se strecură în minte. De ce ar face excepții pentru el? Dumnezeule, era de fapt o oportunitate perfectă pentru a începe să-l ispitească, scoțându-l din minți după ce avea să-i arate un petic de piele dezgolită. Trebuia doar să prindă curajul necesar pentru a o face – și cel mai ușor ar fi să se prefacă nepăsătoare. Nu voia ca el să creadă că o făcea deliberat.

Așa că, foarte iute, înainte de a se răzgândi, își lăsă fusta să cadă la picioare și își trase bluza peste cap. Nu se putu abține să nu simtă satisfacție când îl auzi respirând întretăiat.

– La naiba, femeie, ce dracu' faci? aproape că strigă el.

Cum stătea în cămășuță și-n pantalonași, prin care i se vedea perfect fundul, privi peste umăr spre el și spuse cu cochetărie:

– O, îmi pare rău, am uitat că ești acolo.

Apoi se întoarse spre el pentru a-l lăsa să aprecieze pe deplin rotunjimile pline ale sânilor, care ieșeau la iveală din decolteul adânc al cămășuței. Îl auzi gemând cu privirea țintuită la pieptul ei și trebui să-și înăbușe râsul când se strecură în pat în lenjeria intimă străvezie. Un atac dublu, unul împotriva simțurilor lui, celălalt împotriva mândriei, fiindcă putuse să uite că era și el prezent.

Dar, dacă se gândea că reușise să-i dea o lovitură de grație pentru a se răzbuna, se înșela amarnic. El se asigură de asta.

Abia stinsese lampa, așezându-și capul pe pernă, că îl auzi spunând:

– Știi că această cătușă e ruginită?

Ea deschise ochii și privi țintă în tavan, nu că ar fi văzut în întuneric, dar în direcția aceea se uita. „Tace toată seara, dar, când se stinge lampa, începe să vorbească?" se gândi ea iritată. Probabil ar fi trebuit să-i spună ceva înainte de a se retrage, măcar să-l anunțe că poziția lui pe podea nu fusese ideea ei, că i-ar fi dat un hamac dacă ar fi cerut unul.

Pe de altă parte, chiar voia ca el să creadă că era slabă de înger? Înainte, când el se afla în fruntea listei cu posibili soți, voise ca el să o cunoască așa cum era cu adevărat, încetând să mai facă presupuneri greșite despre ea. Dar era prea târziu pentru asta. Acum voia exact opusul.

– Ești hotărâtă să-mi otrăvești sângele, nu-i așa? spuse el.

Ea scrâșni din dinți. Se întrebă dacă să-l ignore pur și simplu. Poate va pricepe aluzia sau poate va crede că adormise deja.

– A, înțeleg, îl auzi ea. Planul era să mă arunci peste bord și să mă omori din capul locului?

Se ridică în capul oaselor, dar era prea întuneric pentru a-l vedea în colț.

– Ar fi trebuit să-ți lași cizmele în picioare, să știi, îi atrase ea atenția.

– Crezi că ar fi schimbat ceva, când cătușa aceasta e atât de ruginită, că le-ar fi ros pielea?

Ea se întinse din nou, izbindu-și capul de pernă de două ori.

– A fost o idee foarte proastă, mormăi ea. Dacă ar fi fost mai cald, poți fi sigur că m-aș fi dus să dorm eu pe punte.

El nu răspunse. Ba chiar rămase tăcut o vreme, ceea ce o încurajă să încerce să adoarmă. Dar apoi, din întuneric, îl auzi spunând:

– Voi avea nevoie de o oală de noapte, femeie, sau credeai că o să mă ușurez pe podea?

Gabrielle deschise ochii brusc, iar obrajii i se înflăcărară. Sări din pat și găsi un chibrit să aprindă felinarul pe care îl stinsese mai devreme. Drew stătea exact acolo unde era și când se urcase ea în pat. Probabil nu-i convenea că ea avea să doarmă în patul lui, în timp ce el era pe podea în lanțuri. Găsi oala de noapte, o puse jos și o împinse cu piciorul în celălalt capăt al încăperii. Apoi se duse înspre unul dintre cuferele lui și începu să caute prin el.

– Ce faci?

Îi ignoră tonul ofensat. Era, fără îndoială, deranjat că-i umbla prin cufere.

– Caut ceva să-ți pui sub cătușă, spuse ea cu impertinență. Sunt sigură că eu nu am nimic, nu fără a-mi rupe vreo haină, ceea ce nu am de gând să fac.

– Așadar, m-ai auzit.

– Sigur.

– Presupun că asta înseamnă că vrei să-mi otrăvești sângele?

Ea pufni și îi aruncă doi ciorapi pe care îi găsise.

– I-aș îndoi și i-aș strecura sub metal, nu mi i-aș pune în picioare. Acum, dacă nu te deranjează, aș vrea puțină liniște ca să pot dormi.

– Dacă vrei liniște, ar fi trebuit să te muți în altă parte.

– Să te duc pe punte e în continuare o opțiune.

El nu mai spuse nimic.

Capitolul 27

„A naibii femeie, ar fi putut să-mi arunce niște așternuturi", își zicea Drew mânios, stând pe podeaua tare a cabinei sale. Ploua afară – de fapt, turna cu găleata –, și în încăpere se strecura un curent rece pe sub ușă. De obicei sunetul ploii îl liniștea. Ba chiar îi plăcea să treacă la cârma corabiei sale pe timp de furtună. Era ceva primitiv în furtuni care îi stimula toate simțurile. Nu avea o asemenea ocazie în noaptea aceea.

Nu putea să doarmă. Încercase, cu capul sprijinit de perete. Nu era prima oară când dormea într-un loc incomod și nici când stătea în capul oaselor. Numai că nu avea să se întâmple aici, nu cu o femeie frumoasă care dormea într-un pat moale, la câțiva metri de el.

De fapt, acesta era doar unul dintre motivele pentru care somnul îl ocolea. Emoțiile care îi palpitau în stomac erau o piedică și mai mare. Nu-și amintea să se fi simțit atât de furios vreodată, și făcea față cu greu. Dar era adevărat că nu i se mai luase niciodată corabia.

Nu-i venea să creadă că Gabby făcea asta. Era atât de furioasă pe el, încât nu-l putuse ruga pur și simplu să o ia la bord? Ar fi pornit pe rutele lui comerciale obișnuite și ar fi putut fi convins cu ușurință să o ducă pe Gabrielle Brooks. Ei bine, poate nu cu ușurință. Ea era motivul pentru care se hotărâse să plece cu câteva zile mai devreme decât plănuise inițial. Voise să se îndepărteze de ea cât de mult putea din pricina ispitei pe care o reprezenta.

Ispita aceea devenise mai puternică în ultimele câteva săptămâni. De îndată ce încetase să mai fie dezagreabilă, Drew începuse să își imagineze cât de bine ar arăta în patul lui. Ajunse până în punctul în care o dorea atât de mult, că lăsase prudența deoparte și încercase să o ademenească în camera lui. Mare prostie! Nu reușise decât să o dorească și mai mult. Iar ea nu venise la el. În schimb, continuase să-și caute un soț. Era ca și cum ai fi pus o scânteie pe focul mocnit, și acesta era probabil motivul pentru care se îmbătase atât de rău în ultimele două nopți în port

și pentru care se dusese la acel bal încercând, prostește, să îi saboteze misiunea. Și faptul că o văzuse la balul acela cu Wilbur, pretendentul pe care părea să-l prefere cel mai mult... Nu era surprins că o făcuse de rușine, cum pretindea ea că se întâmplase. Nu-și amintea exact ce spusese, dar își aducea clar aminte că sora lui îl mustrase.

Oftă în sinea lui. Se pare că reușise, iar ea își dezvăluia adevărata fire acum. A naibii femeie chiar era pirat. Așchia nu sare departe de trunchi. Dar ar fi trebuit să o facă să i se supună până acum. Era atrasă de el. Observase asta de la început. Ar fi putut-o convinge măcar să-i facă așternutul mai primitor. Dar furia îi stătea în cale. În clipa aceea, gândul de a încerca să o farmece i se părea respingător. Pentru că ea deținea controlul? Pentru că îi furase corabia, îl lovise în cap cu propriul lui pistol și îl țintuise de podeaua aceea nenorocită? Sau pentru că, în ciuda tuturor acestora, încă o dorea?

O gustase din nou, acesta era necazul. De ce dracu' o făcuse? Fusese atât de aproape de libertate, de a-și recupera corabia și de a-i pune cu botul pe labe pe piratii ăștia, dar se lăsase ispitit de o pereche de buze senzuale. Pur și simplu fusese incapabil să se abțină să nu o sărute când gura ei era atât de aproape de el și își mișca fundul în poala lui, iar parfumul ei îi umplea nările.

Simți că-i pulsează bărbăția numai la gândul acelui sărut. Afurisită femeie...

– Am făcut o gaură într-una din cabine, șopti secundul lui. Mă gândeam că n-o să te deranjeze, căpitane.

Drew se desprinse brusc de zid. Nu-i venea să creadă și aproape izbucni în râs. Fusese atât de cufundat în gânduri, că nici măcar nu-l auzise pe Timothy Sawyer strecurându-se în cabină, și se pare că o făcuse fără să o trezească pe femeia pirat care dormea în celălalt capăt al camerei. Nu-l vedea pe secundul lui. Nu pătrundea lumină deloc prin ferestre, din pricina ploii, iar Gabby stinsese lampa înainte de a se urca în pat, așa că era întuneric beznă în cabină. Patul lui. La naiba, faptul că ea dormea acolo, fără el, îl înfurie.

– Deloc, spuse el, tot în șoaptă, ca Timothy. Ce ți-a luat atâta?

– Trebuia să mă asigur că nu e nimeni de partea cealaltă, să dea alarma.

– Ai eliberat echipajul?

– M-am gândit să te dezleg pe tine întâi.

– Știam că mă pot baza pe tine, Tim.

– Măcar atâta puteam să fac, căpitane, după ce i-am lăsat să mă pună la pământ azi, spuse bărbatul înciudat.

– Ei bine, mă îndoiesc că oricine altcineva s-ar fi gândit să treacă prin pereți, spuse Drew.

Zâmbea larg, deși Timothy nu îl vedea. Îi stătea alături de câțiva ani. Era un tip liniștit, agreabil, care nu făcea scandal niciodată. În ciuda trupului masiv, avea unul dintre cele mai blânde temperamente pe care le întâlnise Drew vreodată, atâta timp cât nu era călcat pe coadă. Dar, când se întâmpla asta, se putea dezlănțui iadul.

Nu se întâmpla des, dar, asemenea lui Drew, lui Timothy nu-i plăcea să fie întemnițat. Făcuseră mare larmă într-o noapte în Bridgeport și sfârșiseră petrecând noaptea în închisoare, ca să se trezească din beție. După ce își revenise, Timothy fusese ca un urs în cușcă, înnebunit să rupă zăbrelele – și să dea niaba dacă nu le îndoise. Drew fusese nevoit să plătească și pentru ele.

– Hai să-ți scoatem frânghiile, spuse Timothy.

– N-am frânghii. Mi le-am scos o dată, așa că acum sunt prins cu o cătușă de fier.

– Ei, asta ar putea fi o problemă. Doamna pirat are unelte ca să te scoată din ele? Sau e încuiată cu lacăt?

– Nu e nici o cheie, și unul dintre oamenii ei are... Drew nu termină. Stătea cu fața la ușă, și văzu lumina care se ivi sub ea. Ai grijă, șuieră el încet, s-ar putea să primim vizitatori.

Nu avură timp să se pregătească. Ușa se deschise exact în clipa în care el dădea avertismentul. Piratul chipeș stătea acolo, cel pe care Gabby încercase să-l sărute în după-amiaza aceea. Din nefericire, nu era singur. Asiaticul înalt la care Gabby părea să țină era cu el, plus alți doi. Unul dintre ei văzuse probabil ce se întâmpla sau dăduse peste gaura aceea din zid și avusese prezența de spirit să aducă întăriri.

Era un moment extrem de tensionat. Cei patru pirați, înarmați, tocmai intraseră pe ușă și își îndreptaseră pistoalele direct spre pieptul lui Timothy.

Drew se temea că era unul dintre acele momente în care secundul său nu avea să dea înapoi. Îi simțea tensiunea, furia că nu dusese la bun sfârșit ce își propusese. Și nu era prima dată când uriașul era prins într-o dispută disproporționată. Era prea furios să observe acele pistoale nenorocite, așa că probabil avea să fie ucis.

Gabrielle sări deodată din pat, învelită într-o pătură, și se plasă direct între cele două grupuri. Clocotea de mânie.

– Îmi ajunge agitația pe ziua de azi, domnilor, spuse ea cu asprime. Așa că veți regândi cu toții situația și vă veți da seama că somnul este mult mai atractiv în clipa aceasta decât vărsarea de sânge.

Drew începu să respire din nou, deși nici măcar nu își dăduse seama că își ținuse răsuflarea. Dar nu se cuvenea să-i fie dintr-odată recunoscător femeii. Totuși, trebuia să recunoască, gândise repede, dându-și seama că Timothy nu avea să încerce să treacă de ea pentru a ajunge la oamenii ei. Uriașul sfărâma cu ușurință zece capete de bărbați, dar nu ar fi rănit niciodată o femeie. Dormise adânc, dar se pare că nu avea nici o problemă să se trezească iute și gată să ia hotărâri precum aceasta.

– Ale naibii femei pirat, mormăi Timothy pe un ton scăzut.

Drew știu în clipa aceea că pericolul trecuse.

– Mi-a ajuns cu tine, domnule Sawyer, spuse Gabby. Chiar nu-ți pasă deloc de propria persoană de cauți să fii împușcat?

– Asta făceam? spuse Timothy, părând rușinat. Scuzele mele.

Ea pufni cu dezgust, dar privi în spate, spunându-le oamenilor ei:

– Duceți-l înapoi.

– Unde, *chérie?* o întrerupse Richard. A făcut o gaură lângă ușa cabinei în care l-am pus.

– A spart nenorocitul de zid? întrebă Gabby, nevenindu-i să creadă. Apoi oftă, privind iar la Timothy. Ba chiar îi aruncă o privire dezamăgită.

– Domnule, ești o pacoste fără margini. Ce mă fac cu tine?

Lui Drew nu-i veni să creadă când îl auzi pe Timothy spunând rușinat:

– Nu voi mai provoca necazuri, domnișoară.

Drew bombăni. Îl mustra o femeie drăguță, și devenea pe dată un papă-lapte iremediabil! Dar Gabby nu terminase.

– Dă-mi cuvântul că așa va fi.

De data aceasta, Timothy nu făcu decât să se holbeze la ea. Poate că se întreba dacă să-și țină cuvântul dat unui pirat. Dar Gabby era prea iritată pentru a-i îngădui lui Timothy să stea prea mult pe gânduri. Liniștea lui prelungită o făcu să comenteze.

– Înțeleg că răspunsul e nu, spuse ea, apoi se duse spre masa de lângă pat să ia pistolul lui Drew.

Dat fiind că femeia îl păcălise o dată, încercând să pretindă că nu era pirat, iar acum știa că era, Drew habar n-avea de ce era capabilă. Nu avea de unde să știe dacă nu cumva urma să-l împuște pe Timothy, ca să nu mai fie o „pacoste", cum îl numise.

Așa că șuieră spre prietenul lui:

– Răspunde-i, la naiba!

Ea îl auzi, dar nu comentă și nici nu lăsă iritarea să-i dispară de pe chip. Nu făcu decât să remarce:

– Dacă ne lungim atâta, nu avem șanse să ne vedem prea repede de somn. Vrei măcar să ne dai cuvântul că nu vor mai fi probleme în noaptea aceasta, ca să putem dormi?

– Asta pot să fac.

Gabrielle rumegă răspunsul vreme de câteva momente. Părea, într-adevăr, mult prea furioasă pentru a se mulțumi doar cu jumătate din ce ceruse. Iar Drew ura să recunoască, dar arăta mult prea atrăgător cum stătea acolo strângându-și pătura lui de lână în jurul corpului, cu părul negru răvășit căzându-i pe umeri. Dar apoi expresia i se schimbă. Încuviință din cap. Și lui Drew nu-i trebui decât un moment pentru a ghici că tocmai își amintise ce îi spusese tânărul ei prieten mai devreme: că erau două cătușe în cală. El purta una în clipa aceea, dar mai rămăsese una pentru Timothy.

La naiba! Femeia asta nu se mulțumea cu faptul că pusese un bărbat în lanțuri, trebuia să-l pună și pe al doilea!

Capitolul 28

Timothy Sawyer se întorsese în cabină de bunăvoie, dar Gabrielle nu avea încredere în el absolut deloc. Un bărbat atât de solid aducea numai buclucuri, în opinia ei, buclucuri foarte primejdioase – şi nu mai voia să rişte nimic din partea lui.

Împreună cu Richard şi cu Bixley, reuşi să-l încătuşeze pe Timothy de cel mai solid perete din cabină. Uriaşul îşi acceptă soarta cu o docilitate surprinzătoare, poate pentru că Gabrielle îi distrăsese atenţia satisfăcându-i curiozitatea despre viaţa de pirat a tatălui ei, răspunzându-i la întrebări peste întrebări.

Înainte de a ieşi din cabina lui, îi spuse chiar:

– Mulţumesc că ţi-ai ţinut cuvântul şi nu ne-ai mai făcut probleme.

El nu făcu decât să ridice din umerii lui laţi.

Se terminase. Iar ea deţinea în continuare controlul asupra corabiei. Totuşi, fusese cât pe-aici...

Se întoarse în cabina căpitanului. Paza de noapte fu dublată. Ohr se ocupase deja de asta. Nu îşi mai asumau nici un risc. Iar ea lipsise destul de mult, ocupându-se de Sawyer, încât să poată spera că Drew dormea sau, dacă nu, că avea să îl găsească tăcut, astfel încât să poată dormi măcar ea.

Nu avu norocul ăsta.

Drew aşteptă până când se strecură în patul lui. Ba chiar o lăsă să se instaleze comod, rearanjându-şi perna de câteva ori, netezind pătura deasupra căreia se aşezase. Dar, în momentul în care oftă mulţumită – era un pat foarte comod –, vocea lui îi ajunse la urechi:

– Stau aici şi mă gândesc ce gust au sânii tăi.

În primă fază, crezu că nu a auzit bine. Nu ar fi spus aşa ceva, nu pe un asemenea ton conversaţional. Amanţii puteau discuta astfel de lucruri, dar cu siguranţă nu era cazul lor!

Dar apoi el adăugă:

– Săraţi de la aerul mării? Ca petalele de trandafir de la parfumul tău? Da, am simţit mirosul de trandafir pe trupul tău. Sau au pur şi simplu gust de ambrozie?

Cu obrajii arzând de rușine, ea mormăi:

– Îți pun căluș.

– Aș vrea să încerci.

Gabrielle înțelese ce făcea el: o înfuria suficient încât să o aducă aproape de el, ca să poată prelua din nou controlul. Nu avea să se întâmple așa ceva nici în ruptul capului.

Se întoarse pe o parte, tratându-l cu spatele, dar în întuneric el nu avea cum să știe asta. Era posibil ca liniștea să-l facă să priceapă totuși, așa că era hotărâtă să nu mai vorbească.

– Să ne întoarcem la sânii tăi, sugeră el pe un ton molcom.

– Să nu.

Se dusese pe apa sâmbetei hotărârea ei. Disperată, își puse perna pe cap, apăsând-o pe ureche. A naibii să fie dacă nu-l auzea chiar și așa.

– Știu cât de rotunzi sunt, Gabby. Îmi amintesc perfect cum îmi umpleau palma. Dar vreau să-i gust. Ar fi trebuit să o fac cât te-ai zbătut în poala mea astăzi. A fost foarte plăcut, apropo. Aștept cu nerăbdare să-mi stai iar în poală. Dar să rămânem la sâni momentan. Îți va plăcea când îi voi gusta, ce crezi?

– Probabil îți amintești sânii altei femei, una din mulțimea de drăguțe pe care le ai în fiecare port. Sânii mei sunt mici, aproape plați, așa că poți să încetezi să te mai gândești la ei!

– Mincinoaso, zise el amuzat. Îmi amintesc totul despre tine, Gabby. Gura ta lipită de a mea, cât de pasională erai în brațele mele, cât de minunat era să te simt aproape de mine. Dar întrebarea din mintea mea este: Mereu ești atât de dezlănțuită sau doar eu te-am făcut să reacționezi așa?

– Nu te privește, căpitane.

– Ah, dar mă privește, scumpo. Voi afla, știi. Poate că nu în seara aceasta și nici mâine, dar într-o zi, când te voi găsi din nou, vom face dragoste. Îți promit asta. Și îți voi cunoaște sânii îndeaproape atunci. De fapt, voi cunoaște îndeaproape fiecare centimetru din tine. Nu am nici cea mai mică îndoială că se va întâmpla.

Îi stătea pe limbă să-i spună că delira, dar o parte din ea, doar o mică parte, spera că nu. Probabil din cauză că el zisese că vor face dragoste și promisese că asta avea să se întâmple cândva. Dumnezeule mare, era uimitor ce efect avu asta asupra ei. Stomacul

îi palpita de dorință. Pulsul i-o luase deja razna ca urmare a cuvintelor lui. Iar sânii o furnicau, sfârcurile se întăriseră pe dată, exact ca în seara aceea în care încercase să o seducă în salonul surorii lui. Își amintea fiecare senzație pe care o trăise în seara aceea, și se cutremură de plăcere.

– Vrei să auzi ce îți voi face mai întâi?

– Nu!

Strigase. El râse înfundat. Și îi ignoră refuzul.

– Te voi săruta până nu ai să mai poți, profund, foarte erotic – și vei dori să faci la fel. De fapt, mă vei săruta și tu. Nu te vei putea abține. Mă vei ține strâns, lipindu-te de mine, suficient de strâns încât să-mi simți dorința împungându-te, în vreme ce limbile noastre vor fi cele care se vor iubi mai întâi. Voi găsi exact momentul potrivit, să știi. Te voi înnebuni de dorință înainte ca măcar să-ți scot hainele. Și, când le voi scoate în cele din urmă, o voi face extrem de încet. Știi de ce?

„Ignoră-l. Nu spune nimic." Dumnezeule, se făcuse atât de cald în încăpere. Hainele o strângeau atât de tare, că trebui să se lupte cu impulsul de a și le smulge singură.

– Voi savura fiecare clipă în timp ce te voi dezbrăca până la piele, îi spuse el, cu voce mai scăzută acum, mai răguşită. Și la fel vei face și tu, căci te voi săruta și te voi atinge peste tot. Nu voi neglija nici o parte din tine. Gâtul, urechile, umerii tăi îmi vor simți buzele. Sânii îmi vor simți limba. Picioarele și gambele și în special coapsele vor simți mângâierea mâinilor mele. Și între picioare, unde vei fi udă și vei tânji după mine, voi...

– Încetează! Te rog!

– Mă dorești? întrebă el încet, senzual. Știi că da. Haide, Gabby. Haide să o facem acum. Nu e nevoie să aşteptăm.

Ea își muşcă buza ca să nu-i răspundă. Iar apoi, ca o găleată de apă rece pe față, auzi:

– Te doresc atât de mult în clipa asta, încât cred că aș putea rupe lanțul ăsta cu mâinile goale.

Nimic nu ar fi putut risipi mai iute pâcla aceea erotică decât gândul că el ar putea fi liber, preluând din nou controlul situației. Nu încă. Nu putea să-l lase să-și recupereze corabia deocamdată.

Sări din pat, trăgând pătura cu ea. El o auzi traversând camera. Nu se străduia să umble cu grijă câtuși de puțin. Doar că nu se îndrepta spre el.

Întrebă nerăbdător:

– Unde mergi?

– Să aduc o găleată de apă rece, se răsti ea, ajungând aproape la ușă.

– Naiba să te ia, femeie, întoarce-te!

Ea nu o făcu. Și, deși el își imaginase probabil că se ducea după apă să i-o toarne în cap pentru frustrarea sexuală pe care tocmai i-o stârnise, nu era așa. Gabrielle găsi niște apă și și-o aruncă pe față. Apoi găsi un loc pe punte unde nu bătea prea tare vântul și se ghemui pe pătură să doarmă puțin. Nu tocmai comod, dar nu știa cum să se descurce cu disconfortul de care avea parte în cabina căpitanului, așa că orice altceva era de preferat.

Ohr o înghionti pe Gabrielle în picior, care îi ieșea de sub pătura pe care o adusese pe punte cu ea. Se trezi alene, găsindu-l stând lângă ea, cu mâna întinsă să o ajute să se ridice. Nu dormise suficient în noaptea aceea pentru a i se limpezi mintea imediat.

– Noapte grea? întrebă el.

Era o întrebare logică, se gândi ea, din moment ce o găsise dormind pe punte. Dar nu descria nici pe departe prin ce o făcuse să treacă stăpânul corabiei, cu poveștile lui despre amor.

Nu spuse decât:

– Căpitanul a devenit prea... O, Doamne, am vrut să spun cabina. S-a încins prea tare în cabină, așa că am căutat un loc cu briză, pentru o vreme. Probabil am adormit înainte să mă răcoresc.

– Ești sigură că nu vrei să faci schimb de cabină cu noi?

– Aș vrea, da!

Gabrielle roși imediat. O spusese prea repede și la scurt timp după gafa pe care o făcuse. Ce stânjenitor!

Dar Ohr păru să nu observe cât de disperată sunase. Așa era el. Chiar dacă ar fi ghicit exact la ce se gândea Gabrielle, nu ar fi spus-o și nici nu ar fi arătat-o în vreun fel. Era posibil să fie la fel de bun ca James Malory când venea vorba să-și controleze expresiile.

Dar chiar nu-i păsa în momentul acela. Era doar hotărâtă să nu mai treacă printr-o experiență atât de intensă și de aţâţătoare. Doamne, cât de ridicolă fusese să creadă că putea să se descurce să doarmă în aceeași cameră cu americanul acela revoltător. Era prea arătos. Chiar și pe întuneric, când nu-l putea vedea deloc, era ispititor de atrăgător, cu vocea aceea senzuală atât de provocatoare. Habar nu avusese că era posibil să fii atât de aţâţat de niște simple vorbe.

Aranjamentul actual nu avea cum să funcționeze. Trebuia să-și păstreze controlul pentru a se răzbuna. Chiar și în lanțuri, *el* fusese cel care deținuse controlul în noaptea trecută. O făcuse să reacționeze, îi aţâţase simțurile. Ea ar fi trebuit să fie cea care îi făcea asta lui! Dar cum ar fi putut, dacă nici măcar nu putea gândi limpede din pricina senzațiilor pe care le stârnea în ea?

Și nu se îndoia că era totul deliberat. Încercase să o seducă dintr-un singur motiv: pentru a-și recupera corabia.

Și-l alungă din minte și îl întrebă pe Ohr:

– Tu ai apucat să dormi după toată tărășenia cu Sawyer?

– Câteva ore, mai mult nu am nevoie oricum. Mă duc la cârmă acum. Sau vrei tu să preiei comanda?

Ohr nu o tachina. Să conducă o navă fusese unul dintre lucrurile pe care tatăl ei o învățase cu plăcere când Gabrielle navigase cu el. Nu avea forță în brațe să facă asta vreme îndelungată și cu siguranță nu pe vreme neprielnică, dar era o dimineață frumoasă, senină, iar vântul era blând, așa că încuviință din cap și îl urmă la cârmă.

El o lăsă acolo. Aproape că îl strigă să vină înapoi. Singură, știa la ce avea să ajungă să se gândească – la el –, așa că fu ușurată când Richard veni să i se alăture, câteva minute mai târziu.

– De obicei îmi e bine singur, spuse Richard.

Stătea în fața cârmei, sprijinindu-se de ea, astfel că nu era cu fața spre ea. Vorbise vrute și nevrute, nimic relevant. Apoi remarca aceea veni din senin, și Gabrielle habar n-avea ce să răspundă, dat fiind că nu știa cu ce avea legătură. Așa că nu spuse nimic, sperând că nu auzise bine. Nu avu noroc însă.

– E vina ta, să știi, continuă el. Dacă nu ai fi încercat să mă săruți ieri, nu aș fi început să mă gândesc iar la ea.

O, Doamne, era vorba despre Georgina Malory. Chiar crezuse că se încheiase povestea aceea. Când mersese să-i transmită avertismentul lui James, cum că Richard avea să fie un om mort dacă o mai aborda vreodată pe soția lui, Richard o asigurase că nu merita să mori pentru nici o femeie.

Gabrielle îi reaminti acest lucru.

– Ai fost de acord să stai departe de ea.

– La momentul acela, da, dar nu am spus că pentru totdeauna.

Ea își dădu ochii peste cap. El nu observă. Stătea în continuare cu fața spre mare. Ea încercă cea mai rezonabilă abordare.

– Știi, e o femeie remarcabilă.

– Așa mă gândeam și eu, fu el de acord.

– Remarcabilă în sensul că își iubește soțul. Multe femei nu și-l iubesc. Multe femei se mărită dintr-o varietate de motive, și de multe ori dragostea nu se numără printre ele.

– Dar tu? întrebă el. Te vei căsători doar din dragoste?

– Da.

Deja se întorsese și venise spre ea, așezându-se cu picioarele încrucișate în lateralul cârmei, ca să poată privi în sus spre ea.

– Americanul ți-a distrus șansele de a găsi iubirea adevărată în Londra. Ar trebui să mă duc și să-l fac bucăți acum, cât e legat. Cineva trebuie să-l facă să regrete mărșăvia!

– Nu! spuse ea puțin cam iute. Nu-i face rău...

– A, deci așa stau lucrurile. Ar fi trebuit să știu că sărutul acela pe care mi l-ai dat ieri a fost doar pentru ochii căpitanului. Înțeleg perfect, *chérie*.

– Ce înțelegi?

În loc să răspundă, speculă cu voce tare:

– Știi, dacă aș fi reușit să o prind pe Lady Malory singură măcar o dată, nu ar mai fi cel mai important lucru din mintea mea acum. Nu ar fi decât o amintire plăcută. O singură aventură face, într-adevăr, minuni. Ar trebui să te gândești și tu la asta.

Ea rămase cu gura căscată, nevenindu-i să creadă. Știa exact ce voia să spună, dar zise:

– Nu știu despre ce vorbești.

– Bineînțeles că știi, Gabby. Îl dorești pe căpitanul ăla. Chiar și reacția pe care ai avut-o față de el pe chei vorbea de la sine. Iar Ohr mi-a zis că ai dormit pe punte aseară. Nu ai putut rezista

să fii singură cu el în aceeași încăpere, nu-i așa? Eu sigur nu aș putea dacă femeia pe care aș dori-o ar fi atât de aproape.

Gabrielle scrâșni din dinți de frustrare.

– Faci presupuneri fără să gândești. Poate că îl găsesc atrăgător, dar orice femeie l-ar găsi astfel. Ceea ce nu înseamnă că pot face ceva în sensul acesta. Spre deosebire de voi, bărbații, noi, femeile, trebuie să avem o verighetă pe deget mai întâi.

El ridică dintr-o sprânceană, poate pentru că tonul ei sunase atât de aspru și de cuviincios.

– Chiar? Nu aș fi crezut niciodată că ții atât de mult la...

– De ce naiba m-am întors în Anglia, dacă nu să-mi găsesc soț? îl întrerupse ea. Dacă nu aș fi avut nevoie de unul, ar fi fost destule ocazii să cad în dizgrație, cum s-ar spune.

– Și de ce nu ai făcut-o?

– Jur, Richard, rămân fără dinți până la finalul acestei conversații. Știi al naibii de bine că ceea ce sugerezi nu e...

– Se face asta tot timpul, *chérie*, o întrerupse el de data aceasta. Nu ai nevoie decât de o viață liniștită, în care scandalurile din orașul acela păcătos să nu-ți ajungă niciodată la urechi. Dar, gândește-te, scandalul izbucnește numai dacă femeia e dată în vileag. Nu-ți poți închipui câte cad în dizgrație, cum te-ai exprimat tu, fără ca nimeni să își dea seama, nici măcar soții cu care fac până la urmă casă.

– Știi din experiență, nu-i așa?

El zâmbi larg și mișcă sugestiv din sprâncene.

– Desigur.

Se întoarse să privească spre mare din nou. O tachina doar, își reaminti ea. Dacă îl lua în serios, avea să sfârșească prin a se gândi la sugestia lui scandaloasă, și nu îndrăznea să o apuce pe calea aceea.

– Urmează-mi sfatul, Richard, spuse ea serioasă. Uită de doamna aceea. Chiar dacă nu ar fi fericită în căsătorie, sunt alte lucruri la care să te gândești – cum ar fi, în câte bucăți te-ar tăia soțul ei. Malory vorbea serios, să știi. Te-ar ucide. Așa că fă-ți un favor și încetează să te mai gândești la soția lui.

I se păru că îl aude oftând mohorât.

– Ușor de zis, greu de făcut. Încearcă pe pielea ta, adăugă el, ridicându-se să plece. Vei vedea.

Ea prinsese ideea. Faptul că părăsise cabina cu o seară în urmă nu o oprise să se gândească la căpitan. Era de mirare că reușise să doarmă totuși. Dar, deși situația ei era asemănătoare cu a lui Richard, exista o diferență majoră. Chiar dacă îl dorea pe Drew la fel cum Richard o dorea pe sora acestuia, ea îl și disprețuia acum. Și cum naiba putea să mai dorească un bărbat pe care îl disprețuia?

– Ale naibii pofte trupești care nu țin deloc cont de rațiune, mormăi ea, întorcând cârma puțin cam prea iute.

Capitolul 29

Noua cabină a lui Gabrielle era mult mai mică decât cea a căpitanului, ceea ce era de așteptat. Avea un pat de o mărime decentă, un garderob de o mărime decentă pentru haine, o măsuță cu două scaune la care putea mânca și chiar și un birou de scris. Nu avea ferestre mari ca ale lui Drew, dar nu se aștepta să petreacă mult timp în cabină, așa că nu conta.

Ohr se ocupase de mutarea bagajelor ei fără a i-o cere, dar uitase de Miss Carla sau poate o lăsase acolo în mod deliberat, căci ura pasărea din tot sufletul. Cei mai mulți membri ai echipajului lui Nathan simțeau la fel. Dar Gabrielle nu avea de gând să folosească papagalul drept scuză pentru a-l revedea pe căpitan.

Scoase capul pe ușă și avu noroc, căci îl văzu pe Bixley trecând.

– Poți să mi-o aduci pe Miss Carla, te rog? Când îl văzu tresărind, adăugă: O, haide, este în colivie. Degetele tale sunt în siguranță.

– Mă gândeam la urechile mele, răspunse el râzând și se grăbi să-i îndeplinească rugămintea.

Făcu loc pe birou, ca Bixley să poată pună colivia după ce se întorcea. Nu dură decât încă un moment pentru a afla cum se distrase căpitanul peste zi.

Era sigură că învățase întregul repertoriu al păsării. După trei ani, o învățase câteva expresii și ea. Dar nu puse bine pasărea pe birou, că aceasta începu să chiăie, spunând cât se poate de clar:

– Laşo!

Bixley ridică din sprâncene spre Gabrielle când auzi pasărea și mormăi limpede:

– E un cuvânt urât pe care să-l învețe o pasăre, Miss Gabby.

Nu roși până în clipa aceea. Se gândi doar că Drew alesese cuvântul acela pentru că se gândise că papagalul era al ei. De asemenea, îl alesese probabil pentru că își imaginase că avea să conteze pentru ea – care se dădea drept pirat și căpitan, pe deasupra – că o numea laşă pentru că îl evitase întreaga zi. Aruncase mănușa, cum ar veni. Dacă ar fi fost cu adevărat pirat, ar fi putut conta pentru ea, dar, cum nu era, nu avea nici o importanță.

– Nu aş face aşa ceva, spuse ea. Nu a învățat cuvântul de la mine.

– A, răspunse el, îndreptându-se spre uşă. Înseamnă că americanul a fost țâfnos.

Într-adevăr, și mult mai rău, constată ea zece minute mai târziu, când Miss Carla spuse:

– E timpul să te dezbraci, femeie.

Dumnezeule mare! O întreagă propoziție ca aceea într-o singură zi? Nu-i venea să creadă, aşa că se gândi că poate tatăl ei învățase pasărea cu multă vreme în urmă și pur și simplu nu o mai auzise până atunci, dat fiind că nu își mai scosese hainele în fața păsării. Asta începuse să facă, pentru a se pregăti de culcare.

Și totuși, expresiile învățate de la tatăl ei erau în mare măsură batjocoritoare și sugerau antipatia acestuia față de soția lui. Mai exact, expresia preferată a păsării era: „Carla e o vrăjitoare".

Gabrielle fu surprinsă când Margery apăru ceva mai târziu.

– Ești sigură că te simți mai bine? Mă descurc alte câteva zile dacă nu.

– Sunt bine acum, o asigură Margery. Mă scoate din minți mai mult decât orice că îmi ia atâta să mă adaptez pe mare.

Gabrielle zâmbi larg.

– Nu putem să fim cu toții marinari.

Margery pufni, apoi se îndreptă spre bagajele lui Gabrielle.

– Hai să despachetăm. Măcar în cabina aceasta e un garderob în care îți poți pune hainele. Și, poftim, vei avea nevoie de ăștia. Dacă ai de gând să umbli de colo-colo pe punte cum faci de obicei și să dai o mână de ajutor când e nevoie, cum se întâmplă în general când ești la bord, atunci să-i porți, ca să am și eu nițică liniște, spuse Margery.

„Ăștia" erau niște pantaloni tăiați pe care Gabrielle îi primise când Nathan începuse să o lase să navigheze cu el. Îi veneau ca turnați, erau foarte comozi și îi purta cu o cămașă cu mânecă lungă care îi venea până aproape de genunchi, ca să nu se vadă cât de strâmți erau pantalonii în partea din spate.

Gabrielle ridică dintr-o sprânceană.

– Liniște?

– Într-adevăr, pufni Margery, dar apoi îi mărturisi: Am avut deja coșmaruri în care te împiedicai în fustele alea lungi și te rostogoleai peste bord. Și nici măcar să nu negi că s-ar putea întâmpla, domnișoară. Știm amândouă că s-a mai întâmplat.

Gabrielle râse. Prietena ei nu uitase acea unică întâmplare, când vântul îi învârtejise fustele de se încurcaseră între picioarele ei și o făcuseră să se împiedice, și, într-adevăr, fusese prea aproape de bord și se rostogolise peste. Fiind pe mare în momentul acela, fusese pescuită din apă, iar apoi avusese de înfruntat râsetele echipajului când apăruse arătând ca un pește înecat. Primise o pereche de pantaloni de la Richard chiar în ziua aceea și apoi își mai făcuse câteva după ce ajunsese acasă.

– Ai noroc că m-am gândit să-i pun în bagaj, continuă Margery, aruncându-i pantalonii.

– Dar de ce ai făcut-o? o întrebă Gabrielle. Nu navigam cu tata.

– Știu, și chiar speram să nu ai nevoie de ei, dar, ca să spun adevărul, am avut niște viziuni în care îi spuneai căpitanului corabiei pe care am luat-o spre Anglia cum să-și conducă nava și chiar îi arătai cum se face.

– Nu aș fi făcut-o! exclamă Gabrielle amuzată.

– Nu, dar ai fi putut-o folosi drept scuză, doar pentru că îți place viața de marinar prea mult. De fapt, mă mir că te-ai abținut.

– Aveam prea multe pe cap în călătoria aceea ca să mai observ cum e condusă corabia.

– Ei, ei, nu-ți face griji cu privire la găsirea unui soț, spuse Margery, ghicind exact ce o preocupa pe atunci. Ne vom ocupa iar de chestiunea aceasta după ce îl scoatem pe tatăl tău din temniță.

Gabrielle oftă.

– Păcat că a trebuit să las toate acele rochii frumoase în urmă.

– Am împachetat câteva, spuse Margery, scoțând una pentru a i-o arăta.

– Dar nu voi avea ocazia să port vreuna în această călătorie.

– Cine spune că nu? Doar pentru că vei purta pantalonii aceia pentru a fi în siguranță pe punte nu înseamnă că nu le poți îmbrăca măcar la cină. Să nu uităm că ești o lady.

Gabrielle zâmbi larg.

– De fapt, în această călătorie sunt pirat.

– De acord, o lady pirat. Și iată cămașa aceea pe care o porți cu pantalonii. Apoi Margery țâțâi, uitându-se la părul ei, pe care nu-l prinsese decât la spate, cu o fundă. Te voi ajuta să-l aranjezi dimineață.

– Nici gând. E o pierdere de timp să-ți faci o coafură elegantă pe corabie. Va fi oricum răvășită de vânt.

– Asta pentru că nu te ții departe de punte, ripostă Margery.

– Frecați puntea! se băgă și Miss Carla în vorbă.

– O, mai taci, pasăre prostănacă, spuse Margery și se îndreptă spre ușă. Ne vedem dis-de-dimineață, Gabby. Somn ușor!

Temându-se să nu mai audă și altceva din partea lui Miss Carla în seara aceea, Gabrielle răscoli prin garderob după una dintre cămășile pe care Margery tocmai le atârnase acolo și acoperi colivia păsării cu ea. O acoperitoare de orice fel îi închidea de obicei gura. Acum, dacă și-ar putea reduce la tăcere și gândurile, poate că ar și dormi puțin.

Capitolul 30

Gabrielle îl visă pe Drew în noaptea aceea, visă că o săruta. Visul păru să țină la nesfârșit și o făcu să resimtă toate senzațiile

pe care i le provocaseră sărutările lui adevărate. Ba chiar își aminti visul, prea clar, când se trezi a doua zi dimineața. Dădu vina pe sărutul lui nenorocit din cabină. Și se trezi din vis simțindu-se aproape la fel de fâstâcită pe cât se simțise la prima lui tentativă de a o seduce. Ei bine, nu era chiar atât de rău. Nu credea că mai putea fi ceva atât de rău, la cât de înfierbântată și de tulburată o făcuse el să se simtă cu o seară în urmă.

Li se alătură „ofițerilor" săi pentru masa de dimineață. Drew părea puțin cam mohorât, acum după dezertarea ei. Părea a-i ignora, privind în gol. Totuși, nu reușise să-și ascundă surpriza pentru un scurt moment, când apăru ea. După ziua de ieri, probabil crezuse că nu avea să o mai revadă.

Nu avea cum să nu remarce camaraderia dintre ea și prietenii ei, râsetele, tachinările obișnuite ale lui Richard, care puteau deveni deplasate ocazional, iar ziua de azi nu făcea o excepție. Erau inofensive, dar Drew nu avea de unde să știe asta. Era limpede că bărbații nu o tratau cu respectul care i se cuvenea unui „căpitan", după cum își imagina Drew, dar ea decisese deja că era imposibil să încerce să le impună asta pentru întreaga călătorie doar de dragul lui, când glumele amicale erau normale pentru pirați și la fel se purtau și cu Nathan.

Și se îmbrăcase comod, punându-și pantalonii pe care insistase Margery să-i poarte. Poate că de aceea o privise Drew surprins un moment. Poate că nici nu mai văzuse o femeie purtând pantaloni până atunci.

Gabrielle nu ieși din cabină odată cu prietenii ei. Continuă să stea la masa la care mâncaseră. Își întinse picioarele și le încrucișă sub masă. Se lăsă pe spate pe scaun, ba chiar își împreună mâinile sub cap. Era limpede că nu rămăsese acolo pentru a termina de mâncat.

Drew nu se mai prefăcea a nu o privi. De îndată ce restul plecară și rămaseră singuri în încăpere, ochii lui negri se ațintiră asupra ei și rămaseră acolo. Poate că încerca să o tulbure, studiind-o, dar ea nu-i îngădui asta. Conversația pe care avea de gând să o inițieze avea să fie în întregime în favoarea ei astăzi. Nu avea să-i dea șansa să-și reia campania.

Se întinse puțin, astfel încât sânii să i se muleze mai ferm pe bumbacul gros al cămășii. Doar puțin. Însă faptul că nu era legată

strâns sub cămaşa neagră nu era ceva ce făcuse de dragul lui. La urma urmelor, nu se prefăcea a fi un băieţandru şi nu încercase niciodată să-şi ascundă sânii când se îmbrăca în veşmintele de marinar, cum le numea ea. Cămăşile pe care le purta erau îndeajuns de groase pentru a fi decentă, cu o camizolă subţire pe dedesubt.

Îi aruncă lui Drew o privire suspect de inocentă, întrebându-l:

– Crezi că sunt lașă doar pentru că mi-am dat seama că prefer să dorm goală, cum fac de obicei, şi am plecat să găsesc o cabină în care puteam face asta?

Expresia lui perplexă o făcu să-şi dorească să râdă în hohote, dar se controlă. Era o întrebare legitimă, după ce îl învăţase el pe papagalul ei să spună. Desigur, nu era nevoie să intre în detalii.

După un moment sau două, el spuse:

– Ai fi putut dormi goală aici.

Ea încuviinţă din cap gânditoare.

– Da, ştiu. Şi probabil nu m-ar fi deranjat să o fac. Dar mă temeam că te-aş putea tulbura, şi nu e intenţia mea să-ţi răpesc somnul. Sunt sigură că nu vei avea nici o problemă să dormi cu noii tăi tovarăşi.

El pufni, dar schimbă iute subiectul, întrebând-o:

– Cine este această Carla pe care papagalul o numeşte vrăjitoare? Nu e numele tău adevărat, nu?

Gabrielle râse. Nu se putea abţine. Încă încerca să o enerveze cu insulte. Nu funcţionă deloc de data aceasta.

– Miss Carla este numele papagalului, spuse ea zâmbind larg. Dar, ca să nu crezi că a fost învăţată să se insulte singură, află că la fel o chema şi pe mama mea.

– A, înţeleg. Ce drăguţ, spuse el cu voce plină de sarcasm. O numeşti vrăjitoare pe mama ta. Nu sunt câtuşi de puţin surprins că un pirat arată o asemenea lipsă de respect faţă de părinţi.

Ea scrâşni din dinţi doar pentru un moment. Nu avea să-l lase să o enerveze.

– E o concluzie firească, spuse ea, chiar dacă e profund greşită. Mi-am iubit mama. Tatăl meu e cel care nu a mai îndrăgit-o prea mult după ce s-a stins afecţiunea din prima parte a căsătoriei lor.

Iar papagalul i-a aparținut tatălui meu mult timp înainte de a mi-l da mie, astfel că Miss Carla și-a dobândit cea mai mare parte a vocabularului de la el, nu de la mine.

– Cum de a fost posibilă o căsătorie atât de nepotrivită? Un pirat căsătorit cu o englezoaică aristocrată? Sau e doar o minciună pe care ai născocit-o pentru a căpăta un soț cu origini nobile? Ești copil legitim măcar sau ești bastarda unui pirat?

– Nu-mi pasă cât de tare încerci să mă insulți, spuse ea aspru. Dar să nu te mai aud că-mi batjocorești părinții.

Probabil că sunase amenințător, așa cum intenționase, căci el întrebă:

– Altfel ce se întâmplă?

– Poate vrei să-ți amintești că există încă o scândură aici, pe care e gravat numele tău.

El râse înfundat, fiind convins că nu vorbea serios, în ciuda tonului ei aspru.

– Așadar, de ce s-a căsătorit cu ea?

Gabrielle zăbovi un moment pentru a se aduna. Al naibii, îi reușise din nou, enervând-o într-atât încât să-și piardă controlul.

– Căuta comori pe vremea aceea. A considerat că ea avea să-i faciliteze accesul spre ceea ce căuta.

– Cred că glumești.

– Nu, ia foarte în serios căutarea comorilor, răspunse ea.

– Presupun că întrebarea mai bună ar fi fost de ce s-a căsătorit ea cu el.

Chiar era interesat de familia ei sau doar încerca să facă timpul să treacă mai iute. Ca să-și recapete calmul, trebuia să-l facă pe el să și-l piardă pe al lui – și o făcuse prin gesturi ademenitoare subtile pe care le văzuse la alte femei, care le exersau mai fățiș: o fluturare alene din genele lungi, o privire care spera să fie senzuală, întinderea leneșă a mușchilor, deși nu erau încordați – dar el nu știa asta.

Ea ridică din umeri.

– S-a căsătorit dintr-un motiv mai banal.

– Dragoste?

– Nu, pentru că voia copii.

– A, acest motiv, spuse el râzând înfundat. Și câți frați ai avut până la urmă?

– Nici unul. Poate de aceea s-a stins afecțiunea dintre ei atât de repede. Mama nu a spus-o niciodată, dar mi-am dat seama că își imaginase că-l putea convinge pe tata să se așeze la casa lui și să renunțe la mare. Nu a devenit nemulțumită de căsătoria ei decât după ce a fost limpede că el nu avea să facă asta niciodată. Știu că disprețuia faptul că el era mereu plecat pe mare, nefiind niciodată lângă ea când avea nevoie de el.

Se apropia de punctul vulnerabil, se pare, dat fiind că replica lui fu cât se poate de defensivă.

– Era de la sine înțeles, scumpo. Nu ar fi trebuit să se căsătorească cu un pirat dacă voia să împartă patul cu bărbatul ei în fiecare seară.

Afurisitul afurisiților! O uimea ușurința cu care putea să rostească lucruri senzuale și provocatoare, în vreme ce ea trebuia să depună atâtea eforturi. Îi spunea lucruri pe care nu le-ar fi spus niciodată unei lady. În mod ironic, auzise lucruri mult mai rele în ultimii ani și devenise imună sau mai existau puține lucruri care o mai puteau face să roșească – asta până îl întâlnise pe Drew Anderson. El o putea face să roșească fără ca măcar să se străduiască prea tare.

Se strădui să înlăture îmbujorarea din obraji, răspunzându-i pe un ton plat:

– Văd că ai făcut o presupunere greșită. Mama a crezut că se căsătorește cu căpitanul unei nave comerciale. Nu știa ce ocupație avea el cu adevărat. A murit cu câțiva ani în urmă fără să afle vreodată. Acum e rândul tău. Dat fiind că mariajul este subiectul curiozității tale, vrei să-mi spui de ce respingi ideea cu atâta înverșunare?

El zâmbi larg.

– Nu poți ghici, scumpo? Ești pirat. Știi cum e să navighezi din port în port. Majoritatea marinarilor trebuie să se întoarcă acasă într-un port anume, unde se află fericirea conjugală și unde îi așteaptă soția. Însă, în câte porturi poposesc, găsesc bărbați care fie își înecă suferințele, ducând dorul soțiilor, fie sunt necredincioși, apoi nefericiți din pricina vinovăției. Nu voi cădea niciodată în capcana aceasta. Iubesc faptul că, indiferent de portul în care ajung, există o femeie care mă așteaptă cu brațele deschise.

– A, înțeleg. Mă gândeam că poate ai iubit și ai suferit și de aceea urăști căsătoria, dar am uitat că, de fapt, nu ești decât un adevărat fustangiu în adâncul ființei tale.

– Nu urăsc căsătoria. Pentru unii bărbați e situația perfectă. Pur și simplu mi-am dat seama cu multă vreme în urmă că nu e pentru mine. Sunt fericit cu viața mea. De ce aș vrea să o schimb?

Ea ridică din umeri și spuse cu nonșalanță:

– Nu știu, lucrurile se întâmplă.

– Da, așa e. Dar gândește-te la mama mea, de exemplu. Știa exact în ce se băga când s-a căsătorit cu tata. Știa că el avea să fie rareori acasă. Și, deși părea a fi destul de fericită crescând atâția copii, uneori o surprindeam în momente în care se simțea vizibil singură, nefericită chiar, ducând dorul tatălui meu. Era destul de mic când am hotărât că nu-i voi face niciodată așa ceva unei femei.

Ea se întristă văzând că el vorbea serios. Chiar credea ceea ce spusese. Dar asta nu lăsa loc de dragoste. Chiar voia să-și trăiască viața fără a simți dragostea adevărată?

– Sunt două moduri în care ți-ai fi putut respecta hotărârea. Ai fi putut hotărî să nu pleci pe mare, spuse ea.

– Glumești, nu?

Ea scrâșni din dinți.

– Da, desigur.

– Am marea în sânge, scumpo, adăugă el, în caz că ei îi scăpase ideea, apoi o privi cu subînțeles. Ai schimbat subiectul prea repede. Vorbeai serios mai devreme? Mama ta chiar nu a știut niciodată că tatăl tău e pirat?

– De ce te surprinde? Când ne vizita, tata nu venea cu echipajul după el, ceea ce i-ar fi dat de gândit mamei. Sunt spurcați la gură și zgomotoși, la urma urmelor. În plus, el se purta ireproșabil când venea în Anglia.

– Dar tu? De cât timp știi?

– Abia după ce a murit mama și am plecat de acasă să-l găsesc am aflat, răspunse ea.

– Deci doar de câțiva ani? Dar te-ai adaptat repede, nu glumă.

Revenise la tonul sarcastic. Îi spusese lucruri pe care nu ar fi trebuit să i le spună, își dădu ea seama prea târziu.

– Din fericire, învăț repede, răspunse ea cu nonșalanță, încercând să-i corecteze impresia despre ea.

Se ridică, se întinse ispititor, apoi se îndreptă spre el, oprindu-se la mică distanță, având totuși grijă ca el să nu poată ajunge la ea. Picioarele lui lungi erau întinse pe podea, încrucișate în dreptul gleznelor. Își împreunase brațele pe pieptul lat. Preț de o clipă, pe chip îi apăru o expresie îngrijorată, când ea se opri atât de aproape de el, dar deveni iute senzuală.

– Ești gata să mă seduci? întrebă el.

Avu norocul că expresia lui o avertizase că avea să spună ceva de genul acesta. Reuși să răspundă calm, ba chiar cu un regret prefăcut:

– Îmi pare rău, dar nu ești genul meu.

El scoase un hohot scurt de râs, care spunea că nu o credea.

– Atunci cine e? Richard?

Ea reuși să zâmbească larg.

– Doamne, nu. Ieri mă jucam doar cu el, și l-am luat prin surprindere. E un bun prieten. Glumim în felul acesta deseori.

– Atunci englezul ăla snob și palid?

– Cine? O, te referi la Wilbur? Nu, mi se părea destul de plicticos, dacă vrei să știi neapărat. În plus, chiar dacă ești american, păreai un pic prea în largul tău în sălile de bal londoneze pentru gustul meu. Vreau un bărbat care să călărească pe plajă cu mine, care să plonjeze cu mine în golfuri cu ape limpezi precum cristalul și să exploreze recife de corali, un bărbat care să se entuziasmeze la fel de mult ca mine când vom căuta comori pierdute. Vreau un bărbat care să înoate gol cu mine în mare în nopți cu lună și cu care să fac dragoste pe nisipul de pe plajă.

Gabrielle își dădu visătoare seama că dorea într-adevăr asta. Dar reușise să-l uluiască pe Drew. Ascultase fascinat fiecare cuvânt din fantezia ei romantică.

Văzând că dobândise un avantaj împotriva lui, Gabrielle spuse brusc:

– Acum, pot să-ți aduc ceva înainte de a te lăsa în temnița ta singuratică?

El răspunse grăbit:

– Nu pleca încă.

– Îmi pare rău, dar mă așteaptă o baie bună și fierbinte.

– Că veni vorba, aș face și eu una.

– Prea bine, voi pune să îți fie aduse câteva găleți de apă. Dacă ești un prizonier cumsecade, voi pune chiar să ți se pregătească o baie, în loc să te trezești pur și simplu cu apa aruncată pe tine.

Tonul ei sugera că avea de-a face cu un copil – chiar și cuvintele spuneau asta. O făcea intenționat, și era evident după linia fermă pe care o formaseră buzele lui că nu îi plăcu.

Ea plecă, dar nu înainte de a-și vârî cu nonșalanță mâinile în buzunarele pantalonilor. Știa prea bine că gestul avea să-i ridice cămașa, iar el avea să vadă cât de bine i se mulau pantalonii pe fund. O mișcare nevinovată – sau așa îi va părea lui –, și trebui să se abțină să nu râdă când îl auzi gemând în timp ce o privea ieșind în pas agale din cabină.

Capitolul 31

– Dacă Miss Carla îmi mai spune o dată să mă dezbrac, va afla cât de rece e oceanul aici, spuse Margery pufnind când intră în cabina căpitanului în seara aceea, pentru a lua cina.

Margery fu ultima care sosi. Richard, Ohr și Bixley se holbau la ea, nevenindu-le să creadă. Gabrielle trase aer în piept atât de iute, că se înecă și începu să tușească. Drew, așezat pe podea în colțul camerei, își sprijini capul de perete și închise ochii, dar pe buze i se vedea limpede un zâmbet arogant.

Apoi Richard începu să râdă, iar Bixley spuse cu un zâmbet pofticios:

– Nu-i o idee deloc rea, femeie.

Probabil că irlandezul nu glumea. El și Margery aveau o relație relaxată, care includea aluzii sexuale, câte o băutură între patru ochi din când în când și, bănuia Gabrielle, ceva mai multă intimitate cu acea ocazie.

Dar Margery nu avea de gând să se lase distrasă de măscări și întrebă:

– De unde a învățat Miss Carla așa ceva, aș vrea să știu? A spus-o de vreo șase ori astăzi când am intrat și am ieșit din camera lui Gabby.

Margery le arunca priviri crunte celor trei pirați, bănuind că unul dintre ei ar fi vinovatul. Dar Gabrielle nu văzu nici un motiv să nu atribuie vinovăția cui i se cuvenea.

Arătă spre capătul celălalt al încăperii, unde stătea Drew, spunând:

– Nu trebuie să te uiți mai departe de colo pentru a vedea cine e vinovatul. Încearcă să mă bage în așternuturi de când m-a cunoscut. Zâmbi larg, pentru a le arăta că i se părea amuzant, ba chiar adăugă: Păcat că nu mai are nici unele acum.

Drew roși. Ei i se păru interesant, dar probabil reacția lui avea legătură cu faptul că trei bărbați imprevizibili se holbau la el în clipa aceea, iar umorul le dispăruse de pe chip. Însă cea în privința căreia ar fi trebuit să-și facă griji era Margery, căci aceasta se duse spre el și îi dădu un șut în piciorul întins pe podea.

– Să ții astfel de gânduri pentru tine, yankeule, dacă îți știi interesul. Gabby a noastră nu e pentru cei de teapa ta.

Drew își trase piciorul gol să-l frece și răspunse:

– Atunci pentru cine e?

Gabrielle înțepeni. Se pregătea să-l întrerupă, dar Margery i-o luă înainte replicând:

– Pentru soțul pe care îl va avea în curând. Și nu vei fi tu ăla, e clar?

Margery se întoarse la masă. Drew mormăi ceva, dar nimeni nu înțelese și îl ignorară cu toții după aceea.

Bixley începu să-și amintească de vremea când era omul lui Nathan.

– Ohr a garantat pentru mine, dar de la prima întâlnire Nathan m-a tratat ca pe un vechi prieten. Așa e el. Vede partea bună din fiecare. Îl iubesc pe omul ăsta ca pe un tată.

– Iubești căutarea comorilor și atât, spuse Ohr batjocoritor.

– Păi da, și asta. Bixley rânji și își tachină prietenul. Spune-mi că tu nu. Hai, te provoc.

– Mie îmi place să navighez cu Nathan, spuse Ohr. Nu ești singurul care îl iubește ca pe un tată.

– Așa e, nu ai dus niciodată la capăt căutarea tatălui tău, nu-i așa? Deși asta te-a adus în această parte a lumii.

Ohr privi în gol prin încăpere. Gabrielle se gândi un moment că s-ar putea să se uite la Drew, dar privirea lui părea a se concentra asupra a ceva mai îndepărtat. Spuse încet:

– L-am găsit – sau mai degrabă am aflat că e mort.

– O, Ohr! strigă Gabrielle și ocoli masa să-l îmbrățișeze. Îmi pare așa rău.

El o bătu pe spate.

– Să nu-ți pară. Nu e ca și când l-aș fi cunoscut. Și avea o altă familie. S-ar putea să le spun cine sunt într-o zi, sau poate nu. Am propria mea familie acum, încheie el și îi zâmbi afectuos lui Gabrielle, care se întoarse la locul ei.

Se referea la ea, la tatăl ei și la echipajul acestuia. Richard confirmă acest lucru când aruncă un șervet înspre Ohr, spunând:

– Eu am zis deja că asta e familia mea.

Iar Bixley îl împinse pe Richard de pe scaun, replicând:

– Nasol, amice. Noi eram cu Nathan înainte să apari tu.

– Ușurel, ușurel, interveni Margery. Nathan are o inimă mare, în care e loc pentru voi toți.

Gabrielle simți deodată că i se umplu ochii de lacrimi. Petrecuseră atâtea seri ca aceasta, glumind astfel, iar Nathan intra iute în joc. Dar acum nu era acolo, ci într-o carceră întunecoasă și umedă, și...

– Nu plânge, Gabby, spuse Drew deodată. Tatăl tău îți va fi alături în scurt timp.

Toată lumea se întoarse spre Drew, surprinsă de remarca lui, care sunase foarte tandru. Apoi se închise imediat în el, iritat probabil pe sine însuși că deschisese gura. Iar ceilalți îi urmară exemplul, până când o făcură să râdă din nou.

După cină, când Gabrielle părăsi cabina, Richard ieși după ea. Se opriră să se sprijine de bord. Luna strălucitoare se ițea dintr-o pâclă subțire de nori. Scălda puntea într-o lumină blândă

şi se reflecta splendid în apă. De obicei îi plăceau teribil nopţile de felul acesta petrecute pe mare, când luna străpungea întunericul. O priveliştе atât de liniştită, dar greu de apreciat acum, cu atâtea lucruri care o frământau.

Fără să se uite la Richard, dădu glas unora dintre gânduri. Era cel mai apropiat prieten al ei şi ghicise deja atracţia pe care o simţea faţă de Drew, aşa că îi spuse ceva mai mult decât avea să le spună altora.

– Mă gândeam să mă căsătoresc cu el. Îţi vine să crezi? Şi chiar ştiam că e un burlac convins, dar am fost suficient de proastă să cred că îl voi putea face să se răzgândească şi să mă ceară de nevastă. Dar nu era interesat decât de o scurtă incursiune în patul meu.

– Voi presupune, din loialitate, că nu s-a apropiat deloc de patul tău.

Ea pufni în loc de răspuns.

– Nici nu cred că a fost serios în legătură cu asta.

– Dar crezi că acesta e motivul pentru care ţi-a distrus şansele de a face o partidă bună?

– Când încerc să găsesc un răspuns la asta, încep să văd roşu în faţa ochilor. Habar n-am de ce a făcut-o.

– Aşa sunt unii bărbaţi, *chérie,* mai ales dacă o iau personal când nu reuşesc să seducă o femeie. Richard o studie cu atenţie. Ai fi vrut să încerce mai mult? Îmbujorarea ei nu era clară la lumina lunii, dar Richard nu făcuse decât să o tachineze şi continuă să speculeze: Este un bărbat foarte chipeş. Probabil e obişnuit să cucerească fără prea MARI eforturi.

– Nu mă îndoiesc că este, fu ea de acord. Dar asta sigur nu ar justifica...

– Nu, ai înţeles greşit, o întrerupse el. Emoţiile nu trebuie să fie justificate când preiau controlul. Poate fi foarte simplu: nu te-a putut avea, aşa că s-a asigurat că nu te va avea nimeni altcineva. Dar te cunosc, Gabby. Şi nu vei renunţa aşa uşor, nu-i aşa?

– Nu. Crede-mă, înainte să se încheie călătoria aceasta, va regreta ce a făcut, te asigur. Îl voi face să mă dorească atât de mult, că va fi devastat când îi voi spune adio.

Capitolul 32

A doua zi dimineața, Gabrielle văzu dovada faptului că Richard îi împărtășea suferința, după discuția despre Drew. Nu se îndoia că Richard fusese cel care îl prinsese pe Drew cu garda jos, dându-i un pumn mai târziu în seara aceea. Însă nu era decât o vânătaie ușoară. Și, cum avea să se dovedească, vindecarea ei nu dură mai mult de o săptămână.

Săptămâna aceea se scurse enervant de încet. Gabrielle știa de ce timpul trecea atât de greu pentru ea. Își îngăduia să petreacă doar puțin timp singură cu Drew în fiecare dimineață după micul dejun servit cu prietenii ei, pentru a-l prinde în mreje, apoi petrecea restul zilei dornică să îl vadă din nou și numărând minutele până când avea să o poată face. Se chinuia să stea deoparte, să se țină de plan.

Din nefericite, nu părea a funcționa. Chiar dacă expresia lui devenea foarte pasională când se uita la ea, părea prea preocupat de propriile lui gânduri – să evadeze prin orice mijloace – ca să-i mai observe seducția subtilă. Credea în continuare că o putea atrage cu descrieri senzuale ale lucrurilor pe care i le-ar fi făcut, pentru a o convinge să se apropie de el. Aplica și el aceeași metodă! Doar că motivul lui era diferit de al ei.

Încercă cuvinte romantice, vorbe vulgare, o combinație între acestea. Dacă nu le-ar fi auzit pe toate, într-o formă sau alta, de la pirați, nu ar fi rezistat niciodată măcelului sexual. Dar reuși să o facă. În mare măsură. Deși de obicei îl părăsea grăbindu-se să se răcorească în aerul rece.

Nici prezența celorlalți nu o ajuta să-și țină ochii departe de el. În dimineața aceea, făcea mișcare când intră ea, îndoindu-se, întinzându-se și mergând de colo-colo cât îi îngăduia lanțul. Singura privire pe care i-o aruncă, cu ochii aceia negri, când trecu pe lângă el, îi făcu stomacul să se revolte. Și chiar și după ce se așeză, iar Ohr începu să stea de vorbă cu ea, ochii îi era mereu atrași de mușchii care se mișcau pe picioarele lungi ale lui Drew, de carnea tare de pe spatele și fesele lui. Trebui să se forțeze să nu se mai uite la el.

Era posibil să trebuiască să devină mai îndrăzneață, să pretindă că ea era cea care ceda. Dar mișcările ei erau limitate pentru simplul fapt că nu îl putea atinge. Nu îndrăznea să se apropie atât de mult. Dar ar fi putut face mult mai mult pentru a-i aprinde dorința, aducându-l la disperare, dacă ar fi avut acces deplin la el...

Iar apoi își dădu seama că era o cale prin care putea evita restricția, cel puțin temporar, și îmbrățișă ideea în clipa în care i se strecură în minte. Îi ceru ajutorul lui Richard. El râse când îi destăinui planul. La rândul lui, aduse patru membri ai echipajului să îi ajute – avea să fie nevoie de toți.

Drew nu se îndoia că se punea ceva la cale. Cada sosi și fu umplută cu apă fierbinte. Prosoape, săpun, alte găleți pentru clătire, tot ce era nevoie pentru o baie. Iar apoi bărbații nu făcură decât să stea acolo, privindu-l.

Gabrielle intră și, cu mâinile în șolduri, spuse:

– E timpul pentru o baie, căpitane.

– Dă-i drumul, răspunse el cu un zâmbet deșănțat. Mă voi bucura de spectacol.

Ea râse înfundat.

– Nu eu. Tu. Puți.

El se ridică brusc în capul oaselor.

– Pe dracu'! Am folosit gălețile alea amărâte de apă care mi-au fost aduse.

– Se pare că nu cu suficientă grijă. Dar, haide, nu poți nega că ți-ar plăcea o baie relaxantă și fierbinte.

El nu negă și privi spre cada din cealaltă parte a încăperii. Cătușa asta nu mă lasă să ajung până acolo, îi atrase el atenția.

– La cât de ruginită e deja, nu îndrăznim să o udăm.

– O scoateți? întrebă el cu interes.

– Nu-ți face speranțe. E doar temporar, și știi al naibii de bine că nu putem avea încredere în tine dacă nu îți limităm mișcările. Așa că lasă-i pe oamenii aceștia să te ajute, și se va termina cât ai zice pește.

Ieși din nou din încăpere. Știa că asta avea să-i dea impresia greșită. Când avea să-și dea seama că nu putea să se spele singur cu mâinile legate la spate, avea să creadă că unul dintre bărbați urma să-l ajute.

Nu se întoarse decât când îl auzi strigând. Fusese lăsat singur, în cadă, cu mâinile și picioarele legate. Ridică dintr-o sprânceană la el când intră.

– Cum dracu' mă pot spăla în felul ăsta? întrebă el răstit.

Ea strâmbă din nas, ca și când i-ar fi sugerat că nu acela era planul.

– S-au speriat băieții? Nu au găsit curajul să te atingă atât de intim încât să te curețe?

– De unde să știu? mormăi el. Nu am întrebat.

Își ținu ochii departe de pieptul lui gol când se apropie de cadă. Nu avea să funcționeze dacă sfârșea prin a se lăsa fermecată de trupul lui magnific.

– Bine, nu va dura decât câteva minute, așa că fără aere de mironosiță, te rog.

– Mă speli tu? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

– Nu văd pe nimeni altcineva aici, spuse ea, apoi păși în spatele lui. Dar mai întâi își scoase cămașa, ca să nu se ude, asigurându-se că el o văzu.

Auzi un sunet ca și când s-ar fi înecat.

– Gabby, nu...

– Ce? Acum te-apucă pe tine frica?

Se bucura nespus de uneltirea ei. Ar fi trebuit să se gândească la asta mai repede. Capabilă să-l atingă acum după pofta inimii, sub pretextul că îl ajuta, avea să-l înnebunească de dorință.

Își clăbuci mâinile. Nu voia nici o cârpă între pielea ei și a lui. Iar apoi, încet, senzual, începu să-i frece corpul, pe deasupra umerilor, de-a lungul mușchilor încordați de pe brațe, care erau foarte întinși din cauza poziției în care își ținea mâinile. Zăbovi îndelung asupra spatelui, strecurându-și mâinile sub brațele lui, aproape de fese. El încercă să-i prindă degetele, dar era alunecoasă acum, și nu făcu decât să zâmbească în sinea ei.

Îi turnă cu grijă niște apă pe cap, apoi îi clăbuci părul. El gemu de plăcere. Ea nu se putu abține să nu zâmbească satisfăcută, frecându-i părul cu degetele, masându-i scalpul, tâmplele. Nu voia să se oprească, dar exista o limită de timp. Îi spusese lui Richard să se întoarcă peste douăzeci de minute. Indiferent dacă termina sau nu să-l spele până atunci, în acel moment avea

să pună punct. Şi deja pierduse noţiunea timpului, atât era de cufundată în ceea ce făcea.

Îi clăti părul. Şi apoi, înainte să-şi piardă curajul, începu să-i spele pieptul. Nu se duse în partea din faţă a căzii. Nu avea de gând să-l lase să o acuze mai târziu că îl aţâţase în mod deliberat, stând în faţa lui fără cămaşă. Dar trebui să se sprijine de spatele lui pentru a-i atinge pieptul. El gemu când sânii ei i se lipiră de spate, încercând să-i prindă buzele cu gura. Nu o putu face, nu fără ajutorul ei.

– Sărută-mă, Gabby. Ştii că vrei să o faci.

Ea trase aer în piept. Voia. O, Doamne, voia. Privi spre buzele lui, trecându-şi mâna pe pieptul lui musculos, apoi coborî mai jos. Îl auzi inspirând brusc şi chiar se lipi mai tare de el când se auziră trei bătăi la uşă, avertizând-o că avea în jur de treizeci de secunde pentru a-şi veni în fire.

Se şterse iute, îşi puse cămaşa la loc şi practic ieşi în goană din încăpere. Şi aceasta avea să fie ultima oară când încerca o asemenea nesăbuinţă. Deşi obţinuse ceea ce sperase, să-l aţâţe peste măsură, pur şi simplu nu se putea apropia atât de mult de el, nu-l putea atinge în felul acela, fără să sufere la fel de mult ca el.

Îl visa des, aproape în fiecare noapte. Nici măcar nu era surprinsă că se întâmpla astfel, dat fiind că era atât de prezent în gândurile ei pe durata zilei. Dar nici unul dintre visele acelea nu fusese atât de aţâţător precum cel pe care îl avusese în noaptea trecută.

Stăteau întinşi în pat, în patul strâmt din cabina ei. El zise „E timpul să te dezbraci, femeie", iar ei îi veni să râdă, căci era doar un vis, şi putea face orice într-un vis. Dar era un vis intens. Îi scoase cămaşa de noapte. Se gândi că poate şi el era dezbrăcat, căci simţea o fierbinţeală şi nişte senzaţii noi atât de plăcute între coapse, cu el deasupra ei, dar nu avea să deschidă ochii să verifice. Se temea că s-ar putea trezi dacă o făcea.

Nu voia să se trezească, nu încă. Înainte de a o face, voia să înveţe despre amor tot ce avea el să-i arate, ceea ce era o prostie, căci nu putea visa ceva nu ştia încă. Astfel că probabil dorinţa ei îl făcuse să fie atât de tandru când o mângâia, trecându-şi

mâinile peste tot trupul ei. Și îi cunoștea pe de-a-ntregul sărutul. Era la fel în visele ei precum și-l amintea, gustul lui îmbătător, limba lui care îi pătrundea îndrăzneață în gură, cu o pasiune avântată.

Probabil uitase unele dintre lucrurile pe care promisese că avea să i le facă, fiindcă nu toate acțiunile lui de acum erau pe măsura tachinărilor. Era goală deja; nu îi scosese hainele încet, cum spusese că avea să facă. Zisese că avea să-l sărute și ea – și o făcea. Spusese că nu avea să se poată abține – și nici măcar nu voia să încerce. Zisese că avea să-l țină strâns, ba chiar că avea să se lipească de el, îndeajuns de strâns încât să-i simtă dorința împungând-o și, o, da, partea aceea făcuse parte din visul ei.

Dar era mult mai mult decât ce își amintea din tachinările lui, căci în vis îl lăsa să o sărute și să o atingă peste tot, de-a lungul gâtului, pe umeri, pe sâni. Gura lui zăbovi îndelung asupra acelei zone sensibile a pieptului ei, aflând tot ce spusese că voia să știe despre sânii ei. Nu și-ar fi imaginat niciodată cât de fierbinți puteau fi buzele lui, sau excitația fascinantă care îi străbătea întregul trup. Spusese că avea să o înnebunească de dorință, și erau șanse mari să o facă. Nu, asta ar fi trebuit să se întâmple în timp ce îi scotea hainele – ordinea nu conta! Era mult prea plăcut pentru a-i mai păsa că nu făcea lucrurile în ordinea potrivită, tot ce spusese că avea să-i facă.

Îi lingea sfârcurile. Simțise fiori în ei doar auzindu-i cuvintele, și o simțea și acum. Îi lingea ombilicul. O lingea între picioare. Dumnezeule, câtă plăcere! Chiar avea să o înnebunească. Nu, stai, de unde naiba venise asta? Știa multe despre cum era să faci dragoste, dar nu asta!

Începu să se trezească, străduindu-se să se smulgă din vis, dar apoi el o sărută din nou, alinându-i confuzia. Și își aminti: era doar un vis, doar un vis. Era înlănțuit în cealaltă încăpere și nu avea cum să fie acolo în pat cu ea.

Gândul acela se evaporă când simți durerea. La fel și somnul, și ceea ce părea a fi un vis plăcut. Îl privea țintă pe Drew Anderson în licărul slab al felinarului, dându-și seama că el o făcuse din nou.

O distrusese, de-a dreptul de data aceasta. Nu putea să își închipuie cum reușise să evadeze, dar era negreșit în patul ei, deasupra ei, amândoi goi puști, și tocmai îi răpise virginitatea.

– Dumnezeule, ce ai făcut? spuse ea împingându-se în el. Cum ai...

– Șșșt, nu vreau decât să îți ofer plăcere.

Cuvintele lui funcționară ca un catalizator. Simți cum o atâță, chiar așa panicată cum era.

– Ai câștigat! strigă ea. Ai câștigat totul, corabia și pe mine în pat cu tine!

– Nu, scumpo, îți promit că vei câștiga și tu. Îți amintești cum m-ai atâțat când mi-ai făcut baie azi-dimineață? Acum e rândul meu să-ți fac același lucru, dar voi încheia ce am început, și nu vei fi dezamăgită. Lasă-mă să-ți arăt. Lasă-mă să te iubesc.

Dar nu era nici o urmă de umor în expresia lui, nici un fel de aroganță ca urmare a victoriei obținute. De fapt, nu-i putea descifra trăirile, astfel că nu anticipă câtuși de puțin că avea să o sărute din nou.

O tratase cu grijă, nevoind să o trezească prea repede, dar acum, că era trează, eliberase întreaga pasiune pe care ea i-o stârnise de-a lungul acelei săptămâni. Crezuse că nu reușise să-l stârnească. Se pare că se înșelase.

Sărutul acela depășește șocul a ceea ce se întâmpla și, laolaltă cu cuvintele lui, îi reaprinse pasiunea cu o uimitoare iuțeală. Ce fierbințeală arzătoare... gura lui înlănțuită de a ei, limba lui cutreierând-o, o mână strecurată sub cap, ținând-o nemișcată, nelăsând-o să scape din prinsoarea sărutului. Iar acum nu mai voia să scape.

Ea îi cuprinse gâtul cu brațele. Drew își strecurase cealaltă mâna între ei, strângându-i un sân cu putere, frământându-l. Și îl simțea încă jos, între picioare, umplând-o, dar fără să se miște, așteptând răbdător. Însă gândul a ceea ce era acolo, senzația plăcută pe care i-o dădea o făcură să simtă un val de plăcere – invazia aceea incontrolabilă pe care o simțea în adâncul pântecelui, pe care el i-o stârnea atât de des.

Se lipi de el, trăgându-l mai adânc în ea. Îi plăcu atât de mult, încât o făcu iar și iar. Și, Dumnezeule, dintr-odată senzația pe care o simțea în interiorul ei era mult prea puternică. Explozia

de plăcere depăși tot ce și-ar fi putut imagina și continuă să persiste, în timp ce el o pătrunse repetat, apoi, nu-i veni să creadă, crescu din nou și explodă iarăși în clipa în care ajunse și el la apogeu.

După aceea rămase nemișcat. Gabrielle nu se credea în stare să-și miște nici măcar un mușchi. Era atât de epuizată, atât de pustiită, atât de minunat de mulțumită. Avea să se mire mai târziu. Dar acum nu era în stare decât să se lase furată de somn.

Capitolul 33

Gabrielle nu avea habar cât o lăsase Drew să doarmă. Era încă întuneric afară, cum vedea prin singurul hublou din cabină, astfel încât cerul nu-i oferea nici un indiciu. Și, de fapt, el nu o trezi deloc – cel puțin nu părea să o facă. Stătea la măsuța la care ar fi putut încăpea cu greu patru oameni pentru a mânca, și mai lejer doi.

Scaunul pe care îl folosea era întors spre pat, astfel că probabil o privise la un moment dat. În clipa aceea, ea se uita țintă undeva lângă picioarele lui, pe care și le întinsese, încrucișându-le. Părea îngândurat. Nu-și controla expresia: era încruntat.

Gabrielle de-abia se mișcase, întorcând doar capul pentru a vedea unde era el. Era convinsă că el nici măcar nu remarcase că ea se trezise, ceea ce îi convenea pentru moment. Încă nu avea habar cum de reușise să scape din lanț. Cineva trebuie să-l fi ajutat, dar cine, când echipajul lui era prizonier? Trebuie să fi fost vreunul dintre oamenii noi pe care îi angajase Ohr în Londra. Poate că vreunul dintre ei îl cunoștea pe Drew sau pe vreunul dintre membrii echipajului acestuia și îi ajutase să evadeze. Iar dacă el era liber, atunci probabil că liberi erau și oamenii lui, ceea ce însemna că oamenii ei erau...

Dumnezeule, se înspăimânta numai gândindu-se ce ar fi putut face americanii pentru a-și prelua corabia. Nu ar fi fost avertizați, așa cum fusese echipajul ei, pentru a se asigura că nu fusese nimeni rănit. Nu ar avea nici un motiv să fie blânzi cu „piratii".

Dimpotrivă – mai ales după ce petrecuseră o săptămână încarcerați. Ohr? Richard? Mai erau măcar în viață?

Apoi îi încolți în minte un nou gând, care era la fel de tulburător, dar într-un alt mod. Ce se întâmplase în patul acela? Încă îi simțea mirosul acolo, parfumul lui împresurând-o, reamintindu-i că-și pierduse castitatea. Ce proastă fusese să creadă că nu era decât un vis. Ei bine, știuse că nu era un vis după primele lui sărutări și mângâieri, așa că nu avea nici o scuză. Nu că ar fi putut exista vreo scuză, oricare ar fi fost motivul, pentru a o absolvi de simplul fapt că dorise să se întâmple.

Alungă și gândurile acelea. Trebuia să recâștige controlul asupra situației. Eliberarea tatălui ei, poate chiar viața lui depindeau de acest lucru, ca să nu mai pomenească despre faptul că avea să sfârșească în temniță ea însăși dacă Drew reușea să își facă voia. Și în timp ce el era distras de propriile gânduri, ea profită de ocazia perfectă.

Nici măcar nu trebui să-și facă un plan. Avea încă pistolul lui Drew, ascuns într-unul dintre bagaje. Trebuia doar să-l ia înainte ca el să o poată opri.

Sări din pat și se duse țintă la bagaje. Îl deschise pe cel din dreapta și se aplecă să scotocească prin el.

El nu o trase de lângă bagaj. Nici măcar nu se mișcă.

– Cauți asta? întrebă el.

Privi peste umăr spre el, îi văzu pistolul în mână, îndreptat spre tavan. Probabil răscolise camera căutându-l în timp ce ea dormea sau, mai curând, înainte de a se apropia de patul ei. Sigur nu voia să riște, acum că era liber.

Extrem de dezamăgită că singura cale ușoară de a recăpăta controlul se dusese, se îndreptă și se întoarse încet cu fața spre el. Abia atunci își dădu seama că stătea acolo goală. Ochii lui coborâră imediat spre sânii ei și rămaseră acolo.

Nu se panică și nu muri de rușine – era prea târziu pentru asta, la naiba. Întinse mâna în spatele ei, scoase un halat din garderob și îl îmbrăcă, refuzându-i priveliștea care părea să-i facă mare plăcere. El oftă, exprimându-și dezamăgirea, dar ea nu se lăsă dusă de nas. Suna prea exagerat.

Își legă halatul și rosti cu asprime un singur cuvânt:

– Cum?

Nu trebuia să spună mai multe, căci el înțelese exact ce îl întreba. Iar acum rânjea. Dumnezeule, era atât de încântat de el, nemernicul! Asta fu de-ajuns pentru a-i face stomacul să se întoarcă pe dos.

– Excelentă întrebare, răspunse el. Am încercat-o chiar eu, dar fără succes.

– Ce?

– Ajung și la asta, spuse el, fără a se grăbi câtuși de puțin. Vezi tu, e un detaliu pe care nu îl știi despre secundul meu. Timothy are o mare problemă cu spațiile închise. Am petrecut noaptea în închisoare cândva, după ce aproape a demolat o cârciumă, și a îndoit zăbrelele încercând să scape. Dacă vrei să știi, sunt surprins că a rezistat atât.

– Vrei să spui că și-a scos cătușa de fier pe care i-am pus-o la gleznă?

– Nu, încă o poartă, din câte știu, doar că nu mai e legată de nimic care să-i stânjenească mișcările. A așteptat ca echipajul tău să se relaxeze, presupunând că nu avea să mai apară vreun bucluc, apoi a smuls lanțul din perete și a îndepărtat cu ușurință lemnul care acoperea gaura pe care a făcut-o mai devreme în zid.

– Ce ai făcut cu echipajul meu?

Rânjind în continuare, el spuse:

– Ce crezi?

– Dacă aș ști, nu aș mai întreba, se răsti ea.

El râse înfundat, continuând să se distreze de minune de schimbarea situației.

– Oamenii tăi sunt la răcoare, în aceleași condiții plăcute pe care le-ai oferit echipajului meu. Apoi am venit direct aici, să am grijă de tine.

Și, într-adevăr, asta făcuse. Nu zise nici unul din ei nimic legat de ceea ce se întâmplase în încăperea aceea în noaptea care trecuse. Ce proastă fusese să-i creadă cuvintele dulci și seducătoare! Dar dorise atât de tare să știe cum făcea dragoste...

Amuzamentul îi dispăru și întrebă ezitant:

– Presupun că nu ești în perioada aceea a lunii, nu?

Ea îi aruncă o privire cruntă. Văzuse și ea sângele care îi păta coapsele, înainte să își lege halatul.

– Nu, nu sunt.

– Dacă m-aș fi gândit că ești virgină, fie și pentru o clipă, spuse el pe un ton foarte serios acum, nu s-ar fi întâmplat.

Se îndoia, având în vedere ce ticălos era, dar nu făcu decât să spună:

– Și de ce erai atât de sigur că nu sunt virgină?

– Pentru că ești un pirat blestemat.

Nu putea găsi nici un cusur logicii lui, când asta își dorise ca el să creadă, dar răspunse pe același ton amar:

– Distrusă într-un fel sau altul, nu e mare diferență din punctul meu de vedere.

Se referea la scandalul pe care el îl stârnise în Anglia, precum și la ceea ce se întâmplase între ei în noaptea aceea. Dar avea sentimentul că el nu înțelegea asta, că nu se gândea decât la un singur lucru când răspunse:

– Mă voi revanșa.

– Cum ai putea? Nu e ceva ce poți înapoia, ticălosule.

– Nu, nu e, fu el de acord. Dar revanșa mea va fi să nu te arunc în închisoare, alături de restul echipajului, când vom ajunge în port.

Oare vinovăție era ceea ce auzea în glasul lui? Dacă da, atunci avea o portiță și trebuia să încerce să o folosească.

– Nu mă va ajuta cine știe ce la salvarea tatălui meu.

El ridică dintr-o singură sprânceană.

– Preferi să fii și tu închisă?

– Bineînțeles că nu, dar nu îl pot scoate singură pe tata din temniță. Voi avea nevoie de ajutor.

– Adică povestea aia pe care ai bălmăjit-o despre el este adevărată?

Ea oftă. Chiar crezuse că mințise pentru a justifica faptul că-i luase corabia? Prostănacul! Pirații nu aveau nevoie de scuze.

– Bineînțeles că e adevărată, și e închis într-o fortăreață nenorocită. Iar răscumpărarea pe care o cere Pierre e mai mare decât sunt dispusă să plătesc.

– Nu ai banii? Am crezut că ai primit o moștenire.

– Dacă asta ar cere, nu ar fi o problemă, dar nu e ceea ce vrea Pierre. A cerut hărțile tatălui meu – și pe mine să i le duc.

– Vrei să spui că ești prea egoistă pentru a renunța la niște hărți vechi în schimbul vieții tatălui tău?

Ea icni. Judecând după expresia lui, părea să-și regrete vorbele. Dar le spusese, dezvăluindu-și adevărata părere despre ea, și, în ciuda faptului că și ea îl disprețuia, o durea totuși profund.

– Nu am vrut să spun asta, de fapt, se corectă el.

– Nu, ai dreptate. Pierre îl va ucide pe tata, dar nu mă va ucide pe mine, așa că, într-un fel, sunt egoistă că nu îi dau ceea ce vrea.

– Măcar ai hărțile?

Ea flutură din mână nerăbdătoare.

– Nu contează, nu sunt decât o scuză pentru el. Nu e prima dată când încearcă să pună mâna pe mine.

Drew se aplecă în față.

– Stai așa, vrei să spui că tu ești răscumpărarea?

– Am uitat să menționez asta?

Reacționă la tonul ei sarcastic lăsându-se pe spate din nou și încrucișându-și brațele peste piept. Apoi ridică din umeri pentru a arăta că nu-i păsa câtuși de puțin.

– Dacă nu e o situație în care vrei să te afli, sunt sigur că vei găsi o soluție. Voi, piratii, sunteți plini de resurse.

Își aminti de scurtul lui moment de vinovăție și spuse:

– M-ai putea ajuta tu.

El izbucni în râs.

– Bună încercare, femeie, dar nici o șansă.

– Cumnatul tău, James, ar fi făcut-o, remarcă ea sec.

– Atunci ar fi trebuit să-l rogi pe el.

Ea scrâșni din dinți.

– Ai putea cel puțin să-mi lași echipajul.

– Las-o baltă! Te-am avertizat ce se va întâmpla când mi-ai furat corabia. Și nu e decât un singur motiv pentru care nu mergi la închisoare cu restul. Aș băga asta la cap, căci e o decizie care poate fi schimbată cu ușurință. Așa că, dacă aș fi în locul tău, aș lăsa-o baltă.

Era evident că nu avea de gând să cedeze, iar ea nu intenționa să-l implore, așa că începu să o ia către pat.

– Aș aprecia dacă m-ai lăsa acum să dorm puțin, spuse ea glacial.

El râse din nou, de data aceasta cu prea multă satisfacție masculină, ceea ce fu suficient pentru ca ea să își dea seama că nu avea să-i placă nicicum ceea ce urma el să spună. Își dorea să se înșele măcar o dată.

– Ușa acestei cabine nu se încuie, dar vei fi bucuroasă să afli că îți voi acorda același tratament pe care mi l-ar oferit tu mie, femeie. Mergem?

Se ridicase și întinsese mâna, arătând spre ușă. Gabrielle se îndreptă țeapănă spre ea, dar se opri când își dădu seama că nu purta decât halatul și nimic pe dedesubt. Deși era posibil ca pe el să nu-l intereseze, ar fi preferat să nu încheie călătoria doar pe jumătate îmbrăcată. Și nici nu avea de gând să conteze pe faptul că el avea să-i ofere un schimb de haine, așa că se duse la garderob și îndesă câteva veșminte în geantă, înainte de a se îndrepta către noua ei închisoare.

Capitolul 34

„Același tratament" chiar fusese expresia-cheie. Gabrielle presupusese că ea avea să fie pusă în cală, alături de echipajul ei, dar nu asta făcuse ea cu Drew, iar el îi plătea exact cu aceeași monedă, inclusiv aceeași zonă din cabină pe care o ocupase el – și cătușa.

Îi puse lanțul nenorocit chiar el, ceea ce păru să-l bucure peste măsură. Spre deosebire de lanțul lui Timothy, cel al lui Drew era încă bine atașat de perete. Îi fusese scos normal, iar uneltele cu care fusese deschisă cătușa zăceau încă acolo, pe podea. Astfel că era în bună stare, deși ruginită, gata să fie folosită pentru ea.

Dar Drew nu avu nevoie să folosească uneltele. Scoase un lacăt din buzunar, pe care îl găsise, probabil, înainte de a veni să o caute, dovedind că asta avusese în minte încă dinainte de a intra în cabina ei. Premeditase și partida de amor sau măcar partea aceea fusese spontană? Nu avea să întrebe.

Gabrielle încercă să ignore faptul că degetele lui îi atingeau piciorul în vreme ce îi fixa metalul rece în jurul gleznei goale, dar, ca toate celelalte lucruri care se întâmplaseră în seara aceea, nu avu noroc nici de data aceasta. Îl privi totuşi cu un amestec de furie şi sentimente rănite. Simţea o apăsare în piept, dar nu-şi putea închipui ce o pricinuia. O indigestie, spera ea.

Când termină, Drew privi spre ea zâmbind. Ea îi aruncă o privire cruntă. El râse încet şi se duse înspre patul lui. Nu-şi scoase decât cizmele şi cămaşa înainte de somn, îşi întinse braţele larg, apoi aproape că se aruncă pe salteaua moale. Era de mirare că nu se rupsese patul de la atâta greutate. Întorcându-se pe spate, îşi încrucişă braţele sub cap. Oftatul lui de plăcere umplu întreaga încăpere.

Dar nu trecu un minut, că spuse:

– La naiba, îţi simt mirosul pe pernă.

– Spal-o, replică ea.

El râse şi se întoarse cu faţa de la ea, şi, zece minute mai târziu, îl auzi sforăind în surdină. Ar fi trebuit să facă zgomot să-l trezească. Cu siguranţă el încercase să o ţină trează când se aflau în ipostaze inverse, recurgând la descrieri închipuite despre cum voia să-i ofere plăcere. Va trebui să se gândească puţin la asta. Dinte pentru dinte, în această privinţă? La urma urmelor, faptul că el îşi recuperase corabia nu însemna obligatoriu că ea avea să-şi abandoneze planul de răzbunare. Deşi nu ştia cum se putea convinge să încerce să ademenească un ticălos, nu, un *netrebnic*, nu, un *diavol* ca Drew Anderson. Clătină din cap şi se uită în jur.

Lăsase aprinsă lampa care era ţintuită de birou. Ca să poată vedea cum să se instaleze? Nu, probabil doar uitase să o stingă sau poate era un obicei de-al lui să doarmă cu lumina aprinsă. Dar o ajută să vadă că aşternuturile pe care le primise el erau încă acolo şi le putea folosi şi ea, la fel ca oala de noapte, care era din fericire goală în momentul acela, şi ca farfuria din care mâncase, goală şi ea.

Îşi întoarse privirea spre oala de noapte şi o privi încruntată. Dumnezeule mare, cum avea să se descurce cu asta acum? Avea să îi acorde oare puţină intimitate? Dacă nu avea s-o facă, avea să-l

determine să îşi fi dorit să o facă. Trebuia să uite pur şi simplu de cuvântul „stânjeneală" pentru o vreme.

Începu să-şi schimbe hainele pentru a se face mai comodă, dar se opri, hotărând că i-ar prinde bine halatul confortabil. De fapt...

De ce nu? Îşi scoase şi halatul. Avea de gând să-i ofere o adevărată privelişte dimineaţă – dacă se deranja să privească. Era posibil să-l înnebunească de dorinţă, dar va avea ea grijă să înăbuşe totul în faşă, căci nu avea de gând să lase să se mai întâmple *acel* lucru încă o dată. Cu cât o dorea mai mult, cu atât avea să se apropie ea mai tare de răzbunarea dorită. Dar, dacă nu o mai dorea, acum că o avusese? La naiba, nu se gândise la asta. Ei bine, nu avea să afle deocamdată răspunsul la această întrebare. Momentan, trebuia să încerce să doarmă şi ea.

Oftând, se întinse şi se înveli cu păturile lui Drew – fir-ar să fie, îi simţea şi ea mirosul. Va trebui să ceară aşternuturi noi. A doua zi. Strângându-şi picioarele la piept, se făcu ghem şi simţi bucata de fier rece lipită de gleznă.

Oftă din nou şi se ridică să cerceteze metalul care o îngrădea; mai exact, se uită cât de tare avea să-i zgârie cătuşa pielea. Pe a lui o zgâriase. Ar fi dorit să evite acest lucru dacă se putea. Fusese mult mai strânsă pe piciorul lui, desigur. Era construită pentru un picior de bărbat, nu de femeie. O mişcă să vadă cât de strânsă era, apoi făcu ochii mari de uimire, nevenindu-i să creadă când îi alunecă de pe picior.

Trebui să-şi acopere gura cu mâna pentru a nu izbucni în râs. Şi nu irosi nici un moment, ci îşi puse imediat halatul şi merse în vârful picioarelor direct la uşă. Dar descoperi că era încuiată.

Înjură în sinea ei şi se întoarse la aşternutul de pe podea. Îl auzi pe Drew mormăind. O auzise. Dar nu se trezi, şi ea aruncă o privire furioasă către spatele lui gol înainte de-a se vârî sub pături. Ba chiar îşi strecură din nou cătuşa pe picior. Avea să profite de altă ocazie, când uşa aceea nu avea să mai fie încuiată. Zâmbi şi aşteptă a doua zi cu nerăbdare.

Capitolul 35

Gabrielle se trezi singură în cabina căpitanului. În încăpere nu pătrundea prea multă lumină prin ferestre. Era dimineață, dar, privind afară, văzu că soarele era acoperit de nori întunecați, ceea ce sugera că avea să vină o furtună în decursul acelei zile.

Se îmbrăcă iute în hainele pe care şi le luase cu o seară în urmă, hainele de marinar. Era prima dată când avea camera doar pentru ea, fără ca Drew sau vreunul dintre prietenii ei să fie prezenți. Profită de asta şi se duse direct la biroul lui pentru a scotoci prin el. Fu dezamăgită că nu găsi nimic pe care să-l poată folosi ca armă. O jartieră de femeie, probabil o amintire de la vreuna dintre „drăguțele din fiecare port". O miniatură a surorii lui, Georgina. O mulțime de facturi, care aveau toate legătură cu nava sau cu marfa. Nici o armă, nici măcar un cuțit de deschis corespondența.

Totuşi, jurnalul navei se afla pe birou. Nu fusese acolo când ocupase ea cabina. Îl răsfoi pentru a vedea dacă Drew îl completase în dimineața aceea, dar ultimele notițe fuseseră făcute în dimineața în care plecaseră din Londra. Oricum nu se aştepta să găsească vreun gând personal. Registrul acesta avea menirea lui, în el notându-se lucruri care aveau legătură cu corăbiile, nu cu căpitanii.

Apoi privi spre cuferele lui, dar, pentru că nu ştia cât timp avea să rămână singură, se duse repede pentru a verifica mai întâi uşa. Şi se încruntă când descoperi că era în continuare încuiată. De ce? Ştia că acea cătuşa nu i se potrivea? I-o pusese la picior doar simbolic, în semn de răzbunare? La naiba! Cu siguranță, în felul acesta nu avea să iasă din cabină.

Îşi făcuse cu o seară în urmă un plan, dar acesta se bazase în întregime pe presupunerea că nu avea să fie în permanență încuiată în această încăpere. Acum ce era de făcut? Să aştepte până când el avea să adoarmă, apoi să îl lovească din nou în cap, pentru a-i lua cheia din buzunar? El se gândise că nu avea să facă ea aşa ceva? Adică să-l lovească în cap. Oala de noapte putea fi foarte bună pentru asta, căci era cel mai greu lucru din încăpere, în afară

de felinarul care atârna de unul dintre stâlpii de susținere. Sau chiar nu avea habar că acea cătușă nu i se potrivea?

Acum nu mai știa ce să creadă, dar știa că nu voia să îl rănească din nou, ceea ce o lăsa cu niște opțiuni deloc pe placul ei. Problema era că avusese speranțe în ceea ce îl privea, astfel că emoțiile ei erau la mijloc. Dacă nu ar fi fost, atunci nu ar fi ezitat să-l lovească în cap din nou. Dar, ce să mai, îl pusese în fruntea listei cu bărbații cu care ar fi vrut să-și petreacă restul vieții. El distrusese acest lucru când îi distrusese reputația, dar furia pe care o simțise nu făcuse decât să mascheze acea dezamăgire. Era încă acolo, plutind dincolo de amărăciunea pe care o simțea. Și totuși, în ciuda lucrurilor pe care le făcuse, voia să-l lase cu inima frântă, nu să îl rănească fizic.

Oftând din rărunchi, căci era limpede că nu avea să reușească nimic pentru moment, se întoarse la maldărul de așternuturi de pe podea. Simți miros de mâncare și găsi farfuria care îi fusese lăsată. Fusese acoperită cu un șervet mare de aproape aceeași culoare ca pătura ei, motiv pentru care nu o observase mai devreme.

Și își dădu imediat seama, chiar înainte de a gusta micul dejun, că bucătarul lui Drew era categoric mai bun decât al ei.

Gabrielle se plictisise de moarte până să apară Drew, câteva ore mai târziu. Nu mai ajunsese la alte concluzii, deși terminase de scotocit prin cabină și prin cuferele lui. Ceea ce se dovedi a fi cel puțin interesant, chiar dacă enervant. Partea enervantă chiar o uimi, când își dădu seama că nu era vorba despre altceva decât despre străvechiul sentiment de gelozie ce o măcina. Dar unul dintre cuferele lui Drew era plin de lucruri femeiești.

Totul părea nou. O umbreluță de soare, o poșetă de mătase, un evantai țipător, un medalion drăguț, dar ieftin, atârnat pe un lanț, și alte nimicuri. Mai erau, de asemenea, cel puțin șase eșarfe de dantelă, toate identice, ceea ce o făcu să își dea seama că toate lucrurile erau, cel mai probabil, cadouri. Pentru numeroasele lui „drăgușe"? Gândul o făcuse să dorească să dea foc la tot ce era în cufăr, ba chiar aruncase o privire rapidă înspre felinarul atârnat de stâlp. Dacă focul nu s-ar fi întins, alertând echipajul, probabil că ar fi făcut-o.

Când, în cele din urmă, Drew apăru la amiază, ședea pe maldărul ei de pături, sprijinindu-se de perete, cu picioarele întinse pe podea și cu genunchii ridicați. Îi aruncă o privire înfierbântată când el traversă camera, dar era atât de furioasă, că semăna probabil mai curând cu o căutătură mânioasă.

El nu avea nevoie de exercițiu când era vorba despre priviri înfierbântate. Cea pe care i-o aruncă o făcu să-și țină răsuflarea și să caute repede ceva care să-i distragă atenția, înainte ca freamătul din pântece să pună stăpânire pe ea.

– M-am plictisit, spuse ea.

Asta îl făcu să-și amintească imediat că situația lor se inversase, și zâmbi cu superioritate.

– Păcat, spuse el, continuând să meargă prin încăpere, îndreptându-se spre masa pe care erau întinse hărțile lui.

O studie pe cea de deasupra vreme de câteva minute, făcu câteva notițe pe ea, apoi se duse la birou și se instală comod pe scaun, cu picioarele întinse dedesubt, cu degetele împreunate peste burtă. Nu avea de gând să o ignore. De îndată ce se instală, își întoarse privirea spre ea.

Ea se uită în altă parte înainte ca el să-i prindă privirea, dar îi simțea ochii negri măsurând-o cu detașare. Atâta timp cât nu-i întâlnea privirea, ar trebui să poată rezista fără să se fâstâcească. Putea spera asta.

Cât nu fusese acolo, reușise sa evite să se gândească la seara trecută și la plăcerea uimitoare pe care i-o oferise. Era mult mai dificil să își scoată asta din minte când era prezent, căci îi stârnea simțurile cu atracția pe care o simțea față de el și de care se părea că nu putea scăpa.

– Acum, explică-mi de ce ar trebui să fac vreun efort pentru a te amuza, când tu nu m-ai ajutat să scap de plictiseală atunci când eram în locul tău, îi reaminti el.

– Nu-mi amintesc să fi pomenit despre asta, spuse ea încruntându-se gânditoare, apoi ridică dintr-o sprânceană înspre el. Încă îmi plătești cu aceeași monedă, nu-i așa? Dacă vrei să fiu mai precisă, eu nu ți-am furat virginitatea, pe când *tu* ai avut această strălucită idee. M-ai distrus social, mi-ai furat virginitatea. Nici un bărbat decent nu mă va mai dori acum!

– Eşti pirat! spuse el aproape râzând. Oricum, nici un bărbat decent nu s-ar fi căsătorit cu tine.

Ea trase aer în piept.

– Ce lucru mizerabil spui, şi nici măcar nu e adevărat! Un bărbat care ar fi avut şansa să se îndrăgostească de mine ar fi putut trece cu vederea ocupaţia tatălui meu. Dar nu acum, după ce mi-ai furat virginitatea.

El tuşi, se aplecă uşor în faţă şi păru aproape stânjenit. Dar remarcă:

– Nu ţi-am furat-o. Participarea ta a fost remarcată cu încântare.

– Credeam că eşti un vis, blestematule! se răsti ea la el.

– Chiar? Multe dintre doamnele care îmi împart aşternutul spun acelaşi lucru, că sunt un vis.

Părea mult prea amuzat acum.

– Nu asta am vrut să spun! replică ea furioasă. Chiar credeam că visez.

– Serios?

– Da.

– Să fiu al dracului dacă nu aş vrea să am şi eu asemenea vise, spuse el zâmbind larg. Dar acum, că tot ai pomenit, mereu mi s-a părut că o partidă de amor e remediul perfect pentru plictiseală. Vrei să ne petrecem după-amiază în patul meu?

– Nu se va mai întâmpla din nou.

El ridică din umeri.

– Sunt sigur că spui asta cu toată convingerea, momentan. Dar ai deprins gustul, zise el. Apoi, cu o siguranţă deplină şi un zâmbet cuceritor, o asigură: Vei dori mai mult.

– Posibil, recunoscu ea, apoi adăugă ridicând la rândul ei din umeri: Dar nu cu tine.

El strânse din buze îndeajuns încât ea să observe. Era încântată să vadă că îl atinsese în sfârşit. Şi era un moment potrivit pentru a schimba subiectul, înainte să se prindă în propriile ei mreje.

– Ce-ai făcut cu Margery? întrebă ea.

– Presupun că te referi la servitoare?

– Menajeră, îl corectă ea.

– Mă rog, spuse el, prea puțin interesat. I-am permis să păstreze cabina pe care o folosea. E bine. A dormit cât a fost larmă.

– Pot s-o văd?

– Vrei să începi să te tocmești pentru favoruri? contracară el cu un zâmbet perfid.

Ea trase aer în piept și se încruntă la el.

– Vreau să fiu pusă la treabă, ca să-mi ocup timpul. Nu sunt prea multe lucruri de făcut pe o corabie la care să nu mă pricep.

El păru a se gândi o clipă, apoi spuse:

– Puntea ar trebui frecată.

Ea încuviință din cap, crezând că vorbea serios.

– Nu ar fi prima dată când aș face treaba asta.

– Glumești?

– Nu. Apoi oftă. Dar presupun că tu da.

– Bineînțeles că da. Nu părăsești cabina aceasta până nu ajungem în port, scumpo. Îmi pare rău, dar nu am încredere în tine decât atâta timp cât te am sub ochi.

– Nu am un echipaj care să mă susțină, așa că de ce îți faci griji?

– Că vei încerca să îi faci să te susțină din nou. Și nu e negociabil, așa că las-o baltă!

– Dar...

– Vrei să-ți amintesc că am avut căluș în gură o vreme, cât am fost prizonierul tău? o întrerupse el cu asprime.

Ea pricepu și tăcu – pentru moment.

Capitolul 36

Drew ceru să-i fie aduși la cârmă cei trei ticăloși cu care își împărțise cabina după ce Gabby dăduse bir cu fugiții și se mutase de acolo. Unul dintre ei îi dăduse un pumn în față săptămâna trecută, pe când dormea. Nu reușise să ghicească cine o făcuse și nici nu întrebase, dat fiind că pe atunci nu avea ocazia să se răzbune sau să se protejeze. Dar situația se schimbase în favoarea lui.

Toți aveau mâinile legate la spate. Îi făcu să aștepte aproape o oră, înainte de a se duce să afle răspunsurile pe care le căuta.

Îi cunoștea după nume acum, după ce împărțise cabina cu toți trei. Bixley părea profund preocupat de motivul pentru care Drew îi scosese din cală, dar era ultimul pe lista lui de suspecți, ultimul care ar fi avut vreun motiv să-l lovească pe nevăzute.

Richard arbora zâmbetul lui arogant, ca de obicei. Francezul, dacă într-adevăr era francez, căci Drew bănuia că nu era, părea fluşturatic până în măduva oaselor. Mereu glumea cu prietenii săi, inclusiv cu Gabby. Asta l-ar fi putut enerva pe Drew; la dracu', chiar îl enerva.

Ohr era o enigmă. Părea a fi apropiat de Gabby, dar nu făcea caz de asta. Omul își ținea pentru sine emoțiile, oricare ar fi fost acestea.

Dintre ei doi, Drew suspecta că Ohr fusese cel care îl lovise. Richard era prea vesel. Nimic nu părea să-l deranjeze; de fapt, îi amintea de el însuși în mare măsură. Dar Ohr era prea serios. Nu avea de unde să știe ce sentimente mocneau sub înfățișarea lui liniștită. Însă Drew intenționa să afle.

– Care e treaba, căpitane? întrebă Bixley pe un ton neliniștit, când Drew se așeză în fața lor.

Nu răspunse imediat. Suspansul îi putea face să nu se simtă în largul lor, ceea ce îi convenea. În plus, să dețină controlul în fața lor îi aducea o mare satisfacție, astfel că nu se grăbea să înceapă interogatoriul.

– Relaxați-vă, spuse el în cele din urmă. Am doar câteva întrebări. Trebuie doar să stabilesc care dintre voi deține răspunsurile.

– Sună bizar, remarcă Richard.

– Probabil nu are nevoie decât de puțin ajutor la repararea pânzelor, interveni Bixley. Și eu sunt omul potrivit pentru asta.

– Pânzele mele nu au nimic, îl contrazise Drew.

– Nu sunt îndeajuns de solide pentru furtuna care stă să înceapă. O simt în aer.

– Are și el ochi, Bix. Vede singur că se îndreaptă o furtună spre noi.

– Dar încă nu a reparat pânzele, contracară Bixley. Vor fi făcute ferfeniță dacă...

– Îmi spui cum să-mi conduc corabia? îl întrerupse Drew, nevenindu-i să creadă. Voia ca ei trei să fie îngrijorați din pricina motivului pentru care îi convocase, dar ei nu voiau să vorbească decât despre corabie!

– Suntem marinari, căpitane, la fel ca tine, spuse Richard zâmbind larg. Dacă vedem că ceva nu-i în regulă cu o corabie, nu ținem pentru noi.

– Voi repara eu pânzele alea nenorocite, răspunse Drew. Acum răspundeți-mi la asta: Care dintre voi m-a lovit cu pumnul săptămâna trecută, când dormeam?

Bixley începu să râdă.

– Deci de-asta ai o vânătaie? Mă întrebam eu care e motivul. Şi eu care credeam că te-ai împiedicat de pături pe întuneric.

Drew nu era câtuşi de puțin amuzat. Se duse să se aşeze în fața irlandezului şi spuse:

– Atunci să încep cu tine, Bixley?

– Să începi? spuse el clipind, iar expresia lui deveni din nou îngrijorată.

– De ce nu? replică Drew. Se numeşte proces de eliminare. Sunt sigur că ai auzit de el.

– Nu am auzit şi nu am nici un chef să fiu scos în față pentru a-l testa. Nu eu te-am pocnit pe întuneric.

– Nu? spuse Drew calm, după care privi la Ohr, apoi la Richard, dar expresiile celor doi erau indescifrabile în clipa aceea. Aşa că adăugă oftând: după cum mă gândeam, va trebui să aflăm într-un mod mai puțin plăcut.

Lovitura îl doborî pe Bixley. Întins pe punte, nu făcu nici o mişcare pentru a se ridica să mai primească un nou pumn.

Richard deschise gura.

– Nu este nevoie de asta. Dacă vrei să te bați, dezleagă-mă. Eu sunt cel pe care îl cauți.

Drew încuviință din cap şi le spuse oamenilor pe care îi adusese să stea în apropiere să îi ducă pe Ohr şi pe Bixley înapoi în cală. Era oarecum surprins. Poate că între Gabby şi presupusul francez era ceva mai mult decât crezuse el.

Bixley mormăi către Richard când acesta îl ajută să se ridice:

– Vorbeşte mai iute data viitoare.

Richard tresări şi mormăi:

– Îmi pare rău, Bix.

Drew studie chipul arătos al lui Richard, în timp ce ceilalți doi erau luați de pe punte. Simți cum îl cuprinde furia din pricina a ceea ce începea să bănuiască. Ce sentimente l-ar face pe francez să își dorească să lupte? Drew nu făcuse nimic altceva decât să o sărute pe Gabby de câteva ori în Anglia, înainte de a pleca. Voise să facă mai mult, dar ea nu cooperase.

Richard începu să se simtă stânjenit de examinarea prelungită și spuse în cele din urmă pe un ton aspru:

– Ce? Nu a fost decât un pumn amărât.

– Nu aș fi ghicit că tu ești, spuse Drew, acum că rămăsese singur cu Richard.

Richard zâmbi larg.

– Nici eu, dacă vrei să știi. A fost din impuls, nepremeditat.

– De ce?

Richard ridică din umeri.

– Am simțit că îl meriți – și nu numai unul.

Nepricepând, Drew se răsti la el:

– Vrei să ne batem? Să auzim motivul!

– Glumești, omule? După ce ai făcut?

Asta îl luă pe Drew prin surprindere și îl făcu să se încrunte gânditor.

– Știu ce am făcut de curând, dar vorbim despre săptămâna trecută, când eram prizonier în lanțuri, incapabil să fac nimic altceva decât să stau.

– Ți-am spus, nu a fost decât un gest din impuls.

Drew nu îl crezu, dar îl privi gânditor pe Richard.

– De ce te prefaci că ești francez?

Richard zâmbi cu gura până la urechi.

– De ce presupui că nu sunt? Doar pentru că felul în care vorbesc se schimbă din când în când? Poate că sunt un francez care a crescut în Londra.

– Poate că ești un mincinos.

Richard ridică din umeri.

– Are vreo importanță? Cu toții pretindem că suntem ceea ce nu suntem.

– Chiar și Gabby?

– Gabby este orice dorește să crezi că este, răspunse Richard misterios.

Drew pufni.

– Adică?

– Adică, dacă vrei să o cunoști, ar trebui să o întrebi pe ea, nu pe mine.

– Atunci haide să ne întoarcem la nenorocitul de motiv pentru care m-ai atacat.

– Îmi pare rău, nu-ți pot îndeplini dorința, căpitane. Am jurat să păstrez secretul. Ce-ar fi să îmi accepți pur și simplu scuzele și să o lași așa?

– Ce-ar fi să îmi satisfaci curiozitatea înainte să scot cu forța ce vreau de la tine?

– Atunci, dă-i drumul. Nu-mi trădez prietenii.

– Vrei să zici că e doar o prietenă?

– Credeai altceva, când ea se gândea să se căsătorească cu tine?

Cuvântul „căsătorie" asociat cu el îl făcu pe Drew să dea un pas înapoi. Simpla idee de căsătorie îl făcea să se cutremure. Dar îi venea greu să creadă că Gabby avusese astfel de gânduri. Și, de fapt, era posibil ca Richard să îi toarne o grămadă de minciuni ca să îl inducă în eroare.

Dar era încă îndeajuns de curios încât să întrebe:

– Ți-a spus asta?

– Deja am zis prea mult, răspunse Richard. Nu mai spun nimic.

– Deci nu m-ai atacat din gelozie? insistă Drew.

Richard pufni.

– Nu m-asculți prea bine, căpitane. E prietena mea cea mai bună. Voi fi de acord cu oricine se va căsători... ei bine, atâta timp cât nu ești tu acela.

– Așadar, ești gelos!

– Nu, doar că nu-mi place ce i-ai făcut. Am încercat să-ți găsesc niște scuze, dar nu le credeam nici eu.

Drew scrâșni din dinți. Era atât de frustrat în clipa aceea, că era de mirare că nu îl pusese încă în fund pe pirat. Dar apoi îi trecu un gând prin cap...

– Am îmbătat-o şi am încercat să o seduc, dar ne-a întrerupt blestematul de frate-meu, aşa că nu am ajuns prea departe. Despre asta este vorba? Ai crezut că s-a întâmplat altceva în timp ce era ameţită?

Richard ridică din umeri.

– Nu mi-a pomenit niciodată nimic despre asta, aşa că habar nu am.

– Dar despre ce ţi-a pomenit?

– Bună încercare, căpitane, dar voi păstra secretul până la moarte. Aşa că trimite-mă înapoi în cală, căci conversaţia se încheie aici.

Richard era sigur că Drew nu avea să se atingă de el. Tonul lui încrezător sugera acest lucru. Drew ar fi trebuit să-l dezamăgească, dacă nu din alt motiv, măcar pentru a scăpa de frustrarea pe care o simţea în clipa aceea din pricină că nu aflase mai nimic în urma interogatoriului. Dar îl lăsă să plece. Trebuia să deschidă acest subiect cu Gabby, era evident. Dar nici ea nu era tocmai într-o dispoziţie plăcută, aşa că probabil nu avea să facă decât să-i sporească frustrarea.

Ar fi trebuit să o arunce pur şi simplu în cală, alături de echipajul ei. Nu merita altceva pentru că îi furase corabia. Dar îi oferise mai multă plăcere decât se aşteptase când o găsise dormind în cabină, în noaptea aceea, experienţă pe care nu şi-o putea scoate din minte.

Dumnezeule, fusese un lucru înduioşător, dar faptul că făcuse dragoste cu ea avea un mare dezavantaj – mai precis, ar fi trebuit să fie mulţumit să o aibă o singură dată, dar nu era. Cu toate celelalte femei, era de-ajuns o singură partidă. Îşi vizita în mod repetat numeroasele iubite doar din comoditate, nu pentru că era dornic să le revadă. Dar cu Gabby voia mai mult. În ciuda vinovăţiei care-l apăsa.

Acela fusese un alt lucru care îl uluise. Cine ar fi crezut că o fiică de pirat nenorocit avea să fie virgină? Asta îl nedumerea încă. Dar totodată i se părea cumva înduioşător că fusese primul ei bărbat. Cu toate acestea, pentru el, era doar o experienţă nouă, căci, negreşit, nu era ceea ce căuta la femei. Dimpotrivă. Prefera femeile cu o vastă experienţă, care cunoşteau jocul şi ştiau că mariajul nu era unul dintre premii.

Oare Gabby chiar se gândise să îl ia de soț? Zâmbi și clătină din cap. Avea de gând să afle.

Capitolul 37

Furtuna care amenințase toată ziua veni într-un final, cu mare elan. Gabrielle sperase că avea să se domolească sau că *Triton* avea să o ocolească, dar nu se întâmplă așa.

Singurul moment în care nu-i plăcea să se afle pe corabie era în mijlocul furtunii. De fapt, de când supraviețuise uraganului care lovise insulele, nu-i plăceau furtunile, indiferent unde se afla. Dar, pe mare, mai era un pericol. Scufundarea.

Însă era o corabie bună, solidă, bine întreținută. Scândurile de pe punte nu scârțâiau aproape deloc. Nici măcar când creștea brusc nivelul apei și când se înclina nu erau probleme majore, cel puțin nu imediat. Cu toate acestea, era inevitabil. Și la fel fu și reacția precipitată a lui Gabrielle, cu un efect mult amplificat de faptul că era închisă în cabină. Dacă nava se ducea, într-adevăr, la fund, nici măcar nu avea șansa să găsească o barcă, o bucată din corabie sau o plută de orice fel, cu care să poată spera să se salveze. Nu, avea să se ducă direct la fund, spre cufărul lui Davy Jones.

Stătea acolo, cuibărită în pături, pentru ceea ce părea un moment nesfârșit, privind cum puținele lucruri din încăpere care nu erau țintuite se rostogoleau dintr-o parte în alta pe podea, ajungând la un moment dat la jumătatea peretelui. Fusese un moment înspăimântător, când corabia se clătină teribil, cocoțată pe un val imens.

Până și felinarul zbură de pe stâlp în clipa aceea care îi făcu stomacul să se strângă de frică. Sticla din el se făcu țăndări când se rostogoli pe dușumea, izbindu-se de perete și lăsând în urmă o dâră de ulei.

Se holbă la ea cu un amestec de groază și ușurare. Focul s-ar fi stârnit instantaneu dacă felinarul ar fi fost aprins. Deși se gândise la acea posibilitate, nu era momentul potrivit să dea foc pentru

a încerca să scape, nu acum când Drew și echipajul său se luptau cu natura pentru a menține corabia la suprafață, astfel că nu ar fi observat focul decât după ce ar fi fost prea târziu. Dar cel puțin avusese prezența de spirit să-l stingă când începuse furtuna, lăsând aprinsă doar lampa care era prinsă bine de biroul lui Drew.

Își dorea să fi putut dormi cât ținea furtuna. Ar fi fost o cale ideală de a-și ostoi grija, trezindu-se după ce se termina totul. Dar era imposibil și să încerce în poziția ei, pe podea, unde se ținea strâns de lanț, ca să nu fie aruncată de colo-colo, la fel ca toate celelalte lucruri care nu erau ancorate. Ar fi fost probabil ceva mai bine în patul lui Drew, unde ar fi găsit măcar o pernă mai moale. Dar nu se putea apropia de pat, acum că era al lui din nou.

Nu se aștepta să-l revadă până la terminarea furtunii. Se lăsase noaptea, deși era greu de spus, cu perdeaua aceea deasă de ploaie care șiroia pe ferestre, dincolo de care nu se vedea altceva în afară de nori. Mai trecură câteva ore, dar furtuna nu dădea semne că s-ar potoli curând.

Și dintr-odată pătrunse în cabină o rafală rece de vânt și ploaie, odată cu Drew. El fu nevoit să împingă cu putere ușa pentru a o închide. Nu se obosi să o încuie din nou. Se întoarse și se sprijini de ea, căutând-o pe Gabrielle cu privirea. Nu părea deloc obosit sau extenuat după ce petrecuse ore în șir în potopul acela. Părea exaltat, plin de energie și de vigoare, ca și când ar fi putut rezista la orice, fără a clipi.

Își scoase pelerina pe care o purtase, care nu îl împiedicase să se ude leoarcă.

– Ești bine? întrebă el.

Cu nervii întinși la maximum, ea îi răspunse:

– Nu, sunt înspăimântată, mi-e frig, mi-e foame și am vânătăi pe fund de la cât m-am tot izbit dintr-o parte în alta. Nu sunt deloc bine.

Se aștepta ca el să râdă și să-i spună că era o plângăcioasă. În schimb, o uimi venind la ea, îngenunchind alături și luând-o în brațe. Nu avu nici cea mai slabă dorință de a se opune apropierii pe care i-o oferea, chiar dacă o udă până la piele cu hainele lui leoarcă.

Se sprijini de perete, apoi o trase la pieptul lui. Scoase un șervet din buzunar, îl deschise și scoase la iveală câțiva cârnați uscați, tăiați în bucățele. Îi bagă o bucățică în gură.

– Ce-a rămas de la micul dejun, spuse el. Bucătăria e închisă momentan, așa că nu vom putea lua masa ca de obicei, probabil nu până mâine. Ar trebui să știi că aceasta e procedura standard.

– Da, știu, răspunse ea, în timp ce el îi mai dădu câteva bucățele, care îi mai potoliră foamea.

– Chiar te-ai învinețit? întrebă el.

Întrebarea îi făcu pe amândoi să se gândească la ultima lor discuție despre vânătăi, când îl acuzase că o lăsase cu câteva după întâlnirea lor de pe chei. Gândul îi făcu să zâmbească larg unul la altul.

– Nu, doar mă doare un pic, recunoscu ea. Mă îndoiesc că voi mai simți ceva mâine. Dar fii atent cum mergi pe duşumea. Nu s-au liniștit valurile îndeajuns încât să pot aduna sticla spartă de la felinar.

– Ar fi trebuit să mă gândesc să pun deoparte felinarul acela când a început furtuna.

– Nu erai aici s-o faci. Eu da, dar nu m-am gândit decât să îl sting.

Își dădu seama prea târziu că tocmai recunoscuse că se putea mișca liberă de colo-colo, că nu era imobilizată de cătușă. Dar el nu păru a-i remarca scăparea, nefăcând decât să-i mai dea câteva bucățele de cârnat înainte să mănânce și el.

Nu ar trebui să stea așa, aproape cuibărită în brațele lui, dar nu se putea îndura să se desprindă, căci era atât de bine. Hainele lui ude fuseseră reci la început, dar, acolo unde trupul ei era lipit de ele, erau calde de la propria ei căldură. De fapt, ar fi putut să iasă aburi dintre ei, atât se încinseseră.

Pur și simplu nu putea ignora trupul de care se rezema și nu reușea să nu se gândească la ce-i făcuse cu o noapte în urmă. Genul de plăcere pe care i-o dezvăluise fusese dincolo de înțelegerea ei până atunci, dar acum... pur și simplu nu și-o putea scoate din minte. O spusese el însuși: deprinsese gustul, așa că avea să-și dorească mai mult – și la naiba dacă nu avusese dreptate.

Felul în care o ținea acum îi reaminti atât de limpede senzația pe care i-o dădeau mâinile lui mișcându-se atât de senzual

pe pielea ei goală, încât aproape că își ținu răsuflarea. Și gura lui... Dumnezeule, să-i simtă gustul îmbătător! O făcuse să tremure, să i se înfioare pielea delicios, să uite de prudență și să accepte tot ce îi oferea.

Se înfioră amintindu-și cât de dulce fusese abandonul. El simți.

Auzise doar vag pocnetul tunetului care tocmai se stinsese, dar presupuse că acela era motivul.

– Ți-e teamă de furtună?

– Nu mi-a fost niciodată, dar am trecut printr-una foarte rea cu câțiva ani în urmă – i se spune uragan. Au murit oameni. Clădiri întregi au fost făcute bucăți. Nu mai văzusem așa ceva și sper să nu mai văd.

– Asta se întâmpla în Caraibe?

– Da, după ce am locuit cu tata o vreme. A răscolit apele acelea calde, dezlănțuită. St. Kitts nu a fost singura insulă pe care a lovit-o. A distrus o porțiune considerabilă în drumul ei.

O trase ceva mai aproape de el.

– Cred că îmi aduc aminte de ea. Am scăpat ca prin urechile acului, navigând înapoi spre America doar cu câteva zile înainte. Dar am auzit de ea în următoarea călătorie și am văzut o parte dintre distrugeri. Unele zone nu și-au revenit încă.

Ea încuviință din cap.

– Așa s-a întâmplat cu unul dintre satele mai mici de pe insula noastră. Toate casele au fost demolate, iar supraviețuitorii au strâns ce le-a rămas și s-au mutat în altă parte. Dar, chiar și în principalul oraș, a fost nevoie de luni întregi pentru a îndepărta toate dărâmăturile și a reuși să reconstruim. Pentru o vreme, nu am știut ce e acela somn.

Privi spre ea surprins.

– Chiar ai dat o mână de ajutor?

– Împreună cu Margery. Dar apoi zâmbi larg și încercă să destindă atmosfera, ca să nu sune a fi ceva mult prea străin de comportamentul unui pirat și adăugă: Fie făceam asta, fie așteptam o eternitate să se redeschidă măcelăria.

El nu râse. Îi atinse obrazul cu dosul degetelor, aproape ca și când i-ar fi spus că știa că nu era atât de rea pe cât voia să pară. Se simți stânjenită, acum că îi arăta latura blândă a lui. Își reaminti

că stătea în brațele bărbatului împotriva căruia intenționa să-și ia revanșa.

– Cred că sunt bine acum, îi spuse ea, ridicându-se în capul oaselor pentru a se desprinde de el. Și vântul pare că s-a mai liniștit.

– Nu, nu e așa. Și poate că eu nu sunt chiar bine acum, răspunse el, lipind-o de el și închizându-i gura cu buzele.

Într-o clipă, toată pasiunea uimitoare pe care o simțise cu o noapte în urmă reveni, înfierbântând-o și făcându-i determinarea să se evapore. Îi cuprinse gâtul cu brațele, răspunzându-i la sărut din toată inima, ba chiar luând inițiativa, gustându-l cu limba. Era atât de îmbătător! Se întoarse ușor, cât să-și apese sânii pe pieptul lui. Geamătul lui suna ca o muzică pentru urechile ei.

În scurt timp, se ridică, o luă în brațe și o duse în patul lui. Fără a se opri vreo clipă, păru a nici nu se gândi măcar la cătușă. Ce surpriză neplăcută ar fi fost dacă lanțul ar fi fost încă legat de glezna ei, trăgându-i înapoi. Nimic nu îl împiedică să o întindă pe patul lui și să-și scoată hainele ude în grabă. Ea nu făcu același lucru. Era prea ocupată să-l privească, sorbindu-l din ochi cu nerăbdare, în timp ce el arunca haină după haină.

Era prima dată când îi vedea cu adevărat, nestânjenită, trupul lung și minunat. Când îl spălase, încercase să nu se uite, ca să nu cedeze ispitei, iar când făcuse dragoste cu ea întâia oară, el se întinsese deja deasupra ei până să-și dea seama că era, într-adevăr, acolo, gol-goluț. Dar acum era uimită de cât de incitată era să-l vadă astfel. Era atât de zvelt și de musculos. Mușchii i se mișcau la fiecare gest, de la pectoralii proeminenți de pe pieptul lat până la carnea suplă din trunchi și din brațele puternice. Avea niște membre lungi – chiar și picioarele lui erau perfect proporționate în raport cu restul trupului său atletic. I se tăie răsuflarea de cât de arătos era.

Râse când sări pe pat, căci îl făcu să salte de câteva ori. Dar apoi se rostogoli cu ea și începu să-i scoată iute hainele.

Își puse o mână peste a lui și îi aminti sfioasă:

– Nu ai promis să-mi scoți hainele încet?

El îi duse mâna la buze și îi sărută dosul degetelor.

– Mda, îmi amintesc. Voi încerca, Gabby, dar trebuie să mărturisesc, mă faci să mă simt ca un tânăr lipsit de experiență, nu mă pot controla în preajma ta. Nu e prima dată. Nu mi-ar plăcea să fac nimic altceva mai mult decât să savurez fiecare moment cu tine, dar, Dumnezeule, stârnești în mine o asemenea pasiune...

Simți o parte din pasiunea aceea acum, că o săruta, iarăși și iarăși. Dar încercă, chiar încercă, să-i scoată hainele încet. Ba chiar îi sărută brațele și picioarele dezgolite. Îi scoase cămașa repede ca să-și poată lipi gura de sânii ei, ceea ce o făcu să se înfierbânte.

De câteva ori icni, spunând:

– Dumnezeule, femeie, ești atât de frumoasă, apoi privi în jos spre sânii ei și icni iar când o întoarse să o sărute deasupra mijlocului, trecându-și mâinile încet pe dosul coapselor.

Ea se înfioră de încântare. O atingea cu atâta blândețe, iar gura lui era atât de fierbinte – un contrast extraordinar.

– Și eu cred că ești frumos, spuse ea, iar el râse.

Ce făceau era chiar mai frumos. Minunea atingerii lui o ului, în timp ce îi mângâia brațele, gâtul, obrazul – nici măcar degetele de la picioare nu scăpară de atenția lui. Dar pasiunea era acolo, dincolo de suprafață, de-abia stăpânită. O simți când în cele din urmă o trase aproape și o sărută adânc, și păru că pasiunea lui o molipsește și o cotropește înainte de a-l copleși pe el.

Totul se întâmplă atât de repede, nu avu timp să se gândească la nimic altceva în afară de plăcerea de care știa că nu o despărțeau decât câteva momente. Și veni, explodând în jurul ei încă din clipa în care o pătrunse. Dumnezeule, se întâmplase atât de repede, atât de sublim și dură atât de mult, că încă pulsa împrejmuindu-l câteva momente mai târziu, când el se încordă și plonjă adânc în ea, atingând și el climaxul.

Suspinul de mulțumire era aproape ca un tors. Nu voia să se miște, nu voia să gândească, nu voia să analizeze ce făcuse adineauri – din nou.

– Dormi aici, unde te vei simți comod, spuse el, sărutând-o pe frunte înainte de a părăsi patul. Mă duc să îndepărtez furtuna, pentru tine.

Pe jumătate adormită, îl auzi și zâmbi la comentariul lui ciudat. S-ar lupta cu furtuna doar pentru ea, zicea? Ce bărbat prostuț și dulce.

Capitolul 38

Gabrielle se trezi și văzu soarele inundând podeaua. Furtuna se sfârșise. Dacă Drew se întorsese în cabină, nu o făcuse pentru a o trezi. Era singură în toată încăperea. Se îmbrăcă repede, apoi verifică imediat ușa. Era încuiată.

Oftă și se întoarse să se așeze pe pături, dar se răzgândi și se mută pe patul lui. Întâi îl aranjă frumos, apoi se așeză în mijlocul lui. Mult mai comod. Evident, dacă inițial se gândise că era încătușată, acum știa că nu și nu avea să încerce să o imobilizeze în vreun fel, în afară de a încuia ușa aceea nenorocită.

Planul ei de răzbunare nu funcționa. Cum naiba avea să înnebunească Drew Anderson de dorință dacă îl tot lăsa să facă dragoste cu ea? Va trebui să-și schimbe strategia. Nu se mai punea problema să-l facă doar să o dorească într-atât încât să o ia razna, trebuia să-l facă să se îndrăgostească de ea.

Era un gând îndrăzneț. Urma să fie mult mai greu de realizat, era sigură. Pofta trupească fusese o nimic toată. Deja reușise asta, doar că nu cu rezultatele intenționate. Dar era măcar posibil ca un bărbat să se îndrăgostească și să nu ia în calcul căsătoria? Ei bine, da, un fustangiu ca Drew era probabil singurul bărbat care putea iubi o femeie fără să se gândească să o ia de nevastă. Și, după ce ea avea să plece, el avea să se ducă la celelalte femei ale lui și avea să se gândească la ea de fiecare dată când era cu ele. Perfect! Avea să-l bântuie pentru tot restul vieții, fir-ar el să fie!

Dar cum avea să-l facă să o iubească? Voise ca asta să se întâmple în Londra, dar nu se întâmplase. Desigur, atunci nu fusese în preajma ei suficient de des pentru a ajunge să o cunoască. Aici, ținând-o în cabina lui, nu avea cum să o evite. Așa că mai bine să-l

lase să o cunoască așa cum era cu adevărat? Inclusiv să renunțe la șiretlicul ei, mărturisindu-i că nu era pirat?

Nu, poate că nu ar trebui să meargă atât de departe. Șiretlicul îi permitea să fie mai îndrăzneață decât ar fi fost altfel. Iar răzbunarea ei ar fi cu mult mai dulce dacă el s-ar îndrăgosti de ea în timp ce o credea pirat.

Încă nu luase o decizie fermă când el se întoarse în cabină în dimineața aceea. De data aceasta părea epuizat. Ei bine, era treaz de mai bine de douăzeci și patru de ore și probabil petrecuse cea mai mare parte a timpului luptându-se să-și țină corabia pe linia de plutire.

Omul care le aducea de obicei mâncarea îl urmă pe Drew și așeză o tavă mare pe masă. Gabrielle sări de pe pat și se duse drept la tavă, pe care se aflau două farfurii cu micul dejun. Se așeză imediat și începu să mănânce.

Ridicând privirea, îl văzu că zâmbește larg spre ea.

– Ce? spuse ea. Crezi că acei câțiva cârnați cu care m-ai hrănit mi-au potolit foamea?

– Sună bine, nu-i așa?

– Ce?

– Că te-am hrănit.

Știu instantaneu că gândurile lui luaseră o turnură senzuală, deși nu-și putea imagina de ce. Arătă spre tavă și întrebă:

– Nu ți-e foame?

– Mor de foame, răspunse el.

Dar stătea încă acolo privind-o țintă, și de data aceasta ea roși. Făcea referire la o nouă repriză de amor. Cum de se putea gândi la asta la cât de flămând și de obosit trebuia să fie?

Decise să pretindă că nu înțelegea cuvintele cu subînțeles și să mai pluseze puțin.

– Mi-a plăcut să dorm în patul tău aseară, spuse ea cu gura plină de pâine proaspătă și caldă, din care curgea dulceață. Cred că a fost cel mai bun somn de săptămâni întregi. Sigur a fost cel mai comod. Mulțumesc că te-ai gândit la asta.

El se îmbujoră. Ea nu vorbea decât despre pat, iar el o știa, dar se pare că asta nu îl împiedica să se gândească la ce făcuseră acolo.

*

După câteva momente în care discutară pe un ton obișnuit, el spuse:

– Am de multă vreme obiceiul de a sărbători supraviețuirea după o asemenea furtună, așa că am invitat câțiva oaspeți la cină în seara aceasta. Și fiindcă împărțim cabina, presupun că va trebui să ni te alături. Voi pune să ți se aducă o rochie mai târziu, după ce dorm puțin.

Ea oftă. Aveau o conversație perfect normală, dar trebuise să scape acel „presupun" pentru a-i aminti că era prizonieră, nu oaspete.

– De ce? întrebă ea, pe un ton cam aspru de data aceasta. Nu am pe cine să impresionez.

El ridică din umeri.

– Celor mai multe femei pe care le cunosc le place să se gătească, așa că m-am gândit doar că s-ar putea să-ți placă și ție.

Nu mai spuse nimic și, după noaptea ostenitoare, se urcă în pat și adormi aproape instantaneu. Gabrielle petrecu aproape tot restul zilei bătând camera dintr-un capăt în altul, rumegând noul ei plan de a-l face pe Drew să o iubească și încercând să-i ignore prezența.

În cele din urmă, îi acordă puțină atenție și se trezi că se oprește lângă pat. Sforăia, nu tare și nu continuu, doar din când în când. Chiar era epuizat. Probabil ar putea face tot felul de zgomote, că nu ar auzi-o. L-ar putea chiar atinge și nu s-ar trezi – prin urmare, nu ar ști. A naibii încredere din partea lui, dacă se încuiase cu ea înăuntru când nu era imobilizată.

Putea foarte ușor părăsi încăperea chiar atunci. O lovitură în cap cu oala de noapte și i-ar putea lua cheia din buzunar în câteva secunde. Îl văzuse băgând-o acolo după ce omul lui lăsase tava de mâncare și plecase, iar el încuiase ușa la loc.

Atât de simplu. Dar nu era un moment potrivit să încerce să se strecoare în cală ziua în amiaza mare. În plus, toți mușchii din trupul ei se tensionau la gândul de a-l lovi pe Drew în cap. Pur și simplu nu se putea convinge să facă așa ceva din nou. Ceea ce nu însemna că renunța la evadare. Era foarte posibil ca el să doarmă până la lăsarea întunericului. Dacă ar avea cheia...

Privea țintă la buzunarul în care se afla libertatea ei. Drew stătea pe o parte. Era ghemuit un pic, cu piciorul de sub el drept

și cel de deasupra îndoit. Buzunarul cu cheia era cel de deasupra. Dacă pantalonii lui nu ar fi fost atât de strâmți, nu i-ar fi fost greu să strecoare două degete în buzunar pentru a extrage cheia. Dar pantalonii erau strâmți. Foarte. I se lipeau de fund în poziția aceea, definindu-i fesele. Avea un fund frumos Drew Anderson.

Își dădu ochii peste cap la acest gând și își reluă plimbarea.

Capitolul 39

Erau patru persoane la cina din cabina căpitanului din seara aceea. Secundul lui Drew fusese invitat, ceea ce era de așteptat. Timothy venise la cină și cu o seară înainte. Dar cel de-al patrulea o luă prin surprindere pe Gabrielle când intră cu secundul. Richard! Era atât de bucuroasă să-l vadă, că nu se gândi cum va părea gestul de-a se arunca de gâtul lui, îmbrățișându-l cu entuziasm.

Gabrielle reuși să-i pună două întrebări în șoaptă înainte de a observa că Drew o privea țintă.

– Sunteți bine cu toții? întrebă ea.

– Cât de bine te poți aștepta să fim în locul acela strâmt, răspunse el. Dar gazda noastră a fost amabilă să-mi pună la dispoziție o ținută adecvată pentru cină.

Richard își trecu mâna peste cămașa albă proaspăt spălată și peste pantalonii negri.

– Dar ce naiba faci tu *aici*?

– Răspunsul tău e la fel de bun ca al meu, *chérie*, îi șopti el. Mi s-a spus – mai exact, am fost avertizat – să mă port ca și cum *nu* aș fi prizonier.

Ea privi spre Drew auzind asta, dar el nu făcu decât să zâmbească și se așeză să privească revederea. Richard se aplecă spre ea.

– Și permite-mi să spun cât de încântător arăți în seara aceasta, Gabrielle. Privi înspre rochia ei de bal simplă, roz, cu un decolteu adânc. Îmi închipui că al nostru căpitan ți-a pus și ție

la dispoziție ținuta. Vrea să se distreze în seara aceasta. Richard îi făcu cu ochiul. Gabrielle roși, dar nu mai încercă să vorbească în particular cu Richard. Drew trebuia să aibă vreun motiv pentru care-l invitase pe Richard, în afară de a-i face ei o bucurie, iar motivul acela o îngrijora.

Mâncarea sosi curând după venirea lui Richard. Fu nevoie de patru membri ai echipajului pentru a aduce diversele platouri, iar unul dintre ei apăru cu brațele pline de sticle de vin.

Richard, bucuros că ieșise din cală, bău mai mult decât ar fi trebuit. Gabrielle de-abia se atinse de vin. Drew îi ordonase bucătarului să gătească o masă excelentă, și se vedea de departe că nu era o masă la care să te aștepți pe mare. Friptură de vită cu două feluri de sos, ceapă și morcovi, trei feluri diferite de chifle, budincă Yorkshire, cartofi copți și chiar o salată cu un sos cremos de usturoi. Gabrielle avea de gând să afle cum de reușise bucătarul lui Drew să mențină salata proaspătă pe mare, chiar avea să-l întrebe.

Dispoziția deveni una festivă cu o mâncare atât de sănătoasă dinainte. Chiar era ca și cum ar fi sărbătorit. Richard se relaxă și amuză grupul cu glumele lui obișnuite. Gabrielle încetă să se mai îngrijoreze că fusese adus acolo cu un motiv ascuns. Și până și Drew părea a se simți bine.

– Apropo, îi spuse Timothy lui Drew când conversația începu să lâncezească. Pe una dintre corăbiile pe care le-am văzut pentru scurt timp chiar înainte de furtună, santinela jură că i-a văzut pe sora și pe cumnatul tău pe punte.

Gabrielle păli auzind asta. Drew, pe de altă parte, izbucni în râs și spuse:

– Urăsc să spun că ți-am zis că așa va fi...

– Da, sunt sigură că ți se rupe inima, așa că nu o face, îl întrerupse Gabrielle cu asprime, enervată de amuzamentul lui. Oricum, probabil că santinela s-a înșelat.

Iar Richard adăugă:

– O, ia spune, despre Lady Malory vorbește?

– O, Dumnezeule, Richard! rosti Gabby cu asprime. Uit-o!

Prietenul ei tresări, apoi ridică din umeri.

– Am încercat, Gabby. Crede-mă că am încercat, dar chiar nu o pot uita pe unica mea dragoste adevărată.

Drew se dezmetici şi întrebă poruncitor:

– Despre sora mea vorbeşte?

– Ei bine, da, îi răspunse Gabrielle căpitanului, aproape torcând ca o pisică, deşi îl privea crunt. S-a îndrăgostit lulea de ea. Nu vrea să asculte de vorbă bună şi nu crede că soţul ei îi va rupe toate oasele dacă se apropie de ea.

– James va trebui să stea la coadă, mormăi Drew, ridicându-se şi făcând un pas înspre Richard.

Fu o mişcare neaşteptată, iar Gabrielle regretă instantaneu că îl provocase. Sări între cei doi bărbaţi pentru a încerca să aplaneze conflictul pe care îl stârnise.

– O, încetează, îi spuse ea lui Drew. Georgina i-a tras o palmă de toată frumuseţea lui Richard ultima dată când au stat de vorbă, aşa că nu s-a întâmplat şi nu se va întâmpla niciodată ceva necuviincios între ei. E un adevărat bastion când vine vorba despre orice alt bărbat, pentru că îşi iubeşte soţul. Ar trebui să ştii asta.

Era un moment tensionat. Era limpede că Drew îşi lua în serios rolul de protector al surorii sale. Fiecare fibră din corpul lui spunea că era gata să-l facă bucăţi pe Richard cu mâinile goale. Dar, din fericire, o ascultă, şi ultima ei remarcă îi potoli furia.

– M-aş fi descurcat fără să mi se amintească acest lucru, spuse el, întorcându-se la locul lui.

Richard băuse prea mult vin ca să-şi mai poarte de grijă.

– Ar fi trebuit să-l laşi să mă căsăpească, Gabby, spuse el. Îl mănâncă palma să mă pocnească de când a crezut că eu şi cu tine...

Gândul îl făcu să pufnească în râs înainte de a încheia.

– Nu de-asta am vrut să-ţi smulg capul, răspunse Drew destul de calm, având în vedere subiectul discuţiei.

– A, aşa e, era din cauză că nu-ţi aminteai de ce Gabby nu se poate întoarce în Anglia.

Gabrielle trase iute aer în piept.

– Richard, ajunge!

Dar Drew se aplecă în faţă, întrebând:

– De ce nu se poate întoarce?

– Cu zvonul acela că e pirat, care a ajuns la urechile tuturor? Ia gândeşte-te bine, căpitane. Sunt sigur că vei găsi răspunsul.

Gabrielle se lăsă pe spate și închise ochi. Avea sentimentul că știa acum de ce fusese invitat Richard la cină. Drew umbla după informații, evident, căuta ceva ce credea că ei îi ascundeau. În schimb, deschisese singurul subiect care reușea în mod garantat să-i reaprindă ei furia.

Capitolul 40

Timothy încercă să îndrepte conversația înspre subiecte neutre, dar numai el și Richard participau. Drew nu făcea decât să o privească țintă pe Gabrielle, iar ea nu-și ridica privirea din farfurie, ceea ce făcea ca tensiunea din încăpere să ajungă la cote explozive. Plecară la scurt timp după aceea, iar Richard făcu un comentariu glumeț, spunând că era dornic să se întoarcă în cală, unde aerul nu era atât de înghețat. Furia ei îi prilejuise această remarcă. Și fiindcă scandalul fusese dat pe față, cum ar veni, Gabrielle nu avea cum să-și ascundă furia de bărbatul care o cauzase.

Rămasă singură cu el acum, Drew se așeză pe scaun, cu un pahar de vin în mână. Și o privea în continuare țintă. Aștepta ca ea să explodeze? Alte câteva momente, și probabil ar fi făcut-o.

Dar ridică dintr-o sprânceană arămie și spuse cu detașare:

– Ciudat că nu doar eu am ghicit, nu-i așa?

– Ai ghicit?

– Sau poate nu e așa ciudat, continuă el pe același ton, ca și când ea nu i-ar fi pus o întrebare și nu îl privea crunt. Vreau să spun, uită-te cu cine umbli. Și de câte ori i-ai vizitat în partea mai necuviincioasă a orașului?

Ea pufni.

– Nu știi unde locuiau prietenii mei și, în plus...

– Ba știu, o întrerupse el. Te-am urmărit într-o după-amiază. Nu din alt motiv în afară de faptul că eram plictisit în ziua aceea și, ei bine, poate puțin curios. Trebuie să spun că am fost puțin surprins cu câtă degajare i-ați mușteruluit tu și servitoarea ta pe acei tâlhari care au încercat să te abordeze în ziua aceea.

Am crezut că va trebui să ies la iveală, să intervin, dar nu, presupun că aş fi dat şi eu înapoi dacă două femei furioase ar fi fost cât pe ce să-mi dea cu poşetele în cap. Nu mi-a trebuit mult să-mi dau seama că eşti probabil obişnuită cu asemenea abordări.

Îşi amintea vag de incidentul despre care vorbea, din ziua în care se dusese pe chei să îl avertizeze pe Richard că Malory avea să-l ucidă dacă îi mai ieşea vreodată în cale. Fusese foarte supărată pe Richard, îndeajuns încât să-şi verse amarul pe oricine ar fi încercat să o împiedice să ajungă la el mai repede pentru a-i putea spune cât de necăjită era din pricina ameninţării cât se poate de serioase care atârna din clipa aceea asupra capului lui.

Dar ce aveau de-a face toate acestea cu scandalul pe care Drew i-l trântise pe cap? Încerca să amâne momentul discuţiei despre acest aspect sau spera că putea evita de-a dreptul să-i dea un motiv pentru ceea ce făcuse? Era chiar posibil să nu aibă un motiv, să o fi făcut fiindcă aşa i se năzărise.

Iar apoi, pe acelaşi ton nonşalant ca până atunci, spuse:

–Ştii, scumpo, dacă nu aş fi presupus singur aceleaşi lucruri despre tine, nu te-aş fi sărutat niciodată în ziua aceea în care am fost în parc.

În mintea ei, asta nu avea nici cea mai mică legătură cu subiectul discutat, aşa că nici măcar nu-şi putea închipui de ce adusese el aşa ceva în discuţie. Dar apoi îşi dădu seama că „subiectul" nu fusese introdus încă, astfel că el vorbea despre cu totul altceva. Oare?

Puţin confuză, întrebă:

–De ce?

–Pentru că, dacă aş fi crezut că eşti virgină, aş fi ştiut că nu pot avea acces la tine. Aşa că m-am convins că nu eşti, din simplul motiv că *trebuia* să te gust. Ca să fiu cinstit, mă înnebunea. Poate ai cum să înţelegi asta, acum, că ai deprins şi tu gustul? Ea îl privi crunt, făcându-l să ridice din umeri. Nu? Ei bine, în momentul acela, voiam să ai un caracter de pirat, căci ştiam că aceea era singura cale de-a te avea.

–Şi, din pricina a ceea ce voiai, a fost cât se poate de în regulă să-mi distrugi reputaţia în ţara în care m-am născut? aproape că ţipă la el.

El se lăsă în față atât de brusc, că-și vărsă vinul pe masă. Ea reproduse ceea ce spusese el în seara aceea la bal:

– „Nu aș conta pe asta, dacă nu cumva pe tatăl lui nu-l deranjează să aibă piraţi în familie."

El râse.

– Era doar o glumă. Şi ai spus chiar tu că doar te-a făcut să te simți stânjenită.

– Bineînțeles, numai că nimeni dintre cei de acolo nu a luat-o ca pe o glumă, ticălosule! Vorbele tale au devenit imediat subiect de bârfă. Toată lumea din Londra crede că sunt pirat acum. Din cauza ta!

– Dar *eşti* pirat.

– *Nu, nu sunt.*

Nu voise să o spună și să renunțe atât de curând la șiretlicul ei. Dar furia îi întunecase judecata, căci el nu părea nici acum câtuși de puțin spășit din pricina a ceea ce făcuse.

Drew păru și sună defensiv când spuse:

– Ce dracu' crezi că ai făcut când mi-ai furat corabia, dacă nu un act de piraterie?

– O nimica toată! Tu ai avut grijă să nu mă mai pot căsători cum trebuie în Anglia, așa că ți-am luat corabia pentru a mă răzbuna.

– Aşadar, ne-ai mințit când ai spus că tatăl tău are nevoie să fie salvat?

– Nu, împuşcam doi iepuri deodată, zise ea și zâmbi cu aroganță. Soluția perfectă pentru două dileme.

– O dilemă. Ai spus că preferi insulele. Acolo ar fi trebuit să-ți cauți soț, nu în Anglia.

Ea rămase fără aer. Chiar încerca să scape de vinovăție cu o asemenea scuză?

– A fost dorința tatălui meu să fac o partidă bună la Londra. Speranțele lui, la fel ca ale mele, vor fi distruse când va afla că nu mai este posibil așa ceva acum.

– A avut aspirații prea ambițioase pentru un pirat.

Ea făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

– Şi crezi că astfel eşti absolvit de vină? Să-l lăsăm pe tata pentru moment și hai să te gândești ce ai mai reușit să strici cu *gluma* ta. Reputația mamei mele era impecabilă. La fel și a mea, căci

nu a existat niciodată vreun scandal în care să fie târâtă familia ei. Însă, ponegrindu-mă pe mine, i-ai târât și ei numele în noroi.

Îi apărea, în sfârșit, o urmă de îmbujorare în obraji, în semn de remușcare? Sigur că nu, căci nu făcu decât să spună:

– Atunci nu ar fi trebuit să se mărite cu un pirat.

Fu ultima picătură. Gabrielle se ridică și se aplecă peste masă, strigând la el:

– Nu știa, nemernic afurisit ce ești! El s-a străduit să se asigure că ea nu avea să afle niciodată. Ți-am spus! S-a asigurat că nimeni din Anglia nu avea să știe. Poate te întrebi de ce!? Pentru a se asigura că reputația ei urma să fie protejată! Dar, fără să eziți câtuși de puțin, i-ai spulberat toate eforturile, nu-i așa? Dintr-o toană. Nu, stai, cum ai spus? O glumă!

El tresări, apoi spuse oftând:

– Dacă vrei să știi, nu asta a fost intenția mea, așa că presupun că se cuvine să-mi cer scuze.

– Presupui? se răsti ea. Ei bine, *presupun* că nu vei fi surprins că nu-ți voi accepta scuzele. Nu poți face nimic pentru a te revanșa pentru ceea ce ai făcut, decât dacă, ei bine, mă ajuți să-l salvez pe tata. Atunci s-ar putea, deși e puțin probabil, dar *s-ar putea* să te iert.

– S-a făcut, spuse el fără să ezite. Dar fără nici un „puțin probabil". După ce e liber, suntem chit.

Capitolul 41

În noaptea aceea, Gabrielle merse să se culce pe păturile ei, puțin șocată. Nu-i mai spusese nimic altceva lui Drew, temându-se prea tare ca nu cumva să se răzgândească. Nu se așteptase să câștige ceva amenințând că nu avea să-l ierte decât dacă o ajuta să-și salveze tatăl. Nici măcar nu era sigură de ce o spusese. Atitudinea lui nepăsătoare de până atunci dădea de înțeles că își răcea gura degeaba. Dar, Dumnezeule, el chiar acceptase.

După ce șocul se mai domoli, trebui să admită că probabil vinovăția lui era mai profundă decât lăsase el să se vadă. Sau poate

chiar nu se gândise că exista vreun pericol. Probabil ar trebui să-l avertizeze că își risca viața și corabia. Pierre era un pirat adevărat, la urma urmelor, nu doar un amator ca tatăl ei, care era, mai degrabă, un vânător de comori. Dar, dacă îl avertiza pe Drew, era posibil ca acesta să se răzgândească.

Nu era o dilemă prea mare. Trebuia să pomenească despre asta. Ar fi o lipsă de onoare să nu o facă. Dar avea de gând să aștepte mai întâi să vadă cu ce idei de salvare venea Drew – în caz că dădea înapoi după ce avea să-i explice în întregime în ce se băga.

Surprizele nu se încheiară în clipa în care îi promise ajutorul. A doua zi, în drum spre ușă, îi spuse:

– Am făcut o înțelegere, așa că voi apela la onoarea ta, dacă ai așa ceva, cerându-ți să stai departe de cală. Echipajul tău va fi eliberat destul de curând. Nu trebuie să-i ajuți în privința aceasta.

Vorbele lui nu prea aveau sens – până când el ajunse la ușă și o lăsă deschisă. O lăsa liberă pe corabia lui? Incredibil! Dar, înainte de a începe să sară în sus de bucurie, se gândi la ceea ce-i spusese adineauri. Echipajul ei avea să fie eliberat, dar de ce? Pentru a fi transferat în cea mai apropiată închisoare? Sau pentru a ajuta la salvare?

Drew plecase înainte ca ea să apuce să-l întrebe și, sincer, prefera să-și savureze triumful o vreme, înainte de a afla dacă mai trebuia să salveze și pe alții. Dar Drew ar fi chiar nesăbuit să nu se folosească de oamenii ei, acum, că fusese de acord să o ajute. Cu siguranță pricepuse măcar atâta lucru.

Nu se osteni să-și schimbe hainele înainte de a ieși din închisoarea ei temporară. Purta încă rochia pe care o primise pentru cină cu o seară în urmă; fusese atât de răvășită, că nici nu-i mai trecuse prin cap să se schimbe înainte de a se duce la culcare. Se alese cu priviri curioase din partea echipajului lui. Se pare că Drew nu le spusese că unii dintre pirați nu mai erau ținuți sub cheie. Dar nu încercă nimeni să o oprească, și, după ce ajunse în raza vizuală a lui Drew, pricepură cu toții că el îi îngăduise să fie liberă.

Tot nu avea cu ce să-și ocupe timpul, deși se întreba dacă Drew ar obiecta cu adevărat în cazul în care ar da o mână de ajutor pe corabie. Va trebui să încerce asta mai târziu, dar, pentru moment, nu făcu decât să se bucure de soare și de aerul proaspăt de care

fusese privată vreme de câteva zile şi de priveliştea de la cârmă, la care stătea Drew. Era un bărbat extrem de masiv. Înălţimea lui extraordinară şi umerii lui laţi i-ar fi făcut pe mulţi bărbaţi să ezite, dar pe ea nu o intimidau. Îi stârnise multe reacţii, dar frica nu se număra printre ele.

Dragostea lui pentru mare era evidentă. Avea o privire fericită, ca şi când nu exista nici un alt loc în care ar fi preferat să se afle. Văzuse expresia aceea la tatăl ei, de multe ori. Dar faptul că o vedea acum la Drew o făcu să se întristeze puţin. Nu era de mirare că hotărâse să nu se căsătorească niciodată. Nici o femeie nu ar fi putut concura vreodată cu ceea ce simţea el faţă de corabia lui şi faţă de mare.

Nu că i-ar mai fi păsat. Cerule mare, nu! Nu s-ar mai căsători cu el acum nici dacă ar implora-o. Dar îşi dădu seama că mânia pe care i-o trezise se evaporase în bună parte. Nu mai era sigură dacă putea continua să se răzbune în vreun fel pe el. Dacă într-adevăr o ajuta până la urmă să-şi elibereze tatăl, aveau să fie chit, cum spusese el.

Timothy se opri să-i adreseze două cuvinte, care se dovediră mult mai multe. Se pare că secundului îi plăcea teribil să vorbească odată ce se pornea, despre corăbii, despre oraşul lui natal – Bridgeport, Connecticut –, despre orice îi trecea prin minte. Neavând altceva de făcut, pe Gabrielle chiar nu o deranja să-l asculte.

Spre final, el spuse:

– Am fost surprins să te văd afară, umblând pe aici, în dimineaţa aceasta.

– Nu ţi-a spus Gabby despre înţelegerea pe care am făcut-o amândoi aseară? întrebă Drew, care venise în tăcere în spatele lor. A reuşit să-şi folosească puterea de... persuasiune pentru a-şi recăpăta libertatea.

Gabrielle rămase fără cuvinte. Ceea ce tocmai spusese Drew – sau mai curând ce insinuase – era îngrozitor şi fără îndoială o tentativă deliberată de a o face de ruşine. Dar Timothy fu şi mai ruşinat şi, cu obrajii în flăcări, mormăi ceva şi plecă în grabă.

– A fost o explicație destul de exactă, nu crezi? I-a închis gura lui Tim, spuse Drew, ca și când i-ar fi făcut un favor, în loc să o facă să intre în pământ de rușine.

Dacă nu ar fi trecut unul dintre marinari chiar în clipa aceea pe lângă ei, primele cuvinte care i-ar fi ieșit pe gură ar fi fost răstite, dar reuși să întrebe poruncitor, însă fără a ridica vocea:

– De ce ai făcut asta?

– Ce? întrebă el cu o expresie absolut nevinovată, sprijinindu-se comod de balustrada de lângă ea. Păreai a avea nevoie să fii salvată. Când Tim începe să turuie în felul acela, o ține până te surzește.

Așadar, avea de gând să pretindă că îi făcuse o favoare? Pur și simplu nu înghițea așa ceva. Și nici nu intenționa să-l lase să scape cu o asemenea scuză.

– Nu aveam nevoie să fiu salvată, dar, chiar dacă ar fi fost așa, de ce naiba ai spus așa ceva?

El ridică din umeri cu nonșalanță.

– Asta mi-a trecut prin minte.

– Mincinosule! îl repezi ea. A fost o tentativă deliberată de a-l face să creadă ce e mai rău despre mine!

El rămase vizibil țintuit locului. Acuzația de „mincinos", care fusese aruncată pripit de către ea, i-ar fi ofensat pe cei mai mulți bărbați. Se pare că nici el nu făcea excepție.

Iritarea lui se simți în tonul batjocoritor pe care ripostă:

– Pari a te descurca destul de bine pe cont propriu în sensul ăsta, scumpo.

Ea trase iute aer în piept.

– Cum îndrăznești?!

– Destul de ușor, răspunse el. În plus, m-aș fi putut gândi la o grămadă de alte lucruri care ar fi fost mult mai grave decât o simplă insinuare.

– Cum ar fi?

– Adevărul.

– Singurul adevăr este că te-ai strecurat în patul meu când dormeam și ai profitat de faptul că eram convinsă că visez.

Menționarea acelei nopți o făcu să-și schimbe subit atitudinea. Pe chipul lui înflori un zâmbet agale.

– A fost un vis al dracului de frumos, nu-i așa?

Nu văzuse niciodată un bărbat devenind pe dată atât de senzual, dar Drew reuşea asta cu uşurinţă. De la ofensă şi furie la farmec şi seducţie, în câteva secunde! Ochii lui se înceţoşară şi deveniră scânteietori. Iar modul în care îşi curbă el buzele o avertiză subit că terminase cu subiectul iniţial şi avea să se ocupe serios de cel nou, pe care îl adusese ea cu nechibzuinţă în discuţie.

– Aş prefera să nu mă gândesc la el, spuse ea ţeapăn, încercând cu disperare să ignore freamătul din pântece pe care i-l deşteptase privirea lui senzuală.

El râse înfundat.

– Poţi încerca, dar ştii că nu vei reuşi.

– Încetează! spuse ea.

Nu terminase cu mustrările, altfel ar fi plecat. Dar făcu o încercare de a-i întoarce spatele. Dacă nu s-ar uita la el, pulsul i-ar încetini şi ar putea gândi clar şi...

Îşi strecură braţul pe după umărul ei şi sub gât, astfel ca degetele lui să-i poată mângâia obrazul cu o atingere uşoară ca o pană. Gabrielle simţi că i se face pielea de găină pe partea aceea a trupului.

Închise ochii, luptându-se cu senzaţiile care ameninţau să o copleşească. Reuşise să o tragă înapoi cu braţul acela, iar greutatea lui i se odihnea pe sâni. Nici măcar nu-i atingea sfârcurile, dar reacţionară chiar şi aşa; se înfiorară şi se întăriră, imaginându-şi degetele lui pe ele.

– Recunoaşte, Gabby, ce am împărtăşit a fost atât de plăcut, că merită repetat – de multe ori.

Avea un ton gutural! Dar cuvintele lui erau cele care îi anihilau rezistenţa. Trebuia să mai încerce o dată, înainte de a ceda complet dorinţei pe care el i-o provoca, cu atâta uşurinţă.

– Ai vrut ca Timothy să presupună ce era mai rău. De ce?

El oftă la insistenţa ei.

– Sunt devastat că insişti asupra acestui aspect, spuse el, deşi nu părea câtuşi de puţin devastat. Te tachinam doar, ştii. M-am gândit că suntem îndeajuns de apropiaţi acum încât să nu te deranjeze. Şi, în plus, echipajul meu mă cunoaşte foarte bine. Ai petrecut câteva nopţi cu mine în cabină. Presupun cu toţii deja că suntem iubiţi.

O tachinase doar. Lucru pentru care nu s-ar fi supărat dacă ar fi fost cu adevărat iubiți. Dar nu erau.

Începu să-i atragă atenția asupra acestui lucru, spunând:

– Nu suntem...

Dar el o întrerupse întorcând-o brusc spre el și sărutând-o.

Ar fi trebuit să bănuiască. Ar fi trebuit să fie stăpână pe voința ei înainte ca buzele lui să-i atingă gura. Ce voință? Rezistența ei se evaporase de fiecare dată în asemenea momente, și în scurt timp își strecură brațele în jurul gâtului lui și aproape că începu să toarcă, în clipa când el o trase aproape.

Se auzi un râset înfundat când un alt membru al echipajului trecu pe lângă ei. Ea nu îl auzi, dar el probabil da, căci îi șopti deasupra buzelor:

– Haide să mergem în cabină și să continuăm asta în privat.

Dacă nu ar fi sugerat așa ceva, dacă ar fi dus-o pur și simplu în cabina lui fără să o menționeze, probabil nu ar fi fost în stare să găsească puterea pentru a protesta. Dar cuvintele lui destrămară transa în care o vârâse, și, în clipa aceea unică de claritate, reuși să se desprindă din brațele lui și să fugă de ispita pe care o reprezenta.

Capitolul 42

Lui Drew îi trebui o vreme să-și recapete controlul. Rămase lângă balustrada unde îl lăsase Gabby. Femeie încăpățânată! Nu aveau să fie pe mare o eternitate. Ar fi trebuit să profite de fiecare minut pe care îl puteau petrece singuri. Așa că de ce se împotrivea?

Petrecuse cu ea una dintre cele mai plăcute nopți din viața lui, de două ori, și știa al naibii de bine că și ea simțea la fel. Răul fusese făcut. Nu mai era virgină. Nu exista nici un motiv să își refuze acea plăcere. Dar era evident că avea să o facă. Pentru că îi distrusese șansele de a încheia o căsătorie bună în Anglia?

La naiba, nu voise să se întâmple acest lucru. Fusese beat, da, dar nu era o scuză. Se enervase că se vedea nevoit să-și încheie

vizita la sora lui mai curând decât planificase. Din pricina lui Gabrielle. Pentru că trebuia să se îndepărteze de ea înainte ca ispita să îl copleşească. Pentru că ea îşi căuta în continuare soţ, rămânând imună la farmecele lui, ceea ce începuse să îl enerveze al naibii de tare.

Vinovăţia lui căpătase proporţii, acum că ştia ce pricinuiseră cuvintele lui neglijente de la acel bal. Să se răzbune, asta urmărise ea. Îşi amintea de toate acele ispitiri care veniseră din partea ei atunci când el se afla în lanţuri, incapabil să acţioneze în vreun fel. Cât de des îşi arătase rotunjimile, prefăcându-se că se dezmorţeşte. Privirile neobişnuite pe care i le aruncase, pe care le-ar fi putut numi sexy, dacă nu ar fi crezut că prezenţa lui nu avea nici un efect asupra ei. Femeie prostuţă, voise să îl facă să o dorească, să-l înnebunească de dorinţă, şi apoi să se răzbune pe el refuzându-l. Şi aproape că reuşise.

Chiar nu ştia că o dorea deja atât de mult încât numai la asta se gândea? Iar faptul că o avusese nu schimbase deloc situaţia.

Nu, trebuia neapărat să se îndepărteze cât putea de Gabrielle Brooks. Călătoria aceasta se putea încheia în curând pentru el. Şi totuşi, asta nu avea să fie de folos. Promisese să o ajute să-şi elibereze tatăl. La naiba! Dar nu avea de ales. Îi datora ceva pentru că o târâse fără să vrea într-un scandal şi îi mai răpise şi virginitatea, pe deasupra.

Lucrul onorabil pe care ar trebui să-l facă era...

Înăbuşi gândul înainte ca acesta să se contureze. Nu era prima dată când i se furişa în minte, după noaptea aceea uimitoare petrecută în patul ei. O virgină neaşteptată impunea anumite lucruri unui bărbat, la urma urmelor – măcar să se ofere să facă în aşa fel încât faptul cu pricina să devină respectabil. Şi, dacă Gabrielle nu i-ar fi furat corabia, probabil ar fi fost îndeajuns de nechibzuit cât să îi facă această ofertă, din vinovăţie, din pasiune trupească sau din orice alt motiv. Vinovăţia lui ar fi învins.

L-ar fi refuzat, desigur. Nu voia sa aibă de-a face cu el. Subliniase asta din capul locului. Sau ar vrea? Prietenul ei spusese în ziua aceea că ea se gândise la căsătoria cu Drew. Oare fusese o minciună pe care Richard o născocise pentru a-l face să nu îl mai chestioneze în legătură cu pumnul pe care i-l dăduse?

Oftă și se întoarse la cârmă. Nu mai fusese niciodată într-o asemenea situație întortocheată din pricina unei femei. Și gelozia! De unde naiba venea? Dar nu putea să o nege. Mai întâi filfizonul acela de Wilbur, apoi prietenul ei Richard, acum propriul lui prieten Timothy, care, știa al naibii de bine, nu avea gânduri cu ea. De ce devenise dintr-odată gelos? Ei bine, nu putea presupune decât că se întâmpla din pricină că nu terminase câtuși de puțin cu ea.

Iubiți! De-abia intră în cabina lui Drew, că privirea lui Gabrielle se îndreptă spre patul lui, și furia pe care o simțise pe punte reveni cu forțe proaspete. Toată lumea de la bord credea că ea și Drew erau amanți, și lui i se părea amuzant!

Păcat că se întoarse prea iute în camera lui în seara aceea, căci se pare că ea avea nevoie de mai mult de câteva ore pentru a-și controla emoțiile. Probabil că el își dădu seama de asta când începu să arunce cu lucruri în el imediat ce-l văzu intrând pe ușă.

Se feri de primul proiectil lansat de ea, dar nu fu la fel de norocos cu al doilea, ceea ce-l făcu să îi poruncească aspru:

– Lasă-l jos!

Ea nu o făcu. Stătea la biroul lui, cu două sertare deschise, unde erau o mulțime de lucruri care nu erau ancorate și pe care le putea arunca înspre el. Urmă o călimară de cerneală. Își dorea să se fi împrăștiat toată pe el, dar era închisă bine și nici măcar nu se sparse. Apoi aruncă spre el o carte de navigație uzată.

Se opri îndeajuns încât să rostească printre dinți:

– Nu suntem iubiți! Nu vom fi niciodată iubiți! Și ai face bine să le spui asta și celor din echipajul tău!

El se îndreptă spre ea, dar se opri brusc auzind-o. Ba chiar zâmbea larg, ticălosul.

– Am făcut dragoste de două ori. Îmi pare rău, scumpo, dar asta ne face iubiți.

– Pe naiba ne face!

Ea pufni și aruncă un pumn de monede înspre capul lui.

O monedă îl lovi în obraz, făcându-l să se miște din nou foarte repede. De fapt, ajunse în spatele biroului și în spatele ei,

scoțându-i mâna din sertar înainte ca degetele ei să cuprindă următorul proiectil. Siguranța, propria lui siguranță, îl făcu să o apuce de cealaltă mână și să i le întoarcă la spate pe amândouă, unde le ținu fără efort. Poziția aceea o apropia prea tare de el, astfel că se luptă să se elibereze. Nu avea să se întâmple.

– Cred că îmi ești datoare pentru tăietura asta de pe obraz, îi spuse el.

Ea nu crezu că avea vreo tăietură, dar se uită la obrajii lui înainte de a spune:

– Ce tăietură? Nu sângerezi, îți plângi de milă degeaba.

– Simt ca și cum ar fi.

– Probabil nu va rămâne nici măcar o vânătaie, chiar dacă nu asta era ideea, așa că să nu crezi că am terminat!

El pufni. Și nu se chinuia câtuși de puțin să o țină imobilizată în poziția aceea, iar vocea lui părea atât de calmă, încât era aproape liniștitoare.

– Problema ta e că ești la fel de frustrată ca mine. Nu te-ai fi putut înfuria în halul acesta din pricina unei tachinări mărunte, dacă nu ai fi. Nu are nimic de-a face cu ceea ce am spus. Are totul de-a face cu dorința ta... pentru mine. Recunoaște-o. Mă dorești, Gabby.

– Nu!

– Mincinoaso! Întâmplător recunosc semnele, și asta fiindcă le trăiesc și eu. Pentru Dumnezeu, am ajuns să fiu gelos pe Tim astăzi pentru că a petrecut timp cu tine!

Pentru o clipă, ea nu se mai zbătu și spuse:

– Acum cine minte? Un bărbat cu o drăguță în fiecare port nu are de unde să știe ce înseamnă gelozia.

– Aș fi fost primul care să susțină asta – înainte să te întâlnesc.

– Timothy este foarte drăguț, ca un urs mare și drăgălaș, spuse ea provocator.

El mijii ochii.

– Nu mă faci gelos din nou, femeie.

– Nu încercam să te fac, insistă ea, apoi spuse cu înverșunare: Dă-mi drumul!

Nu ar fi trebuit să-i ceară asta. Își dădură amândoi imediat seama de apropierea dintre ei. El o cuprinse cu brațele. Piepturile

li se atingeau. Nu trebui ca el să se mişte prea mult pentru a reduce spațiul dintre ei.

Ea simți ce urma să se întâmple şi încercă să se întoarcă într-o parte.

– Nu, nu...

– Să nu mă opresc? o tachină el, terminându-i gândul.

– Nu, nu...

– Să nu te sărut aici? îi încheie el din nou propoziția, atingându-i bărbia cu buzele. Şi apoi, cuprinzându-i obrazul, îi ridică creştetul înspre el. Sau aici? zise şi o atinse uşor pe obraz. Sau vrei să te sărut aici, în schimb? adăugă el cu voce guturală.

Îşi apăsă buzele ferm de gura ei, strecurându-şi mâna pe după gâtul ei, să-i susțină capul, iar pe cealaltă o lăsă să-i alunece pe spate, până la fund, apăsând şi aducând-o mai aproape de el.

Ce mai rezistență opusese! Iar furia nu o împiedica să reacționeze – nu, dimpotrivă. Apucându-l de umeri, îi răspunse la sărut cu toată pasiunea pe care o simțise în ultimele câteva ore, iar vâlvătaia care izbucni între ei fu de-a dreptul uimitoare.

Avusese dreptate. Îl dorea. Prea mult, se pare. Chiar îl ajută să îşi scoată hainele. Nu era sigură cine trăsese spre pat pe cine. Şi nu se mai ridicară din pat tot restul zilei.

Însă nu dormiră. Mai târziu, stăteau în pat, amândoi cu picioarele încrucişate, amândoi goi. El îşi trecea mâna încet pe interiorul coapselor ei, mângâind-o. Nu încerca să o excite. Făcuseră deja dragoste. O atingea doar cu tandrețe, continuu. Făcu asta vreme îndelungată, acum că îl lăsa. De fapt, rareori îşi desprindea mâinile de ea, cât erau împreună.

Şi apoi, din senin, fără să fi purtat vreo conversație care să o avertizeze ce avea el în minte, Drew spuse:

– Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Fără să se gândească, ea îi răspunse:

– Da, vreau.

Probabil că el nu se aştepta la un răspuns afirmativ atât de rapid, căci întrebă:

– De ce?

– Îmi place foarte mult pe mare. Presupun că de la tine asta voi primi.

Se pare că nu-i plăcu răspunsul acela, căci spuse:

– Mai încearcă o dată.

– Nu este un motiv suficient?

– Recunoaşte, vrei să mă faci nefericit pentru tot restul vieţii, aşa cum ai...

Suna ca şi când ar fi tachinat-o, dar îi atinsese un punct vulnerabil, aşa că spuse destul de aspru:

– Dacă nu ai vorbit serios, de ce naiba m-ai cerut în căsătorie?

Probabil nu ar fi trebuit să-l sancţioneze cu o întrebare atât de aspră. Îl făcu să devină defensiv şi frustrat, să-şi treacă mâna prin păr.

– Era lucrul onorabil care trebuia făcut, având în vedere ce s-a întâmplat, spuse el.

– Şi eu am acceptat din acelaşi motiv, având în vedere toate cele. Dar, dacă nu vorbeai cu adevărat serios, atunci voi refuza.

Ar fi trebuit să pară uşurat. În schimb, părea şi mai frustrat.

– Bine, replică el. Să nu spui că nu te-am întrebat. Că nu te-am cerut.

Ea îl privi ţintă, nevenindu-i să creadă.

– Asta numeşti tu cerere în căsătorie? Eu aş spune că m-ai implorat să refuz.

– Nu vei reuşi să scapi. Ai acceptat. Ai nişte obligaţii!

Se întinse şi se întoarse ţeapăn cu spatele la ea. Ea făcu acelaşi lucru. O oră mai târziu, spatele lui îi atingea fundul. După alte treizeci de minute, picioarele lor erau îngemănate. Mai trecu un minut, şi făceau dragoste din nou, fără a mai rosti vreun cuvânt despre acea cerere în căsătorie ciudată.

Veni ora cinei, şi, după ce Drew strigă iritat, mâncarea le fu lăsată la uşă. Veni noaptea, şi lumina lunii se revărsă în cabină prin ferestre. Aşternuturile se îmbibară de sudoare, dar ei de-abia dacă băgară de seamă. Şi Gabrielle atinse apogeul din nou, fiecare orgasm fiind mai puternic decât celălalt.

Era o zi pe care nu avea să o uite niciodată.

Capitolul 43

– Am observat, să știi, spuse Margery pe un ton de cunoscătoare.

Fusese lăsată să iasă din cabină cam tot atunci când își recăpătase Gabrielle libertatea.

– Ai observat ce anume? întrebă Gabrielle.

– Ce fericită ești în ultima vreme.

Gabrielle stătea alături de prietena sa, în apropierea prorei corabiei. Se uitau la luna destul de mare care răsărea la orizont. Era unul dintre lucrurile frumoase pe care le oferea oceanul în nopțile senine: lumina strălucitoare a lunii reflectată în ape. Aproape că își dorea să-l aibă lângă ea pe Drew. Aproape.

– Fericită? răspunse Gabrielle cu o ușoară încruntare. Nu voi fi fericită până când nu va fi eliberat tata.

– Desigur, răspunse Margery. Asta se înțelege de la sine. Dar cred că îți place de căpitan mai mult decât lași să se înțeleagă, nu-i așa?

Gabrielle zâmbi larg drept răspuns. Nu mai prea putea nega asta acum – sau cel puțin nu putea nega că îi plăcea să facă dragoste, pasional și înnebunitor, cu el. Drew, neprovocat, făcând uz de tot șarmul lui, era devastator pentru simțurile unei fete. Și nu mai fusese provocat de ceva vreme. Și, cu siguranță, fusese cât putea el de șarmant.

– Tu și el ați...

Margery nu găsi curajul să continue, în ciuda faptului că era o femeie directă, dar Gabrielle înțelese imediat, fiind un subiect la care se gândea deseori. Nici măcar nu roși când spuse:

– Da.

– Mă temeam eu de asta, spuse Margery, oftând dezamăgită.

Gabrielle remarcă dezaprobarea, dar nu o puse la inimă. Era de așteptat. Deși Margery nu ținea nici ea la ceea ce era considerat a fi cuviincios și avusese numeroși amanți de-a lungul anilor, își lua rolul de însoțitoare în serios și nu voia decât ce era mai bun pentru Gabrielle. Dar viața avea surprizele ei, și aceasta era una dintre ele.

– Prima dată am crezut că era un vis, recunoscu Gabrielle, şi, la privirea îndoielnică a lui Margery, râse şi spuse: Nu, chiar aşa a fost. Şi nu pot nega că a fost cel mai plăcut vis pe care l-am avut vreodată.

Margery îşi dădu ochii peste cap, apoi mintea îi zbură în altă parte şi întrebă încruntându-se suspicioasă:

– Nu face parte din răzbunarea ta, nu-i aşa?

– Nu, am terminat cu asta. Am vorbit, în sfârşit, cu el despre asta şi a recunoscut că nu a declanşat intenţionat scandalul. Şi vrea să dreagă ce a făcut, ajutându-mă să-l salvez pe tata şi nebăgându-mă la închisoare pentru că i-am furat corabia. În plus, ştii foarte bine că nu voiam să mă stabilesc în Anglia, fiindcă în insule mă simt acasă. Venirea în Anglia a fost ideea tatei, nu a mea, şi, chiar şi aşa, nu cred că a contat cu adevărat pentru el. Se gândea la mama, căci era ceea ce şi-ar fi dorit ea pentru mine. Aşa că Drew mi-a făcut cumva un favor distrugându-mi şansele de a mă căsători acolo.

Margery pufni.

– Nimeni în afară de tine nu ar vedea lucrurile astfel. Dar atunci de ce te-ai înfuriat atât de tare, dacă simţeai că ţi-a făcut un bine?

– Pentru că nu gândeam aşa. Nu atunci, în orice caz. Am crezut că a făcut remarca aceea în mod deliberat, ceea ce o făcea să fie un atac direct la adresa mea – mai mult, unul meschin. Asta impunea o răzbunare, mai ales că pleca pe mare şi mă lăsa acolo să mă scufund în scandal. Dar nici măcar nu ştia că remarca lui a ajuns subiect de bârfă pentru toţi.

– Ei bine, am mai spus-o şi o mai spun, furia aceea nu-ţi făcea bine deloc, aşa că mă bucur că ai renunţat la ea.

– Şi eu, fu de acord Gabrielle – şi era adevărat.

Să nu fie furioasă şi să nu se certe cu bărbatul acela avea nişte avantaje plăcute.

Ea şi Drew ajunseseră la un fel de armistiţiu tacit în ziua aceea în care aruncase după el cu jumătate dintre lucrurile din biroul lui. Nici unul din ei nu mai spunea nimic despre răul pe care şi-l făcuseră unul altuia. Iar armistiţiul avea un efect profund asupra ei. Se simţea atât de plină de viaţă, că ar fi zis că era fericită... dacă

ar fi putut găsi vreun motiv pentru care să fie fericită. Nu putea. În afară de, ei bine...

– M-a cerut în căsătorie.

– Bun, măcar nu va trebui să-l muștruluiesc fiindcă a profitat de tine.

– Cred că am refuzat, fu obligată Gabrielle să recunoască. Nu sunt tocmai sigură.

Își amintea limpede noaptea aceea. Fusese cu peste o săptămână în urmă, în aceeași zi în care se certaseră ultima oară, înainte să înceapă armistițiul. Și în mod clar fusese o cerere în căsătorie ciudată. Trecuse de la „a face ceea ce era onorabil" la supărare după ce ea acceptase, supărându-se și mai rău după ce ea se răzgândise și refuzase. Apoi încheiase prin a o lăsa cu îndoieli, întrebându-se dacă erau logodiți sau nu. Aștepta ca ea să se țină de cuvânt? Asta spusese. Dar o zisese într-un moment de furie, și probabil că nu o credea cu adevărat.

Din nefericire, Margery nu avea s-o lase să scape cu una, cu două după o asemenea remarcă și întrebă:

– Cum adică nu ești sigură?

Gabrielle încercă să se eschiveze spunând:

– Am acceptat, apoi m-am răzgândit, dar el părea hotărât să mă facă să mă țin de cuvânt.

– Bine a făcut și rușine să-ți fie că ai refuzat, comentă Margery pufnind, apoi spuse: Măcar ia-l de bărbat de dragul cuviinței. Dacă vrei să divorțezi de el mai târziu, bine, asigură-te doar că nu veți avea copii.

Acum Gabrielle roși. Și ea avea tendința de a fi directă, dar Margery era mereu neîntrecută la capitolul acesta.

Și de ce nu se gândise la copii ca la o consecință firească a faptului că se desfăta în patul lui Drew? Pentru că nu mersese nici măcar o dată cu gândul atât de departe și, în plus, dacă ar fi stat să se gândească la ce făcea, știa al naibii de bine că s-ar fi oprit.

Dormise cu el în fiecare seară de când încheiaseră armistițiul. Nu îi ceruse permisiunea. El nu o invitase. Se băga în patul lui în fiecare seară fără să se gândească, de parcă acolo i-ar fi fost locul. Și făcuseră dragoste în fiecare noapte. De aceea nu voise să analizeze lucrurile prea mult. Călătoria avea să se încheie în curând, în câteva zile. Treceau deja prin apele din Caraibe. Cerea oare prea

mult dacă voia să aibă parte de puțină fericire absolută fără a fi întreruptă de realitate?

Dar un copil? Dumnezeule, chiar ar fi trebuit să se gândească la asta. Și gândul o făcu să se vadă ținând un mic Drew în brațe. „Ar fi cel mai frumos bebeluș conceput vreodată", se gândi ea, iar inima îi stătu o clipă în loc. Copilul nici măcar nu se născuse – și probabil că nici măcar nu era conceput –, și ea îl iubea deja! Ce naiba era cu ea?

– Frumoasă lună, nu-i așa?

Gabrielle sări, speriată de apariția neașteptată a lui Drew alături de ele. Margery mormăi ceva legat de culcare și îi lăsă singuri. În clipa în care ea plecă, el își petrecu brațul pe după mijlocul lui Gabrielle și o trase lângă el.

Era prima dată când își manifesta afecțiunea în „public". Se mai întâmplase o singură dată, când o sărutase pe puntea de jos, în văzul tuturor. Nu era ca și când nu ar fi avut o mulțime de ocazii, dat fiind că petrecuse aproape fiecare zi cu el la cârmă. Ba chiar o lăsase să preia cârma o vreme, după ce îl convinsese că știa ce era de făcut.

Dar era foarte serios când stătea acolo sus, comandându-și corabia. În plus, pomenise o dată că nu voia ca oamenii lui să tânjească să ajungă în port mai curând decât era rezonabil, că deveneau neglijenți când se grăbeau să încheie o călătorie din pricină că le stătea capul la femei. Ea înțelesese ideea.

– Nu am mai văzut o lună așa frumoasă în ultima vreme. Am admirat deseori o lună imensă la orizont, frumoasă și plină, în St. Kitts. Am avut și niște asfințituri magnifice, exact pe plajă.

– Locuiai pe plajă?

Ea încuviință din cap.

– Tata avea o căsuță pe coastă, nu departe de oraș.

– Sună un pic cam prea perfect. Sunt surprins că ai vrut să pleci.

– Nu am vrut, spuse ea, apoi tăcu.

El înțelese probabil din tonul ei că voia să încheie subiectul, căci nu mai insistă, spunând în schimb:

– Mi-ar plăcea teribil să mă plimb cu tine pe o plajă cândva, pe orice plajă, atâta timp cât vremea e plăcută.

Își reamintea de fantezia aceea romantică despre care pomenise ea?

– Plimbările pe răcoare, pe plajă, sunt plăcute și ele, spuse ea. Am făcut asta în Anglia, pe când eram mult mai tânără.

– Posibil, dar nu aș putea înota gol cu tine în apă și mă cam îndoiesc că vei găsi golfuri cu ape cristaline și recife de corali pe care să le explorezi pe coastele engleze.

Ținuse minte! Privi spre el zâmbind larg.

– Probabil ai dreptate, deși nu am verificat niciodată. Nici măcar nu am învățat să înot până nu m-am mutat în Caraibe, ca să fiu cu tata. El m-a învățat.

Degetele lui îi atinseră obrazul cu blândețe.

– Sunt gelos. Cred că asta e ceva ce mi-ar fi plăcut să te învăț eu.

Poate ar fi râs dacă tonul lui nu ar fi devenit atât de gutural. În schimb, își ținu răsuflarea și trebui să se lupte cu impulsul de a se întoarce spre el, copleșindu-l cu săruturi. Dar îi simțea degetele în păr. Își pierduse funda, așa că părul îi era desfăcut în clipa aceea. O atingea atât de des! În jumătate din timp, nici nu credea că își dădea seama că o făcea. Pur și simplu părea incapabil să-și țină mâinile departe de ea.

Pentru a nu se mai gândi la asta, întrebă:

– Te-ai mai gândit la planul nostru de acțiune după ce vom ajunge în port?

– Da, înainte să navigăm spre fortul lui Lacross, ne vom opri la Anguilla, pentru a găsi o femeie cu părul de aceeași culoare ca al tău și cu forme asemănătoare, ca să-l facem să creadă că tu ești pe corabia mea. Apoi mă voi duce cu hârțile.

Ea privi spre el.

– Stai așa, vrei să sugerezi că eu nu voi fi acolo?

– Nu sugerez, afirm un fapt cert, răspunse el hotărât. După ce mi-ai spus despre acest pirat, nu te las să te apropii de el.

– Dar nici măcar nu vrea hârțile, replică ea. Ți-am spus și asta.

– Nu e decât o supoziție, îi reaminti el. Le-a cerut, singura lui solicitare fiind ca tu să fii cea care i le aduce. Astfel că va face asta sosia ta, care nu va pleca însă de pe corabie; hârțile îi vor fi date lui Lacross, iar tatăl tău va fi eliberat. Totul dus frumos la bun sfârșit, fără ca nimeni să fie rănit.

Ea își dădu ochii peste cap.

Și dacă nu îl eliberează pe tata până când nu mă are lângă el?

– Nu poate da înapoi doar pentru că îi duc eu hărțile.

– Pe naiba nu! Să nu presupui vreo clipă că e onorabil. Trebuie să fiu acolo, în caz că planul tău dă greș și te ia și pe tine ostatic.

– Te... deranjează gândul acesta?

Clipi, apoi se încruntă. Încerca să-i smulgă o declarație anume? Că își făcea griji pentru el? Că îi păsa de el? Îndepărtă gândul, nevrând să îi lase loc în aceeași conversație în care era vorba despre Pierre.

Altfel că spuse, aproape cu obrăznicie:

– Bineînțeles că da. Dacă ești prins, voi avea doi ostatici de salvat, nu-i așa?

El râse, o trase mai aproape, își frecă gâtul de al ei, apoi îi șopti la ureche:

– Mi se pare fermecător că m-ai salva.

Ea își strecură brațele pe după gâtul lui și răspunse:

– Ar trebui să te salvez pentru a te putea împușca, dacă ai fi într-atât de prost încât să fii capturat.

El izbucni în râs.

– La naiba, Gabby, ai un efect incredibil asupra stării mele de spirit. Nu cred că am mai râs vreodată atât cât am râs de când te-am cunoscut.

– Pun pariu că le spui asta tuturor drăguțelor tale, răspunse ea cu o cochetărie prefăcută.

Îi aruncă zâmbetul acela al lui care îi făcea stomacul să freamăte.

– Nu, nu cred că le-am spus. Doar ție.

Capitolul 44

Ajunseră mult mai repede decât se așteptase Gabrielle, chiar a doua zi. Aruncară ancora pe insula Anguilla după-amiaza târziu. Colonizată de englezi din St. Kitts încă din 1600, Anguilla nu era

deloc departe de casa ei, unde ar fi putut ajunge înainte de lăsarea întunericului.

Unul dintre membrii echipajului lui Drew îi spuse că Anguilla era unul dintre porturile de pe rutele lui comerciale, așa că înțelese de ce o alesese Drew, ținând seama că împrejurările îi erau familiare, în vreme ce era posibil ca St. Kitts să nu fie pe ruta lui obișnuită.

Nu reușise să găsească îndeajuns de mult curaj pentru a-l întreba din nou pe Drew dacă avea să-i elibereze pe oamenii ei. Dacă ar fi spus că nu, armistițiul lor s-ar fi încheiat în momentul acela. Și, în plus, se gândea ea, ar fi prost să nu folosească toți oamenii disponibili, mai ales pe cei dispuși să facă orice pentru a-l elibera pe Nathan.

Totuși, aproape că își ținea răsuflarea în vreme ce stătea acolo lângă bord, așteptând să vadă cala deschizându-se și pe prietenii ei, conduși spre temniță sau eliberați. Fusese nevoită să se gândească la câteva planuri alternative, în caz de nevoie.

Dat fiind că era o insulă controlată de britanici și cum Drew nu era câtuși de puțin britanic, exista o șansă mică, deși extrem de slabă, să poată întoarce sorții împotriva lui, dacă se ajungea la asta. La nevoie, Richard putea suna ca un nabab englez autentic, la urma urmelor. Iar autoritățile engleze ar fi înclinate să dea crezare mai curând unuia de-al lor decât unui american. Dar se ruga să nu se ajungă la așa ceva. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-l bage pe Drew la închisoare, când armistițiul cu el era încă în vigoare.

Ar sta întâi de vorbă cu el, l-ar mustra, l-ar mitui, l-ar linguși, ba chiar ar arunca lucrurile de pe birou spre el dacă ar fi necesar. Avea nevoie de un plan, în caz că toate celelalte aveau să dea greș.

Iar apoi apăru Richard, îndreptându-se spre ea și spunând:

– Ce ghinion să fiu eliberat tocmai acum. Mă bătea Bixley la whist. Mai aveam nevoie de câteva ore ca să-l ajung din urmă.

Era prea încântată să-l vadă stând acolo nepăzit ca să priceapă imediat ce spunea. Dar, după ce îl îmbrățișă ușurată, își dădu seama că de fapt se plângea că fusese eliberat – și părea destul de serios în privința asta.

– Ați primit cărți ca să vă treacă timpul mai ușor? întrebă ea.

Richard râse.

– Presupun că nu ar trebui să fiu surprinsă că tu ai făcut-o, recunoscu ea, reamintindu-și de propria curiozitate. Mi-am pus și eu întrebări cu privire la acea vânătaie.

– Te-a tratat onorabil? întrebă Ohr, părând mult prea serios.

Gabrielle nu se îndoia că, dacă ar fi dat răspunsul greșit, ar fi sărit direct la jugulara lui Drew în momentul în care l-ar fi văzut – și era posibil ca nici măcar să nu aștepte atât.

Astfel că spuse:

– Cât se poate de onorabil, după ce ne-am dat seama că dezastrul provocat în Anglia nu a fost intenționat. Ba chiar m-a cerut în căsătorie.

Nu era cazul să fi adăugat asta, dat fiind că acum amândoi se holbau la ea, așteptând să afle ce răspuns îi dăduse lui Drew. Și, având în vedere că încă nu era sigură de rezultatele acelei conversații cu căpitanul, ar fi trebuit să le spună pur și simplu că refuzase. Desigur, dacă Drew apuca să le pomenească vreunuia dintre ei că erau logodiți...

Dar nu putea da greș prea rău cu adevărul, așa că adăugă:

– L-am refuzat. Nu i-a plăcut răspunsul și probabil că acum crede că suntem logodiți. Apoi ridică din umeri. S-ar *putea* să mă răzgândesc, dar prefer să nu mă decid până când tata nu va fi liber.

– E plăcut să știu că am încă opțiunea de a fugi cât mă țin picioarele.

Gabrielle tresări auzind vocea lui Drew. Toată lumea avea să se furișeze pe lângă ea în ziua aceea?

Drew părea că glumea, dar probabil nu era așa. Făcuse oferta aceea, dintr-un motiv sau altul, fără prea mare convingere și devenise inflexibil doar când ea îi dăduse răspunsul la care nu se aștepta.

Se întoarse și-i văzu zâmbetul larg și, înainte să apuce să răspundă, brațul lui i se strecură pe după talie. Ceea ce le sugera clar prietenilor ei că însemnau mai mult unul pentru celălalt decât ce le dăduse ea de înțeles.

Dar, înainte de a putea corecta impresia aceea, Drew adăugă:

– Tragem la han ca să ne punem planurile la punct? Am deja unul perfect în minte, dar aș vrea să aud părerea voastră.

Și în felul acesta preluă comanda deplină asupra salvării, beneficiind de susținerea lui Richard și a lui Ohr. Iar mai târziu, după

– Am avut tot luxul la care am fi putut spera, *chérie*. Cărți, zaruri, una dintre cele mai bune mâncăruri din câte am mâncat vreodată, caldă chiar, direct de la bucătărie. Nathan trebuie să-i fure bucătarul lui Anderson, negreșit. Am primit și hamace și, n-o să-ți vină a crede, chiar și o baie.

– Cum ați reușit?

– Ei bine, era o cadă veche acolo. Ohr a cerut apă să o umple. Nu se aștepta să o și primească, dar să fiu al naibii dacă nu ne-au fost coborâte gălețile, una câte una. Râse amintindu-și. Am tras la sorți în ce ordine să folosim toți baia aceea. Nu m-am descurcat prea rău, am ieșit al doilea.

Ea se îngrijorase de moarte, iar ei se distraseră de minune? Parcă ar fi fost în vacanță! Drew i-ar fi putut spune, blestematul! La fel și prietenul ei.

Îl pocni pe Richard peste umăr.

– De ce nu mi-ai spus asta când ai venit la cină?

El ridică din umeri.

– Credeam că știi. Americanii ăștia nu ne-au tratat ca pe niște prizonieri, atâta doar că era pus lacătul la ușă, pe care Ohr era hotărât să-l spargă, până am reușit să-l conving că ne e bine cu noua situație.

La cina aceea la care fusese adus Richard se văzuse clar că și ea o ducea bine; nu-i spusese altceva în seara aceea. Dar era mai bine că prietenii ei nu încercaseră să evadeze, mai ales că se părea că nu aveau să fie trimiși la închisoare, la urma urmelor.

– Unde e Ohr?

– Aici, spuse Ohr în spatele ei.

Ea se întoarse țipând de bucurie și îl îmbrățișă.

– Am fost atât de îngrijorată! Și mi-era teamă să întreb de voi. Nu am vrut să-i atrag atenția lui Drew asupra voastră.

Richard râse.

– Nu cred că nu i-a stat mintea la noi, Gabby. Ba chiar ne-a adus pe punte într-o zi, pentru a afla cine i-a învinețit obrazul într-o noapte.

Ea înțepeni auzindu-l.

– Da? Și ce-a aflat?

– Nimic, răspunse Richard. I-am spus că am jurat să păstrez secretul.

ce îi ascultară planul, ultimii doi fură de acord să o lase în urmă, departe de ghearele lui Pierre. Şi fix asta s-ar fi întâmplat – dacă nu ar fi apărut James Malory.

Capitolul 45

– Măcar e precis? întrebă James, uitându-se la desenul pe care îl mâzgălise Bixley pentru a le da o idee despre felul în care arăta fortul lui Pierre.

Nu îi răspunse nimeni preț de câteva momente. Cu toții erau șocați de prezența lui acolo, iar James nu le oferise nici o explicație. Arătând extrem de chipeș, ba chiar cu aer de pirat, cu o eșarfă legată lejer pe deasupra cămășii cu mânecă lungă, cu cizme negre și fără veston, o făcu pe Gabrielle să-și amintească de momentul în care frații Anderson se scăpaseră zicând că James fusese pirat cândva. Văzându-l acum bronzat în urma traversării oceanului și cu părul în vânt, nu mai avea nici o îndoială.

În cele din urmă, Drew izbucni:

– Ce naiba faci aici, James?!

James îi aruncă o privire cât se poate de intimidantă lui Drew. Richard se făcu mic pe scaun, încercând să evite să fie observat de James. Gabrielle tresări și ea.

– Sunt aici la îndemnul surorii tale, spuse James pe un ton calm. Îşi face griji în privința ta. Al dracului să fiu dacă înțeleg de ce, dar asta face. Apoi bătu din nou cu degetul în desenul de pe masă, repetându-și întrebarea:

– Este precis?

Iar ei ghiciră, cel puțin Gabrielle, că îi auzise probabil discutându-și planul înainte de a li se alătura.

Bixley ezită să răspundă la întrebare, dar apoi încuviință din cap.

– Fortul a fost renovat recent.

Urmară multe alte întrebări. Faptul că cel care punea întrebările era James Malory îl făcea pe Bixley să se gândească îndelung la fiecare cuvânt care-i ieșea pe gură înainte de a-i da vreun răspuns.

Se pare că Malory avea aici acest efect asupra oamenilor – inclusiv asupra lui Gabrielle. Acesta era James Malory pe care îl întâlnise prima dată, cel care o înspăimântase teribil, nu cel pe care ajunsese să-l placă spre finalul ședereii la Londra.

Și-ar fi mușcat unghiile dacă nu s-ar fi străduit să nu pară vinovată. Și era îngrozită de momentul când avea să înceapă să o ia la întrebări – și urma să o facă. Era sigură de asta.

Dar până în clipa aceea nu o întrebase nimic. Nu făcu decât să o privească stăruitor, apoi îl privi exact la fel și pe Drew, care stătea alături de ea pe canapea, în camera de la han în care se strânseseră, și era limpede că își trăsese propriile concluzii cu privire la situația în care se aflau ei doi.

Din nefericire, James nu venise singur. Georgina îl urmă la doar câteva minute. Nu purta pălărie și își prinsese părul castaniu la spate. Purta o fustă și o cămașă largă, comodă, pe care și-o prinsese cu o curea și care era atât de mare, că putea foarte bine să fi fost una dintre cămășile lui James. Arăta minunat, ca și când s-ar fi bucurat pe deplin de călătoria pe mare.

Aruncă o privire înspre cuplul de pe canapea și spuse:

– Ei bine, e o ușurare. Sunteți amândoi prezenți și întregi. Așadar, nu a fost implicat nici un pirat până la urmă?

Richard, ticălosul, zâmbi larg și ridică mâna pentru a-i atrage atenția Georginei, înainte de a remarca:

– Nu aș spune asta.

Georgina nu făcu decât să privească înspre soțul ei și să întrebe:

– El contează?

– Absolut, răspunse James, apoi adăugă: Deși își va dori să nu conteze.

Richard nu mai spuse nici un cuvânt după asta, dându-și seama că James nu mai vorbea despre pirați, ci despre interesul lui față de soția sa. Georgina își dădu seama de același lucru, dar nu făcu decât să pufnească ușor, îndreptându-se spre fratele ei pentru a-l îmbrățișa.

Lui Drew îi trebuiseră câteva momente să-și revină din uimire, dar acum întrebă:

– Ce naiba faci aici, Georgie?

– Chiar trebuie să întrebi, când unul dintre membrii echipajului tău a apărut la ușa noastră să ne avertizeze că *Triton* a fost preluată de pirați? Sau nu acesta este adevărul?

– Este adevărat, dar nu credeai că mă pot descurca singur?

Ea roși ușor.

– Ei bine, cu siguranță că da, dar nu aceasta era singura mea grijă. Gabby dispăruse, lăsând un bilet în care ne spunea că tatăl ei este la ananghie. Ne-am gândit că s-ar putea să fie cu tine, dar, de vreme ce este responsabilitatea noastră, nu puteam să mergem pe dibuite, trebuia să ne asigurăm.

Acum cea care roși fu Gabrielle. Nu se așteptase să îi revadă pe soții Malory, astfel că nu se așteptase nici să trebuiască să facă față vinovăției pe care o resimțea pentru că plecase fără să le spună.

– Eram disperată, încercă Gabrielle să explice. De-abia aflasem că tata era întemnițat de aproape o lună și că era posibil să mai dureze încă pe atâta până l-aș fi putut elibera.

– Înțelegem, Gabby, spuse Georgina.

Ar fi putut spune mai mult, dar James, studiind desenul din nou, îl întrebă pe Bixley:

– Ziduri înalte și poartă?

Bixley încuviință din cap.

– Pierre o ține încuiată și supravegheată.

– La dracu', mormăi James, dar apoi adăugă pe un ton resemnat: Prea bine. Nu m-am mai cățărat pe ziduri de ceva vreme, presupun că mi-a venit vremea.

– Nu ți-a venit vremea pentru așa ceva, contracară Georgina, ducându-se să se așeze alături de soțul ei. Apoi sugeră: De ce nu aruncăm pur și simplu în aer porțile acelea? Corăbiile noastre se pot apropia îndeajuns, nu-i așa?

Malory părea să preia controlul operațiunii. Gabrielle nu era surprinsă. Nu era genul de bărbat care să se mulțumească să participe; comanda, organiza, dădea ordine și înlătura toate obiecțiile. Și nu se deranja să întrebe dacă aveau nevoie de ajutorul lui.

James bătu cu degetul în desen și își întrebă soția:

– Nu ai observat aceste tunuri de pe ziduri, draga mea?

Ea privi spre desen, răspunzând la fel de sec:

– Este o fortăreață veche. Probabil că turnurile acelea sunt străvechi și inutile, nu crezi?

– Nu, doamnă, interveni Bixley, înainte ca James să apuce să-și dea cu părerea. Pierre a renovat locul. E ca nou – ei bine, cel puțin deasupra pământului. Nu a reparat deloc vechea temniță, doar s-a asigurat că ușile se închid bine.

Georgina bodogăni ceva și ea și se duse înspre canapele, așezându-se lângă Gabrielle. Gabrielle simți nevoia să detalieze informațiile lui Bixley și îi zise lui James:

– După spusele lui Ohr, Pierre și-a mai făcut câțiva dușmani când s-a răzvrătit. I-a forțat pe ceilalți căpitani din alianță să își schimbe locațiile. Nu le-a plăcut acest lucru. De-a lungul anilor, își construiseră o așezare frumușică, despre care nu știa nimeni. Cei mai mulți dintre ei o numeau chiar casa lor. Dar nu aveau încredere că Pierre nu avea să le trădeze locația, așa că s-au mutat.

– Ne-ar ajuta vreunul dintre aceștia căpitani în misiunea noastră?

– S-ar putea. Dar ar dura ceva până să îi găsim și...

– Și timpul este esențial, o întrerupse James, fără a fi totuși nepoliticos. Îți înțeleg grija pentru Nathan, dat fiind că nu știi în ce stare se află sau cum a fost tratat în tot acest timp. Dar avem două corăbii acum pentru a o scoate la capăt. Poți înceta să-ți mai faci griji.

– Spune asta tot timpul, șopti Georgina de lângă ea. Ai zice că ar trebui să știe până acum că nu funcționează, mai ales că eu sunt aici tocmai din acest motiv. Femeile nu încetează să-și facă griji până în clipa în care nu mai au pentru ce să-și facă griji. Ei bine, asta e valabil cel puțin în ceea ce mă privește.

– Și în cazul meu, fu de acord Gabrielle.

Capitolul 46

Făcură două planuri, și nici unul din ele nu presupunea să plătească pe cineva care ar fi arătat ca Gabrielle pentru a-i ține locul. Drew era nervos. Îl plăcuse planul pentru că o ținea departe

de pericol. Dar, când își susținuse cauza, James subliniase că, dacă planurile lor dădeau greș și devenea necesar să se confrunte cu Pierre direct, Gabrielle ar fi utilă pentru a-l ademeni pe pirat să-și părăsească fortăreața.

Georgina nu fu atât de norocoasă. I se făcuse pe plac, fiind luată în călătorie, dar fusese una sigură. Nici măcar nu fuseseră prinși de furtuna aceea groaznică, reușind să o evite cu totul. Iar James se bucurase de compania ei cât traversaseră oceanul, după cum știa că avea să se întâmple, ceea ce îi influențase decizia de a-i îngădui să-l însoțească. Dar acum, că restul călătoriei implica pericol, nu avea să se răzgândească atâta timp cât era vorba de siguranța ei. Avea să stea la hanul din Anguilla – unde Drew considera că trebuia să rămână și Gabrielle.

Nu aveau să lipsească mai mult de o zi, poate nici măcar atât, astfel că sora sa nu avea să fie nevoită să-și facă griji prea mult. După spusele lui Bixley, fortul lui Pierre era la doar câteva ore distanță.

Cele două planuri erau aproape identice; era doar o chestiune de sincronizare. Puteau încerca să îl elibereze pe Nathan pe întuneric, când aproape întreaga fortăreață ar fi dormit, sau puteau folosi corabia lui Drew și prezența lui Gabrielle pe aceasta, pentru a-i distrage, în timp ce câțiva dintre ei ar fi urcat zidurile, furișându-se până la temniță.

– Nu doar tatăl meu trebuie salvat, le reaminti Gabrielle. Restul echipajului său e cu el. Nu-i va lăsa în urmă.

Dat fiind că Pierre și gărzile sale aveau să observe negreșit că mai mulți bărbați încercau să se furișeze peste ziduri la lumina zilei, singura lor opțiune reală era să încerce să o facă noaptea. Urmau să plece spre chei după o masă sănătoasă și un scurt moment de odihnă.

Drew sperase să petreacă acele câteva ore cu Gabrielle, dar sora lui avea alte planuri pentru el. Cu o privire care promitea că avea să-și dorească să se afle în altă parte, îl trase afară, unde nu aveau să fie deranjați.

– Am de lămurit ceva cu tine, începu ea.

– Mi-am dat seama de atâta lucru.

– Ce naiba crezi că faci? Știi măcar că ai târât-o pe fata aceasta într-un mare scandal în Anglia, cu vorbele tale neglijente despre pirați, la ultimul bal la care ai participat?

– Nu a fost intenționat, Georgie. Dar, da, m-a informat cu privire la acest fapt.

Georgina clipi.

– Deci știa despre asta înainte să plece?

– Într-adevăr. Din ce spune ea, acest lucru i-a dat un motiv suplimentar să îmi ia corabia, împușcând doi iepuri deodată, cum s-a exprimat ea.

– Răzbunare? Prea bine, nu sunt câtuși de puțin surprinsă. Probabil că și eu aș fi făcut la fel în asemenea împrejurări.

El zâmbi larg.

– Nu, nu ai fi făcut-o. Ea chiar știe să conducă o corabie, tu nu știi, așa că nu ți-ar fi trecut niciodată prin cap...

– Încetează, îl întrerupse ea. Nu îmi vei distrage atenția de la problema principală.

– Nu există nici o problemă.

– Ba pe naiba nu! îl contrazise ea. Este o fată foarte tânără, inocentă...

– Nu mai e atât de inocentă acum.

– Înțeleg, spuse ea oftând, apoi se corectă: Nu, nu înțeleg, și tocmai de asta mă temeam. Știi tu mai bine. Era în grija noastră. Dumnezeule, Drew, ce-a fost în capul tău?

– A plecat din grija voastră.

– Și a trecut în grija ta, așa că era încă sub protecția familiei noastre, cum ar veni, ceea ce e exact același lucru. Va trebui să te căsătorești cu ea, să știi. Când va afla James, va insista să o faci.

– Atunci va trebui să insiste pe lângă ea. Deja am cerut-o.

Ea se încruntă la el pentru că nu pomenise despre asta mai curând.

– De ce nu ai spus așa?

– Pentru că m-a refuzat.

Entuziasmul i se evaporă.

– Chiar? Mi se pare de necrezut.

La fel și lui, dar spuse drept explicație:

– Crede că sunt un fustangiu, un ticălos, că seduc femeile.

– Dar seduci femeile, Drew.

El zâmbi.

– Nu aș mai face asta dacă m-aș căsători, nu-i așa? Sau nu crezi că mariajul ar avea cine știe ce efect asupra mea?

– Ce cred eu nu contează cu adevărat când vine vorba despre asta. Dar apoi îl întrebă direct: O iubești?

– Bineînțeles că nu, spuse el repede. Dar, recunosc, nu cred că am mai dorit o femeie atât de mult. Sunt sigur că îmi va trece după ce îmi va ieși următoarea în cale.

Georgina pufni și îl înghionti cu degetul în piept.

– Îți sugerez să te gândești mai bine, frățioare. Ar fi mult mai indicat să te vâri în această căsătorie știind că nu e lucrul pe care *trebuie* să-l faci, ci că e ceea ce *vrei* să faci.

Se pregăti să se îndepărteze. El strigă după ea:

– Ți-am spus, m-a refuzat!

– Nu așa vor sta lucrurile după ce va auzi James despre asta. Poți fi sigur.

Capitolul 47

Gabrielle reuși să evite întrebările de natură personală în seara aceea, scuzându-se că o doare capul. Și, pretinzând că era sigură că scurta odihnă de care aveau să se bucure cu toții urma să îi alunge durerea de cap, se duse în camera ei.

Se odihni – sau încercă să o facă –, dar continuă să tremure de groază, și, oricâte gânduri pozitive încercă să invoce, nu se putea opri din tremurat. Acum, că salvarea tatălui ei era plănuită și avea să se apropie atât de mult de Pierre Lacross, nu se putea gândi la altceva.

Nu dăduse glas temerilor ei în fața altora, dar dacă tatăl ei și echipajul acestuia nu erau în stare să evadeze? Ținând cont că erau încarcerați de aproape două luni, orice s-ar fi putut întâmpla. Iar Pierre era meschin! Îi hrănise decent sau nu le dăduse decât niște firimituri, doar cât să-i țină în viață? Îi abuzase în vreun alt fel, doar ca să se amuze? Îi lăsase oare pe membrii echipajului lui

Nathan în viață, având în vedere că nu însemnau nimic pentru el și că nu făceau parte din înțelegere?

Reuși să-și controleze tremurul înainte de a li se alătura celorlalți la parter. Nu avu ocazia să vorbească între patru ochi cu Drew în acea călătorie scurtă. Acesta preluase sarcina conducerii corabiei și stătu de vorbă cu Ohr aproape tot drumul. Deciseră că Ohr avea să meargă la țărm cu el și cu James. Richard nu fusese inclus în grupul salvatorilor, nu pentru că nu ar fi fost util, ci pentru că James îi spusese în trecere că, dacă îi însoțea, Richard avea să rămână în temniță. James glumise. Posibil. Dar Richard se hotărâse să nu îl pună la încercare.

Ancorară corabia *Triton* și pe cea a lui James într-un mic golf de pe partea de vest a insulei, care nu era foarte mare. Bixley spuse că aveau de mers pe jos în jur de un sfert de oră până la fort și puteau merge în mare parte pe plajă. Mai erau în jur de cinci ore de întuneric pentru a intra și a ieși din temniță, adică timp suficient, dacă nu intrau în vreun bucluc.

Gabrielle privi barca cu vâsle care era lăsată la apă. Lumina lunii care străbătea printre nori era suficientă pentru a vedea că James vâslea deja către țărm. Se simțea mai calmă acum, reușise să își controleze temerile, dar acestea rămăseseră acolo, aproape de suprafață. Cel mai mărunt lucru o putea face să înceapă din nou să tremure.

Ar fi trebuit să insiste să meargă cu ei. Dar, în puținele ei momente raționale, înțelesese că nu ar face decât să le stea în cale. Dacă trebuiau să lupte pentru a pătrunde, nu prea avea ea cum să îi ajute. Dar avea să fie o adevărată agonie să-i aștepte să se întoarcă la corabie.

Ohr o îmbrățișă scurt înainte de a se da într-o parte.

– Nu-ți face griji, spuse el. Îl vei vedea pe Nathan înainte să se încheie noaptea.

– Știu. Aveți grijă.

De-abia avu timp să spună acele vorbe, că Drew o prinse în brațe. Și, în fața întregului său echipaj, îi dădu cel mai tandru și mai tulburător sărut – singurul lucru care avea să-i distrugă în mod garantat controlul fragil pe care reușise să îl exercite asupra temerilor ei. Când îl sărută la rândul ei, desfătându-se de apropierea lui și de senzațiile încântătoare care îi cutreierau corpul,

începu să o cuprindă neliniștea. Freamătul apăru iar, dar el îi dădu drumul înainte de a o simți tremurând – și, în plus, era posibil să fi considerat asta simpla ei reacție la atingerea lui. Își duse buricele degetelor la buze, privindu-l dispărând peste bord.

– Nu văd ce e de iubit la el, remarcă Richard de lângă ea.

– Glumești? Este...

Gabrielle se opri, înțelegând ce recunoștea. Dumnezeule, de aceea se temea mai tare decât ar fi trebuit? Deoarece Drew dădea piept cu primejdia? Îl iubea. Ce prostie!

Richard îi cuprinse umerii cu brațul.

– O să se rezolve, *chérie*. Te adoră.

– Adoră toate femeile.

El râse încet.

– Și eu, dar aș renunța la toate pentru...

– Taci! îi spuse ea serioasă. Richard, te rog, nu mai tânji după soția altcuiva. Malory nu va mai tolera o nouă tentativă. Mă faci să-mi fie teamă pentru viața ta, căci nu ești deloc cumpătat în privința aceasta.

– Cine a spus că dragostea e cumpătată?

Fir-ar să fie, Richard avea dreptate. Dragostea nu era cumpătată deloc.

Oftă și îi ură noapte bună. Spera că avea să poată dormi în timp ce îi aștepta încordată să se întoarcă, dar nu își putea liniști nervii. Nu știa de cât timp zăcea în patul comod al lui Drew, dar în cele din urmă renunță la încercarea de a adormi și se întoarse pe punte, exact la timp pentru a vedea două bărci întorcându-se, ambele pline ochi cu oameni.

Reușiseră! Ușurarea ei era incredibilă, aproape ostenitoare. Merse clătinându-se până la balustradă, încercând să-l vadă pe tatăl ei într-una din cele două bărci, dar luna era ascunsă în clipa aceea, și singurul bărbat pe care îl recunoscu fu Ohr. Abia dacă îl distingea, și doar pentru că stătea în barca aceea... Care se îndrepta spre corabia lui James? De ce nu se întorcea pe *Triton*? Și de ce naiba stătea picioare? Știa că nu era un lucru prudent.

Toți mușchii din corpul ei se tensionară. Ceva nu era în regulă, ceva nu era deloc în regulă...

Nu ajunse bine la acea concluzie, că Ohr strigă exact înainte de a plonja în apă:

– E o capcană!

Câteva focuri de pistol fură imediat trase înspre el, căci se pare că armele fuseseră îndreptate spre el în tot acest timp. Ohr nu ieși la suprafață.

Gabrielle strânse balustrada în mână, aproape paralizată de durerea care o copleși. Ohr nu putea fi mort. Nu prietenul ei drag. Iar avertizarea venise prea târziu. Murise degeaba! Ceilalți înaintaseră înotând și erau deja pe ambele corăbii, nu, erau doar alții care li se alăturau tovarășilor lor, căci la bord se aflau deja o mulțime.

Auzi zgomot de luptă și pistoale împrejurul ei. Se întoarse și văzu un bărbat care se apleca peste un trup nemișcat. El ridică privirea spre ea și rânji. Nu îl recunoscu, nici pe bărbatul care îl împinse, aruncând un pumnal înspre unul dintre marinarii lui Drew, care încerca să scape peste bord. Bărbatul se rostogoli. Pumnalul dispăru odată cu el, implântat în spatele lui.

Își dădu seama că ea nu avea nici un fel de armă. Nu credea că avea să găsească vreuna în cabina lui Drew, căci acesta se înarmase până în dinți când plecase. Însă cabina lui era prea departe, oricum, iar balustrada era lângă ea. Singura ei șansă era să-și dea și ea drumul în apă.

Nu mai stătu pe gânduri și se pregăti să se arunce, când fu trasă și lipită de un piept ud, iar un braț puternic o apăsă pe gât. Rămase fără aer și începu să se panicheze, dând din brațe și din picioare cu sălbăticie.

Apoi o voce care părea vag familiară spuse:

– Și unde credeai că pleci mai exact, Gabby, draga mea?

Ea icni:

– Avery? Avery Dobs? Ce faci aici? Dă-mi drumul. Trebuie să...

– Nu pleci nicăieri, în afară de brațele lui Pierre, care te așteaptă, o întrerupse el.

Slăbi strânsoarea ca să se poată întoarce cu fața la el. Hainele lui ude, rânjetul arogant... Concluzia o lovi nemilos. Îngrozită, spuse:

– Dumnezeule, ce ai făcut?

– Datoria.

– Nu înțe... Vrei să spui că îndeplinești ordinele lui Pierre?

– De ce te surprinde? întrebă el. Uiți că am fost pe insula aceea a piraților cu tine și am asistat la aceleași lucruri ca tine.

– Despre ce vorbești? Eram ostatici! exclamă ea.

– Da, dar erau niște zăbrele în coliba în care ne țineau pe noi, bărbații, și nu aveam altceva de făcut decât să mă holbez printre ele. Am devenit foarte melancolic.

– Erai ostatic. Bineînțeles că...

– Nu, nu avea nimic de-a face cu asta. Știi că m-am uitat la ei cum cărau un cufăr în clădirea principală, cât am fost acolo? Era atât de greu, că l-au scăpat și s-a spart, iar din el au căzut o mulțime de monede de aur care s-au rostogolit pe pământ. Nu au făcut decât să râdă. Bogățiile erau depozitate exact în colibele de lângă noi, cufere pline de lână și mătase, lăzi cu tutun și rom, toate furate, toate depozitate până puteau fi vândute.

– Erau pirați! Asta era treaba lor.

– Exact, spuse el. Dar nu era doar bogăția pe care o puteai avea. Mi-au trebuit câteva luni ca să-mi dau seama. Era vorba și despre râsetele la care am fost martor pe insulă, despre glume, despre legăturile de prietenie. Bărbații aceia se distrau. Când m-am gândit să mă întorc la cariera mea pe o corabie englezească serioasă, unde o simplă greșeală te putea face să fii biciuit, nu am mai putut.

– Ai navigat cu căpitanii nepotriviți. Nu e așa pe toate...

– De unde naiba știi tu, Gabby? Nu că ar conta. Am ales la scurt timp după eliberare, încă dinainte de a ajunge în Anglia, și m-am întors direct în Caraibe. Mi-a mai trebuit o lună pentru a da de unul dintre căpitanii piraților. Primul nu a vrut să mă ia, dar a văzut cât de hotărât eram și mi-a permis să mă întorc pe insula aceea cu corabia lui. Pierre era acolo și avea nevoie de oameni, căci câștigase cu greu ultima bătălie pe mare. A fost dispus să mă pună la încercare, și nu l-am dezamăgit încă.

– Și atunci ce făceai în Anglia?

– Nu poți ghici? Am fost trimis să mă asigur că prietenul tău Bixley ajungea neîntârziat la tine. Acum am propria mea corabie. A fost neprețuit, Gabby! Eu sunt cel care l-a dus în Anglia. Habar n-avea cine sunt. Habar n-avea că se afla pe una dintre corăbiile lui Pierre. Așa că a fost destul de ușor să-i iau urma când am ajuns

la țărm, ducându-se direct la prietenii lui, și să trag cu urechea când i-a pus la curent cu situația tatălui tău. Am auzit de la ei unde stăteai. Nu aveam de gând să ies la iveală, dar apoi am auzit zvonul acela despre tine.

– Și trebuia să mi-l transmiți?

– Nu, deloc. M-am gândit că, dacă nu știai de el, te va îndemna și mai mult să te întorci aici. Și așa a fost. Și te-am urmărit. Te-am pierdut pe furtuna aceea, dar presimțeam că Anderson va andoca în Anguilla înainte de a porni să-l salveze pe tatăl tău, și nu m-a dezamăgit. Am reușit să aud în mare parte planurile pe care le-ați făcut în seara aceasta la han. În timp ce voi ați irosit timpul prosteşte, eu am venit direct aici să-l avertizez pe Pierre și să-mi primesc răsplata.

– Am crezut că ești un om bun. Am fost atât de fericită să te văd când ai venit la familia Malory, spuse ea cu tot dispreţul de care era în stare. Dar nu ești decât un ticălos cu două fețe, Avery.

Din nefericire, insulta nu-l atinse. Ba chiar râse, deși doar un moment. Apoi începeni. Dar, când vorbi, nu i se adresă ei.

– Lasă-l jos.

Gabrielle încercă să se întoarcă să vadă cu cine vorbea, dar nu era necesar. Avery se răsucise cu ea cu tot, punând-o între el și Richard, care îndrepta pistolul pe care îl avea în mână înspre capul lui Avery.

Era un moment excelent ca ea să se dea deoparte. Se pregăti pentru durere, apoi lăsă picioarele să i se înmoaie, ca să poată cădea pe punte. Duru, dar nu funcționă. Probabil că Avery se aştepta ca ea să facă ceva de genul acesta, căci brațul din jurul gâtului ei o trase înapoi pentru a-i acoperi pieptul, și simți vârful unui pumnal în obraz.

– Bună mișcare, Gabby, spuse el batjocoritor. Dar să nu mai încerci a doua oară.

– N-o vei ucide, spuse Richard.

– Nu, dar nu-mi pasă dacă îi fac o cicatrice. Și e ultima oară când te avertizez. Lasă-l jos!

Dar, înainte ca Richard să apuce să se decidă, fu lovit din spate și căzu pe punte. Iar în locul lui apăru Pierre Lacross.

Capitolul 48

Pierre nu îmbătrânise frumos în cei trei ani care trecuseră de când îl văzuse ultima dată. Barba lui neagră era la fel de încâlcită ca până atunci, dar în părul pe care-l purta până la umeri erau multe fire sure. Însă părea mult mai îmbătrânit din pricina ridurilor adânci care îi brăzdau fața. Viața pe care o dusese, lucrurile pe care le făcuse lăsaseră urme în înfățișarea lui. De fapt, era extrem de slab acum, aproape scofâlcit. O făcu să creadă că nu avea să fie complet neputincioasă în brațele lui. Putea să lupte cu el. S-ar putea chiar să învingă. Dar nu era momentul potrivit să încerce, în drum spre fortăreață, când avea să fie înconjurat de oamenii lui.

Nu îi spuse nimic, în afară de a-i șopti răgușit în ureche, făcând-o să înghețe:

– Am planuri minunate pentru tine, *chérie*.

Nu se putea gândi la asta. Dacă ar fi făcut-o, ar fi paralizat de frică, putând la fel de bine să se întindă la pământ să moară. În schimb, luă aminte la toate detaliile, cum ar fi că păreau a-i arunca pe toți cei rămași în viață în cală, pentru a se ocupa de ei mai târziu, inclusiv pe Richard și pe Timothy. Cum ar fi desișul din mijlocul insulei care făcea ca înaintarea să fie aproape imposibilă. Cum ar fi ușa ascunsă din zidul din dos pe care o văzu când ajunseră la fortăreață și care rămase deschisă neglijent.

Erau cu toții mult prea îmbătați de victorie pentru a mai fi precauți. Numără câte lumânări erau în pasajul scurt de acolo până în sala principală. Ușa prin care intraseră era și ea ascunsă în spatele unui dulăpior care se mișca ușor, iar când era pus la loc nu lăsa să se vadă că în spatele său s-ar afla un pasaj secret.

Faptul că nu le păsa că ea afla acest lucru vorbea de la sine. Evident, nici Pierre, nici oamenii lui nu se așteptau ca ea să mai plece de pe insula aceea vreodată.

Privind în jur prin sala ca o cazarmă, Gabrielle observă două căi de evadare. Una era o ușă mare, deschisă în clipa aceea, care dădea într-o curte largă. Curtea era împrejmuită de ziduri înalte. Desenul lui Bixley fusese exact din acest punct de vedere. Păcat că nu știuse de ușa secretă.

Cealaltă cale era o scară deschisă, îngustă, care ducea la un al doilea etaj, în care probabil locuiseră cândva ofițerii fortăreței. Dat fiind că era o fortăreață veche care fusese doar refăcută și nu complet renovată, Gabrielle ghici că bucătăria era afară, în curte, fără a avea legătură cu clădirea principală, iar intrarea în temniță era probabil tot acolo.

Văzu toate acestea dintr-o privire, dat fiind că era condusă – sau mai degrabă târâtă – prin sală înspre etaj, de către Pierre. Dormitorul în care intrară era probabil al lui, murdar, ticsit de mobilă desperecheată, cu patul nefăcut și vase murdare pe o măsuță. Faptul că nu închisese ușa când o trase înăuntru fu singura ei speranță pentru moment. Sugera că era posibil ca el să nu rămână.

Își eliberă mâna destul de ușor. Nici măcar nu mai încercase să o facă până atunci. Încă puțină speranță. Poate că era la fel de slăbit pe cât arăta. Nici măcar nu era foarte înalt. Uitase asta sau poate că nici măcar nu observase, căci nu mai întâlnise niciodată bărbați atât de înalți ca...

Nu se putea gândi la Drew încă, nu îndrăznea să se întrebe ce se întâmplase cu el. Dacă era mort, se temea că avea să se dea pur și simplu bătută, nemaipăsându-i ce se întâmpla cu ea. Și-ar pierde toată concentrarea și rațiunea, și avea nevoie de întreaga ei judecată pentru a supraviețui.

Se îndepărtă de Pierre. Nu funcționă; o urmă îndeaproape, păstrând-o la îndemână.

– Presupun că nu vrei hărțile? întrebă ea, întorcându-se spre el.

– Hărțile? întrebă el și râse. Știam că vei fi amuzantă. Nu, știi de ce ești aici.

Știa, doar că ar fi fost atât de plăcut să se înșele.

– Le dai drumul tatălui meu și celorlalți?

– Când ai încercat să mă înșeli? spuse el țâțâind. Ar trebui să-i ucid pe toți.

Ea păli, aproape pierzându-și echilibrul, căci i se înmuiaseră picioarele. Dar el râse.

– Bineînțeles că le voi da drumul. Crezi că aș irosi mâncare pe ei când nu e cazul?

– Minți.

– Mă rănești, Gabrielle. De ce ai crede așa ceva?

Rânjetul lui îi arătă că îl insultase.

– Știi că vor încerca să mă salveze. Nu vei risca...

– Să risc ce? o întrerupse el. Atâta timp cât stau departe, rămâi în viață, asta li se va spune. Crezi că vor risca? În plus, îl voi asigura pe tatăl tău că te voi ține doar până mă voi sătura de tine, după care poți pleca. Și râse din nou. Roșcata nu-ți va tolera prezența mai mult de câteva zile. E foarte geloasă.

Era surprinsă că îi spunea asta, dar poate că nici măcar nu era adevărat. Îi aruncă o privire plină de îndoieli.

– Și atunci de ce te-ai mai deranjat cu uneltirea asta alambicată pentru a mă aduce aici?

Pierre ridică din umeri.

– Pentru că s-ar putea să-mi ajungă câteva zile. Sau s-ar putea să decid să scap de ea și să te păstrez pe tine. Încă nu m-am hotărât. Ți-ar plăcea să te păstrez?

– Mi-ar plăcea să te duci în iad.

El râse din nou. Era clar că îl amuza, ceea ce nu era un lucru bun. Trebuia să-l facă să nu o vrea în preajmă, nu să-i dea motive să o păstreze.

Ridică o mână să o atingă. Ea i-o îndepărtă imediat, dar el fu rapid și îi prinse încheietura. Iar de data aceasta, când încercă să și-o tragă, îi dovedi că era mai puternic decât părea.

– Nu îți înțelege greșit poziția. Tatăl tău nu a plecat încă.

– Pot să-l văd?

– Nu.

– De unde să știu că e încă în viață?

El ridică din umeri și îi eliberă încheietura.

– Nu știi. Însă, fiindcă nu am avut nici un motiv să îl ucid, poți presupune că e. Dar ce-ar fi să testăm cât de mult vrei să plece... teafăr? Scoate-ți hainele! E cald în încăperea asta, nu vei avea nevoie de ele aici.

Preț de un moment, ea rămase paralizată. Purta una dintre fustele ei mai subțiri de pe insulă și o bluză subțire pe durata călătoriei, care se asortau și ar fi putut fi luate drept rochie. Dar, neavând decât lenjeria intimă și o camizolă pe dedesubt, nu avea să dureze prea mult să și le scoată. Faptul că ușa era deschisă

o făcuse să creadă că nu avea să o atingă deocamdată, că încă avea timp să evadeze. Privi spre ușă. El făcu la fel. Râsul lui reveni.

– Nu, nu, spuse el. Nu alerg după femei, e unul dintre lucrurile pe care nu le fac. Dacă fugi, voi pune să fie uciși toți prizonierii din temniță.

Ea înțepeni. O spusese cu un zâmbet afurisit pe buze, ca și când savura gândul ăla.

– Mă întorc în curând, mormăi Pierre, îndreptându-se spre ușă. Să mă aștepți în patul acela, altfel voi pune să fie adus tatăl tău și îl voi biciui în fața ta.

Capitolul 49

– Cât de strânse sunt legăturile tale? îl întrebă Drew pe James, care ședea lângă el, legat de același copac.

– Am fost legat cu noduri mai bune la viața mea, răspunse James.

– Atunci le poți rupe?

– Da, spuse James, făcând ca speranțele lui Drew să crească, pentru ca apoi să se evapore când cumnatul lui adăugă: La un moment dat.

– Nu avem toată noaptea la dispoziție! L-ai auzit pe ticălosul ăla. Se vor întoarce curând. Dumnezeule, și dacă va fi ultimul lucru pe care îl voi face, tot îl voi ucide pe Lacross, spuse Drew, luptându-se cu frânghiile din jurul încheieturilor.

– Va trebui să stai la coadă, răspunse James.

Drew mârâi:

– O dată în viața ta, Malory, va trebui să stai tu la coadă.

Plecaseră de pe corăbii înarmați până în dinți. Nu le folosise cu nimic când fuseseră prinși în ambuscadă. Trebuie să fi fost douăzeci de pistoale îndreptate spre ei când fuseseră înconjurați pe plajă, la jumătatea drumului spre fortăreață. Cineva îi avertizase pe pirați că veneau. Piraților chiar se lăudaseră cu asta.

Le legaseră mâinile la spate, dar nu fuseseră ținuți pe plajă decât până apăruse Pierre Lacross. Bixley îi cunoștea pe unii dintre

oamenii lui Pierre şi îi înjurase de mama focului până când unul dintre piraţi se enervase şi le pusese căluş.

– Deci aceştia sunt cei care au încercat să-mi ia trofeul? spusese Lacross când ajunse cu un alt grup mare de bărbaţi.

– Vrei să-i omorâm? întrebase cineva.

– Ne-am distra prea puţin, răspunsese Pierre pe un ton amuzat, apoi arătase spre Ohr. Acela merge cu noi. Trebuie să capturăm două corăbii, vom avea nevoie de toţi oamenii. Ceilalţi trei nu merg nicăieri. Luaţi-i când terminăm.

Îl luaseră pe Ohr cu ei ca să le uşureze accesul pe corăbii printr-un şiretlic. Piraţii stătuseră şi aşteptaseră aproape o oră, astfel încât echipajele de pe cele două corăbii să creadă că trecuse suficient timp încât salvarea să fi reuşit. Prezenţa lui Ohr trebuia să dea această impresie.

Nu fusese lăsat nici un om să-i păzească. Nu era nevoie, dat fiind că piraţii petrecuseră timpul pe care îl mai aveau de aşteptat pentru a se asigura că prizonierii erau bine legaţi. Aduseseră mai multe frânghii. Una dintre ele fusese folosită chiar pentru a-i lega de un palmier. Nu era nici o îndoială că aveau să fie tot acolo când urma să vină cineva să-i preia.

Fusese destul de uşor să-şi scoată căluşul, dar frânghiile erau cu totul altceva. Cele din jurul încheieturilor lui Drew erau mai mult decât dureroase, şi nu-şi mai simţea mâinile. Şi trecuse prea mult timp, destul încât Pierre să-şi fi pus în aplicare capcana. Fusese deja capturată Gabrielle? Îl ucidea să se gândească la ce avea să i se întâmple.

– Vor sărbători în seara aceasta, spuse Bixley, scoţându-şi în cele din urmă căluşul. Aşa au făcut după ce l-au capturat pe Nathan. Profită de orice scuză pentru a deschide un nou butoi, şi i-aţi auzit trâmbiţând că „au pus mâna pe noi".

Şi vor mai avea încă un motiv pentru a trâmbiţa dacă şi cealaltă capcană va avea succes. Încă două corăbii bune de scos la vânzare sau de folosit şi cea mai frumoasă femeie...

– Asta s-ar putea să ne mai dea puţin timp, spuse James.

– Timp pentru ce? mârâi Drew.

– Să preluăm controlul, desigur. Crezi că o voi lăsa pe George să se frământe dacă nu ne întoarcem până în zori?

– Aş vrea să ştiu cum dracu' crezi...

– Liniște, vine cineva încoace, șuieră Bixley.

Drew nu mai simțise niciodată atâta frustrare. Dacă nu rupea legăturile acelea în curând... Nici măcar nu simțea dacă făcea vreun progres, dar se încorda din răsputeri.

Distingea șase oameni apropiindu-se de ei pe plajă, râzând și înaintând agale. Așadar, capcana le reușise?

– Ți-am spus că vor fi încă aici, că nu contează cât de mari sunt, îi spuse unul dintre pirați tovarășului său, aplecându-se să taie funia legată de copac. Nimeni nu face noduri mai bune ca mine.

– Să mergem, amicilor, spuse un alt bărbat, împingându-l pe Drew cu piciorul. Avem o temniță plăcută care vă așteaptă.

James se ridică în clipa în care frânghia îi căzu de pe piept. Drew alunecă în sus pe trunchiul copacului pentru a face același lucru. Cu picioarele lui lungi acum amorțite, mergea ceva mai greu. Și le mișcă pentru a le dezmorți. Bixley se ridică în genunchi și se opri, așa că cineva îl trase sus.

James scutură din cap ca să-și îndepărteze părul de pe față. Atunci fu recunoscut.

– Nu te cunosc? îl întrebă unul dintre pirați. Era mai vârstnic decât ceilalți.

– Mă îndoiesc, răspunse James și se întoarse, nemaibăgându-l în seamă.

Omul insistă, veni în fața lui să-i vadă chipul din nou și spuse:

– Îmi ești al naibii de cunoscut. Mă pricep la fețe. Nu uit niciodată...

– Senilitatea schimbă asta, îl întrerupse James sec. Așa că dă-mi voie să-ți explic într-un fel în care ar înțelege și un copil. Nu mă cunoști, nu m-ai cunoscut niciodată și, cel mai important, nu *vrei* să mă cunoști.

Asta îi făcu pe prietenii piratului să râdă, iar unul dintre ei zise glumeț:

– Crede că-i prea bun pentru cei de teapa ta, Mort.

Enervat, Mort se apropie să se zgâiască la James, iar apoi pe chipul lui se citi surpriza.

– Al naibii să fiu! Ți-am zis că nu uit niciodată o față. Ești căpitanul Hawke! Știam eu! Am navigat cu tine vreo două luni, dar erai prea sălbatic și peri... culos...

Cuvântul se pierdu în aer când Mort încercă să facă un pas înapoi, dar nu fu suficient de rapid.

– Ar fi trebuit să ții minte și asta, bătrâne, spuse James, pocnindu-l pe Mort în față.

Drew fu la fel de surprins ca pirații că James se eliberase de frânghii. Încă unul se prăbuși după o lovitură uimitor de rapidă în obraz, înainte ca vreunul dintre ei să aibă măcar șansa de a se mișca. Ultimul dintre cei patru piraţi rămaşi în picioare încercă să-l atace pe James. Drew reuși să doboare doi dintre ei cu piciorul. Bixley căzu pe unul din ei să-l țină la pământ, în timp ce Drew îl izbi pe altul drept în față, lăsându-l inconștient. James doborâse deja încă unul, făcându-l să zboare câțiva metri. Ultimul om rămas în picioare se panică și încercă să fugă. Drew îl prinse, dar, cu brațele încă legate, îi era greu să-l țină la pământ. Iar James nu veni imediat să-l ajute, căci se dusese să se ocupe de piratul pe care Bixley îl ținea cu piciorul. Nu era cea mai bună cale, dar funcționă.

Drew se rostogoli să se asigure că nici unul dintre cei șase piraţi nu mai mișca. Întreaga bătaie durase mai puțin de un minut, dar loviturile de pumn ale lui James Malory fuseseră mereu rapide și mortale.

Ridicându-se, îi spuse lui James:

– Bună treabă, dar m-ai fi putut avertiza cumva.

– Nu am făcut-o? răspunse James. Am crezut că faptul că i-am rupt falca lui Mort ți-a dat un indiciu.

– Frânghiile? spuse Drew nerăbdător.

Acum, că situația se schimbase în favoarea lor, cum ar veni, nu voia să mai irosească nici un minut pentru a ajunge la Gabrielle.

James luă un pumnal de la unul dintre piraţi și veni să-i taie funiile. Și, într-unul dintre momentele de compasiune pe care rareori le dezvăluia altcuiva în afară de soția sa, îi spuse:

– O să fie bine, Drew.

– Știu, trebuie să fie. Dar trebuie să mă conving de asta mai devreme decât mai târziu. Nu adăugă „Înainte ca el să-i facă rău", dar asta era în mintea lui și îl făcu să se grăbească și mai tare spre fortăreață.

Capitolul 50

– Dacă te atinge, va trebui să te ucid.

Nu doar cuvintele îi spuseră lui Gabrielle că nu era singură și că nu Pierre era cel care i se alăturase. Același indiciu i-l dădu și lama care îi apăsa gâtul. Iar? Toți prietenii lui Pierre aveau o fixație cu tăierea gâtului?

Gabrielle stătuse întinsă pe patul pe care îi ceruse Pierre să îl aștepte, dar fusese incapabilă să-și scoată hainele. Deschise ochii și văzu o femeie cu un genunchi pe pat, aplecându-se spre ea. Părul de un roșcat aprins o trădă.

Nu o mai întâlnise și nici nu o mai văzuse pe Roșcată până atunci și fu surprinsă să constate că era o femeie frumoasă, prea drăguță pentru cineva ca Pierre. Avea câteva cicatrici pe obrazul stâng, dar nu erau mari și de-abia se observau. Avea treizeci și ceva de ani și purta haine bărbătești strâmte. Prea mulți dintre nasturii cămășii rămaseseră desfăcuți, dând la iveală o pereche de sâni rotunzi, de-abia acoperiți. În jurul capului avea legată o mică eșarfă neagră, pentru a nu-i intra în ochi părul răvășit, astfel că cerceii rotunzi de aur din urechi se clătinau liberi.

Remarca ei i se păru bizară lui Gabrielle. Femeia trebuia să știe care era planul lui Pierre.

– De ce nu-l omori pe el în schimb? întrebă Gabrielle curioasă.

– Să-l omor? Îl iubesc pe ticălosul ăla.

– Atunci ajută-ne să evadăm.

Speranțele lui Gabrielle prinseră aripi când Roșcata chiar păru să se gândească la acea posibilitate, dar apoi clătină din cap.

– Nu e una dintre opțiunile mele favorite. Mai degrabă, fie te ucid, fie te fac mai puțin atrăgătoare. Vrei să alegi?

Suna a bravură stârnită de furie, așa că ignoră amenințarea și întrebă:

– Cum ai intrat aici fără să te vadă?

– Nu era atent la ușa mea. Am așteptat până a ieșit să se ușureze.

– Dacă nu vrei să mă ajuți, atunci poți să mă ucizi. Bărbatul pe care îl iubesc, Dumnezeule, nici măcar nu știu dacă mai e în viață! strigă Gabrielle.

Roșcata se îndreptă, pufnind.

– Ce melodramatic, de parcă m-ar putea impresiona. Dar nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu tatăl tău. Îmi place de bătrânul tău. Mă voi asigura că e eliberat.

Puțină compasiune înainte de crimă? Avea senzația că era posibil ca Roșcata să nu fie atât de însetată de sânge pe cât voia să pară, ceea ce îi dădu mai multă speranță decât avusese toată noaptea.

– Mulțumesc, spuse Gabrielle. Dar nu vorbeam despre el.

– Atunci despre cine...?

Auziră amândouă pași apropiindu-se de ușă. Roșcata se panică și sări pe pat, ghemuindu-se pe cealaltă parte. Ce simți Gabrielle era mai rău decât panica. Nu mai avea timp, speranța care-i încolțise se evaporase.

Ușa se deschise. Pierre se clătină un moment, înainte de a-și recăpăta echilibrul. Avea ochii sticloși. Era beat.

Dar nu păru astfel când spuse:

– Nu respecți ordinele, *chérie*, dar vei învăța. Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, dar nu am rezistat tentației de a savura acest triumf. Te vreau de prea mult timp. Și prea mult timp am crezut că nu voi ajunge la tine. Dar nu mai e așa, hmm?

Auzi icnetul când spuse că o dorea. Nu era al ei. Își închipuia ce simțea Roșcata auzind asta, dacă îl iubea cu adevărat. Dar ce se așteptase femeia să se întâmple? Ignorase consecințele uneltirii lui, sperând că avea să dea greș? Sau era la fel de neputincioasă ca ea?

Gabrielle nu spuse nimic, incapabilă să scoată o vorbă din pricina fricii și a repulsiei pe care le simți în timp ce el se apropia de pat. Sunetul unui pistol care se auzi de afară îl făcu pe Pierre să se oprească.

– Ce fac dobitocii ăia? mormăi el.

Adăugă câteva înjurături în franceză, plecând să afle.

Gabrielle înțelese că asta putea fi singura ei șansă de a evada. Sări din pat și parcurse pe jumătate distanța până la ușă, înainte de a-și aminti că Roșcata ar putea încerca să o oprească. Privi

înapoi. Aceasta sătea pe cealaltă parte a patului. Părea furioasă, dar nu pentru că Gabrielle încerca să fugă.

– Dă-i drumul, pleacă! spuse Roşcata dintr-o suflare. Pleacă de aici cât mai poți!

Gabrielle ezită.

– Ce îi vei spune?

– Să-i spun? După ce am auzit, va fi norocos dacă nu îl ucid. Am terminat-o cu el!

Gabrielle nu mai pierdu nici o clipă. Sala de jos era goală. Orice s-ar fi întâmplat în curte îi atrăsese pe toți pirații afară. Auzi alte împuşcături până să ajungă afară, iar în curte dădu peste un adevărat măcel.

Bărbații de pe corăbii! Erau peste tot, luptând cu ce arme găseau, iar unii doar cu pumnii. Îl văzu pe Ohr – Oh, slavă cerului, era viu! Dar se uită disperată după un bărbat anume în mulțime. Cel mai înalt bărbat de acolo – ar fi trebuit să-l remarce imediat dacă ar fi fost ziua, dar la lumina lunii îi trebuiră câteva momente să-l vadă, şi i se înmuiară genunchii când dădu cu ochii de el, atât de uşurată se simțea. Drew îi căra pumni unui pirat pe care îl ținea de pieptul cămăşii. Era teafăr!

Îi venea să fugă la el şi trebui să se lupte cu impulsul de-a o face. Arăta magnific rotindu-şi pumnii în aer, sărind de la un pirat la altul. Ştia că nu era un moment potrivit pentru a-l întrerupe, dar era momentul perfect pentru a-şi găsi tatăl, cât timp curtea era cuprinsă de un asemenea haos, că nu ar fi observat-o nimeni.

Îşi croi drum cu grijă, fiind nevoită se oprească o singură dată, când doi bărbați căzură aproape la picioarele ei, muşcând pământul. Prima uşă pe care o găsi şi care părea a fi intrarea în temniță nu duse decât într-o pivniță rece. A doua fu uşa potrivită. Treptele înguste erau luminate de o torță atârnată sus. Nu mai rămăsese cine ştie ce din ea, dar mai erau vreo şase neîncepute, într-un coş de pe podea, după uşă. Aprinse una nouă. Lumina mai puternică scoase la iveală inelul mare cu o singură cheie pe el, care atârna într-un cârlig pe perete. Îl luă şi coborî.

Faptul că nu era decât o cheie o îngrijoră, dar înțelese când ajunse la capătul scărilor. Nu erau decât două uşi pe coridorul lung de acolo, una pe fiecare parte. Celule militare, construite să adăpostească mulți prizonieri laolaltă. O uşă era deschisă şi dădea

într-o celulă nefolosită. Cealaltă era încuiată. Auzea voci de cealaltă parte, discutând despre larma din curte.

– Tată?

– Gabby? auzi din adâncul carcerei, apoi mai de aproape, căci el se apropie de uşă. Dumnezeule, ce faci aici?

Lăsă torţa jos, luptându-se cu lacătul, cu mâinile tremurându-i.

– M-am... m-am gândit că e rândul meu să te salvez.

Începea să plângă, dar nu se putea abţine. Îşi făcuse atâtea griji pentru el în toate acele săptămâni, frica ei cea mai teribilă fiind că Pierre, la cât de malefic era, nu avea să-i ţină pe Nathan şi pe oamenii acestuia în viaţă.

– Spune-mi că eşti bine.

– Suntem bine. Am avut destulă mâncare, am fost scoşi la mişcare o dată pe săptămână, deşi ne-ar prinde bine să mai schimbăm mirosul.

Deschise uşa şi văzu cu ochii ei. Tatăl ei stătea acolo, zâmbindu-i larg, cu părul şi barba lungi. Începu să râdă când îl îmbrăţişă.

– Uită-te la tine, eşti lăţos.

– Jur că am cerut un bărbier, dar au crezut că glumesc, o tachină el. Dar cum ai ajuns aici şi ce se întâmplă sus?

– Am adus o mulţime de ajutoare. James Malory şi cumnatul lui american, cu echipajele lor.

– Pierre?

– Nu ştiu, trebui ea să recunoască. Încă se luptă.

El o luă de mână.

– Haide să ieşim de aici. La naiba, sper că Pierre e încă viu. Vreau şi eu o bucăţică din el.

Capitolul 51

Drew nu mai fusese niciodată atât de înnebunit. Îşi croi drum luptând până la clădirea principală, dar, după ce intră şi căută în cele câteva încăperi de sus unde era sigur că avea să o găsească pe Gabrielle, nu dădu decât peste o femeie roşcată care îşi împacheta furioasă lucrurile.

– Unde a dus-o Lacross pe femeie? întrebă Drew poruncitor.

Ea nu îi aruncă decât o privire scurtă, apoi zise:

– Am lăsat-o să plece înainte să înceapă împușcăturile. Dacă e deșteaptă, se ascunde.

El coborî în fugă și ieși afară. Văzu imediat că aparură mai mulți bărbați care ajutau la lupta cu ultimii pirați rămași în picioare. După cum arătau, ghici că erau prizonierii eliberați din temniță și nu trebui să se întrebe cine îi eliberase. O văzu, stând deoparte, și începu să alerge spre ea.

Gabrielle îl văzu gonind prin curte către ea. Îi ieși în întâmpinare și își aruncă brațele în jurul gâtului lui când se întâlniră. Picioarele nu-i mai atingeau pământul, o strângea atât de tare, apoi o sărută și o sărută iar și nu se mai oprea.

– Dumnezeule, am crezut că a pus mâna pe tine..., începu el.

– Mi-a fost atât de teamă când m-am gândit că ai fost capturat!

– Am fost, dar James s-a dezlegat și a îndreptat lucrurile...

– O, Doamne, Drew, câteva minute și...

– Nu te-a atins?

– Nu, împușcăturile l-au îndepărtat. Și, cum nu mai era nimeni în sală să mă oprească, am găsit temnița și l-am eliberat pe tata.

Acum, că spusese totul, începu să tremure. Drew simți și încercă să o aline. Propria lui panică se liniștise, acum că o avea teafără în brațele lui. O trase la piept, o sărută tandru și își trecu degetele prin părul ei.

– Poți să-i mulțumești lui Ohr pentru sincronizare, spuse el cu voce calmă. Bixley ne-a arătat mie și lui James o intrare secretă, dar, dacă am fi fost doar noi trei, ar fi trebuit să fim mai precauți – de fapt, James a trebuit să mă țină. Nu mai prea gândeam limpede, atât eram de îngrijorat din pricina ta. Dar apoi a sosit Ohr la porțile din față cu oamenii de pe corăbii și am reușit să le deschidem înainte ca mulțimea de pirați să înceapă să iasă în curte. Unde e tatăl tău? E bine?

Se uită prin curte și își văzu tatăl rupând o scândură pe care o găsise pe spinarea... Era Pierre acela? Da, și Nathan părea stăpân pe situație. Era înconjurat de aproape toți membrii echipajului. Unii dintre ei îi legau deja pe piratii pe care îi doborâseră. Alții

îl pocneau pe Pierre. Lacross trecea de la unul la altul. Observă că fusese capturat și Avery, îngroșând rândurile piraților care erau deja luați prizonieri.

Privi spre Drew zâmbind.

– Da, au fost tratați destul de bine, deși nu datorită lui Pierre. Au fost cu toții prieteni cândva, cele două echipaje – ei bine, nu chiar prieteni, dar ceva mai mult decât simple cunoștințe, pe vremea când împărțeau aceeași bază.

Șovăielnic, el îi spuse:

– Voiam să îi cer tatălui tău permisiunea de a mă căsători cu tine.

Ea înlemni și se lăsă pe spate să-l privească. Era ceva în ochii ei. Amuzament? Tandrețe? La naiba, nu-și dădea seama și se simțea deodată stânjenit. Niciodată în viața lui nu mai fusese lipsit de încredere în fața unei femei. Dar nici nu mai simțise așa ceva pentru o femeie până atunci.

– Drew, mă iubești?

– Dumnezeule, Gabby, chiar trebuie să întrebi?

– Sora ta era foarte sigură că nu vei dori să te căsătorești niciodată.

– Sora mea nu știe prin ce iad m-ai făcut să trec până să pricep.

– Iad?! icni ea și încercă să se desprindă indignată din brațele lui.

El o împiedică să se retragă și îi cuprinse tandru obrajii.

– Știu că în clipa aceasta cel mai important lucru din viața mea e să nu te pierd. Știu că ești în gândurile mele zi și noapte. Știu că am luat-o un pic razna la gândul că Pierre ți-ar putea face rău. Știu că mă înnebunești de dorință. Știu că vreau să te protejez, să te ador... Știu foarte bine ce înseamnă toate astea, Gabby. Te iubesc atât de mult că doare.

Zâmbetul înflori încet pe chipul ei, devenind splendid.

– Haide să îl găsim pe tata, ca să-i poți spune toate motivele pentru care vrei să te căsătorești cu mine.

– Ăă, îi voi da un singur motiv, dacă nu te deranjează. Tații au tendința de a nu fi tocmai încântați când se pomenește despre pasiune carnală în legătură cu fiicele lor.

– Poți omite partea aceea.

– Acum, că stau să mă gândesc, tații au putereaa să spună și nu. Chiar vrei să mă faci să trec prin asta?

– Eu? Tu ești cel care a zis că vrea să-i ceară permisiunea, îi reaminti ea.

– A fost doar un gând. Nu cred că vorbeam serios. Îți spuneam doar ce aveam în minte. Nu aveam nevoie decât de acceptarea ta.

– Nu-ți mai face griji. Nu va fi prea furios când va auzi de scandalul din Londra.

Drew mormăi. Dar apoi îi observă zâmbetul exact înainte de a-i cuprinde gâtul cu brațele, trăgându-i gura înspre a ei.

– Ai meritat să te tachinez puțin după ce m-ai făcut să aștept atât confesiunea aceea, spuse ea deasupra buzelor lui.

– Atunci, te căsătorești cu mine?

– Eram gata să mă căsătoresc cu tine din Londra!

În momentul acela, în care o săruta, nu erau conștienți de ceea ce se întâmpla în jurul lor, nici măcar de aclamațiile prietenilor lor, care îi priveau. În apropierea cazarmelor, James îl găsi pe Nathan, care îl lega cu o frânghie pe Pierre. Piratul de-abia dacă mai era conștient după bătaia pe care o încasase. Până cu o clipă în urmă, fusese trecut din mână în mână între membrii echipajului lui Nathan. Fiecare dintre ei îi dăduse câte un pumn sau un picior drept răsplată pentru ospitalitatea oferită.

– I-aș fi rupt pur și simplu gâtul, remarcă James.

– James Malory! exclamă Nathan ridicând privirea. Gabby spunea că ai luat parte la această operațiune de salvare. Dacă știam că te vei implica, nu mi-aș mai fi petrecut toate aceste săptămâni făcându-mi griji!

– Sper că aia e frânghia cu care îl vei lega fedeleș pe Lacross?

Nathan întoarse privirea spre Pierre și clătină din cap.

– Nu, merită o soartă mult mai rea de atât. Îl voi preda autorităților engleze în Anguilla, unde își va petrece restul vieții în închisoare.

– În cazul acesta, dacă nu te deranjează..., spuse James și se aplecă să-i ridice capul lui Pierre de la pământ cât să-i spargă obrazul cu pumnul.

Acum era inconștient.

Nathan râse.

– Același Malory ca pe vremuri, hmm? La naiba, ce bine că te revăd! Nu numai că mi-ai salvat viața și viețile oamenilor mei, dar ai salvat-o pe Gabby.

– Cred că eu am făcut asta! spuse Drew, alăturându-li-se împreună cu Gabrielle.

James ridică dintr-o sprânceană arămie, dar apoi spuse generos:

– Recunosc, cumnatul meu a avut propria contribuția la crăpatul capetelor astăzi. Nathan, acesta este unul dintre frații mai mici ai soției mele, Drew Anderson.

– E o plăcere, domnule, spuse Drew, strângându-i cu căldură mâna lui Nathan.

– Nu, plăcerea este negreșit a mea, răspunse Nathan. Dar tu, James! Ți-ai plătit datoria față de mine îndoit. Nu te-am rugat decât să o ajuți pe Gabby să-și găsească...

James îl întrerupse făcând semn spre Drew, care o săruta pasional pe Gabrielle.

– Cred că putem presupune fără a ne înșela că am îndeplinit toate cerințele.

Capitolul 52

Gabrielle se căsători cu Drew Anderson într-o capelă mică din orașul ei, St. Kitts, chiar a doua zi. Ar fi fost dispusă să aștepte dacă el ar fi dorit să dea de frații lui, ca să poată fi și ei prezenți la fericitul eveniment, dar el nu voi să audă de așa ceva. În clipa în care primise permisiunea tatălui ei, ceea ce fusese o experiență dureros de stânjenitoare pentru el, întrebase unde putea găsi cel mai apropiat preot. Și, în plus, sora și cumnatul său erau acolo pentru a-i reprezenta familia.

Gabrielle se amuzase teribil de cât de greu îi venise lui să vorbească cu tatăl ei. Se grăbise de mama focului să o facă, apoi, când venise momentul să pună întrebarea, se bâlbâise la fiecare cuvânt. Și știa exact de ce. De vină era cuvântul acela „căsătorie". Chiar crezuse că avea să treacă prin viață evitând această legătură

cu atâtea implicații. Era un pic șocat să accepte faptul că voia să se căsătorească. Dar nu se îndoia că își dorea. Doar că prefera să vadă evenimentul mai curând ca pe o modalitate de a o păstra pentru totdeauna decât ca pe un lucru care îl făcea să intre în rândul oamenilor.

Reuși să poarte rochia de mireasă a mamei ei în cadrul ceremoniei. Cu un strat de dantelă roz, pe deasupra satinului albastru, combinația dădea încântătoarei rochii o nuanță de lavandă, și, pentru a completa această iluzie, vălul subțire care flutura în urma ei era de aceeași culoare, potrivindu-se de minune cu părul ei întunecat. Rochia era unul dintre puținele lucruri care îi aparținuseră Carlei și pe care le adusese cu ea în prima călătorie spre Caraibe. Nu o luase în Anglia când plecase să-și caute soț, pur și simplu pentru că în adâncul sufletului spera să nu găsească unul. Cât de repede schimbase lucrurile dragostea.

Tatăl ei recunoscu rochia. Gabrielle nu crezuse c-avea s-o recunoască. Când veni să o ia pentru a o conduce spre altar, îi spuse:

– Mama ta a fost o mireasă frumoasă în rochia aceea, dar tu, draga mea, ești un înger. Ești sigură cu privire la acest bărbat? Nu te-a prea lăsat singură, să apuc să te întreb ce sentimente ai.

Ea râse.

– Da, foarte sigură. Nu știam că e posibil să fii atât de fericit, tată. Și eu sunt cea care nu-l scapă din priviri. Bărbații au tendința de a se speria din cele mai stupide motive când vine vorba despre căsătorie.

El zâmbi larg.

– La fel și femeile, dar nu cred că trebuie să-ți faci griji. E evident din felul în care te privește că te iubește foarte mult. Acum, haide să te căsătorim. Dă-mi voie să-ți îndrept vălul. Și ce ascunzi acolo la gât?

– Nu-l ascund, doar că am uitat să-l scot la iveală când mi-am pus rochia, spuse ea și ridică medalionul, așezându-l în centrul corsajului cu decolteu pătrat al rochiei. E ceva ce mi-a dat mama cu multă vreme în urmă.

– Să fiu al naibii, spuse Nathan, privind țintă la miniatură. Așadar, așa au ascuns-o, transformând-o în bijuterie.

– Ce? spuse ea, apoi rămase fără răsuflare și ghici:

Bucata lipsă din harta ta?

El începu să râdă.

– Într-adevăr.

– Dar cum poate fi de folos pictura unui sat? Am văzut restul hărții, nu are alte elemente de identificare în afară de X-ul care arată locul unde este îngropată comoara. Chiar și forma insulei pe care se află este neclară.

– Da, dar asta este ceea ce lipsea. Un singur reper care poate fi localizat. Nu trebuie decât să găsesc o insulă cu un sat de pescari ca acela, pe coasta de sud, unde probabil nu e nimic altceva în afară de construcții recente... Se opri și se plesni peste frunte. Și știu exact unde este! Am fost acolo. Nici măcar nu are un nume încă, dar ne-am oprit acolo pentru a ne aproviziona, cu ani în urmă. Sătenii se lăudau că insula le aparține, dar nimeni altcineva nu voia să se stabilească acolo.

Ea îi zâmbi larg.

– E o vânătoare de comori pe care nu vreau s-o ratez. Nici măcar nu m-aș fi născut dacă nu ai fi avut celelalte părți ale hărții și nu ai fi venit în Anglia să cauți bucata lipsă.

Tatăl ei avea expresia aceea care îi apărea întotdeauna în privire când mirosea o comoară. Entuziasm, combinat cu nerăbdare și cu bucurie.

Nathan Brooks nu era niciodată mai fericit decât atunci când își descifra una dintre hărți.

– Cam așa e, fu el de acord. N-am avut nici un alt motiv să mă întorc în țara mea de baștină. Dar viitorul tău soț nu-mi pare a fi un vânător de comori, și sunt sigur că va dori să plece cu tine, să fiți doar voi doi pentru a sărbători începutul noii voastre vieți împreună – poate nu și dacă îi voi spune că îți voi oferi ție această comoară drept cadou de nuntă. Crezi că ar vrea să vină cu noi, în cazul acesta?

Ea râse.

– Probabil că nu. Dar, când va vedea cât de mult îmi doresc eu, s-ar putea să fie de acord. Îi place să îmi facă voia. Dar ești sigur că vrei să renunți la comoară? Ai căutat-o atât de mult.

– Da, dar cel care a îngropat-o este unul dintre strămoșii tăi, și a născocit un plan atât de elaborat pentru a o ascunde, încât nu a împărtășit informația nici măcar cu familia lui. Mama

ta nu a știut niciodată de ea, și a fost ultima din spiță. Se cuvine să îți revină ție.

Auzind cum se pune problema, Drew fu de acord să îi însoțească – și se lăsă convins chiar ușor. Insistă doar să navigheze cu *Triton*, nu cu *Crusty Jewel*. În mod ironic, corabia lui Nathan, pentru care Latice își trădase căpitanul și tovarășii, nu fusese folosită niciodată. Stătuse în golf, în fața fortăreței lui Pierre, laolaltă cu alte trei corăbii pe care Nathan le luă drept recompensă pentru întemnițarea suferită.

Dar Drew pomeni ceva cum că nu s-ar simți în largul lui să facă dragoste cu soția sa cu tatăl acesteia în cabina de alături. Gabrielle nu făcu decât să zâmbească aprobator. Părea un lucru universal ezitarea asta a căpitanilor de a naviga pe alte corăbii în afară de cele care le aparțineau, și nu se îndoia că la fel stăteau lucrurile și în cazul soțului ei.

Gabrielle nu fu deranjantă că avea să rateze veselia de pe *Crusty Jewel*, pe urmele căreia veneau. Deja considera că *Triton* era casa ei. Și, în plus, își petrecură noaptea nunții la bordul ei, iar Drew nu făcu decât să o lase în grija altcuiva a doua zi dimineața, înainte de a se întoarce în cabina lor pentru a se ocupa de ea.

Dar nu fu o călătorie lungă. Dimineața nu ajunsese decât la jumătate când ancorară lângă mica insulă. Apoi urmă partea dificilă, în care trebuiră să numere pașii și să se asigure că găsiseră locul potrivit în care să înceapă să sape. 258 de pași la nord de craniul care rânjea, spunea legenda din josul hărții, dar trebuiau să găsească craniul în apropierea punctului notat cu X. Acesta se dovedi a fi incrustat pe o piatră plată de pe o lespede stâncoasă. Se chinuiră să o găsească până la mijlocul zilei! Dar întârzierea le menținu entuziasmul la cote ridicate. Avea să fie mama tuturor comorilor, cea care fusese cel mai greu de găsit. Și, deși le fusese deja dăruită proaspeților însurăței, toți cei prezenți erau încântați de descoperire.

Dubloni spanioli, spuneau cei mai mulți. Obiecte de artă din Europa, ziceau alții. Harta avea câteva sute de ani, la urma urmelor, fiind făcută în zilele de glorie ale pirateriei pe mări. Și, în ciuda faptului că proprietarul acestei comori nu fusese pirat el însuși, fusese un lord englez trimis să curețe mările de pirați. Astfel că se presupusese mereu că acea comoară pe care o îngropase

fusese confiscată de pe una dintre navele de pirați pe care o capturase.

Drew stătea în spatele lui Gabrielle, ținând-o de mijloc. Ea se sprijinea de pieptul lui, privind la săpături.

– Vei fi dezamăgită dacă nu vor găsi nimic? o întrebă el.

– Bineînțeles că voi fi, spuse ea pe un ton relaxat. Dar nu va fi un cufăr gol. Dat fiind că ultima bucată din hartă a fost transmisă în familia mea fără ca măcar să se știe ce era, comoara aceasta trebuie să fie intactă.

El o sărută pe gât.

– Sper că ai dreptate, scumpo. De dragul tău.

Auzi îndoiala din vocea lui, dar nu o băgă în seamă. Era prea entuziasmată pentru a se gândi la lucruri negative.

Iar apoi unul dintre oamenii tatălui ei săltă cufărul cu un strigăt de bucurie. Era unul mic, nu mai mare de treizeci de centimetri. Și nu avea lacăt. Omul i-l înmână iute lui Nathan, care îl deschise fără să mai aștepte.

Întregul echipaj se adunase în preajma lui, ținându-și răsuflarea de nerăbdare, și deodată se auziră icnetele lor simultane de dezamăgire. Chiar nu crezuse că avea să fie gol.

Nu era. Drew o duse la Nathan, care îi aruncă un zâmbet sfios.

– Se pare că ți-am oferit niște suvenire drept cadou de nuntă, spuse el înmânându-i cufărul.

Gabrielle privi înăuntru și văzu un teanc de scrisori vechi, un trandafir uscat și presat, o fundă de catifea, o șuviță de păr și alte câteva nimicuri. Ba chiar și un ciorăpel de bebeluș! Nimic nu avea vreo valoare pentru nimeni altcineva în afară de omul care îngropase cufărul. Pentru el, aceste lucruri fuseseră neprețuite...

– Mă gândesc că una dintre corăbiile acelea cu care m-am întors acasă ar fi ceva mai potrivită, zise Nathan. Alege, băiete, și adaug-o la flota Skylark.

Drew încuviință din cap.

– Cu plăcere, și îți mulțumesc. Dar deja mi-am găsit comoara.

Gabrielle se întoarse încet. Văzând privirea din ochii negri ai lui Drew, înțelese limpede ce însemna, și în ochi i se iviră lacrimi de fericire.

– Vorbești serios, nu-i așa? spuse ea încet.

– Din toată inima, scumpo... soția mea.

Îi cuprinse gâtul cu brațele și îl sărută. Nu trecură decât câteva momente înainte să se adâncească atât de mult în acel sărut, încât să uite că erau priviți.

Tatăl ei își drese glasul și spuse:

– Am uitat să menționez că hârtia aceasta se afla pe fundul cutiei. Nu mă prea pricep să citesc în engleza veche, dar se pare că de acum insula aceasta îți aparține.

Gabrielle făcu ochii mari, iar apoi chicoti de încântare, strângându-l tare pe Drew de entuziasm. El izbucni în râs de cât de repede se lăsa distrasă de o comoară adevărată.

Când în cele din urmă se liniști, îi spuse:

– Îmi place la nebunie! Privește în jur, e frumos aici. Și ai observat cascada aceea mică pe drum?

– Nu pot spune că da – probabil din pricină că eram cu ochii pe tine.

Ea zâmbi și se cuibări sub brațul lui.

– S-ar putea să dorim să construim o casă acolo, un loc în care să ne întoarcem între călătorii.

El privi în jos spre ea.

– Între călătorii? Vorbești serios?

– Credeai că glumesc când ți-am spus că-mi place viața pe mare?

– Mi-a trecut prin cap.

Ea zâmbi larg.

– Cineva ar fi trebuit să te avertizeze să nu te căsătorești cu o femeie care iubește marea și care iubește și mai mult un căpitan care cutreieră pe mări.